

Yêu Nhầm Người Gõ Đá

Contents

Yêu Nhầm Người Gõ Đá	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	31
16. Chương 16	33
17. Chương 17	34
18. Chương 18	35
19. Chương 19	37
20. Chương 20: Chương 20 (hồi Kết)	39
21. Chương 21: Ngoại Truyện 1	41
22. Chương 22: Ngoại Truyện 2	42
23. Chương 23: Ngoại Truyện 3	44
24. Chương 24: Ngoại Truyện 4	46
25. Chương 25: Ngoại Truyện 5	48

Yêu Nhầm Người Gõ Đá

Giới thiệu

Từ kiếp trước cứ như là đã có thể non hẹn biển với tên này hay sao mà kiếp này lúc nào cũng gặp cá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nham-nguoi-go-da>

1. Chương 1

Trời xanh gió mát, mặt trời đã thẳng lên trên cao, một cô gái vẫn say sưa trong giấc ngủ. Tiếng chuông báo thức reo âm ỉ, không phải một mà là ba chiếc. Thế mà vẫn không lay tỉnh được người nào đó.

Thiếu nữ mười bảy tuổi ngập tràn nhựa sống, nhưng dồn hết “nhựa sống” ấy vào trong mơ. Trong giấc mơ, cô chiến đấu với kẻ thù, biến thân thành những chiến binh thủy thủ. Oai hùng, dũng mãnh, bao nhiêu kẻ nể phục và khiếp sợ. Không cần làm bài tập, không cần phải dậy sớm, không cần phải tính xem ngày mai phát bài kiểm tra nào, ngày tiếp theo thi môn gì, càng không cần lo tương lai sau này sẽ về đâu... Giấc mơ như thế, kẻ lười biếng nào lại chẳng thích. Chẳng trách gì cô nàng mãi không chịu tỉnh dậy.

“Mina! Nếu còn trễ nữa con sẽ bị đình chỉ 3 ngày đấy!” – Giọng nói từ dưới nhà vọng lên căn phòng trên gác xép nhỏ.

“Á á!!” – tiếng thét toáng lên từ căn phòng nhỏ vọng lại.

Bình tĩnh giấc mơ đẹp như thiên đường. “Mẹ này thật là! Trễ vậy mới gọi...” – cô gái nhỏ mít ướt luyến tiếc chần bồng ảm áp, thật không nỡ rời xa. Trong chiếc chăn này, chỉ cần đắp vào, nhắm mắt lại, cái gì cũng có. Không học hành, không thi cử, không có tiếng mẹ la rầy, chỉ có những tràng vỗ tay ca ngợi thủy thủ V xinh đẹp biến hóa khôn lường, đại diện cho chính nghĩa, thậm chí đôi lúc buồn chán cũng có thể mơ chút về tình yêu. Ặc, tình yêu. Không nghĩ, không nghĩ nữa. Nhanh chóng trở mình, thay đồ, chải tóc và cài chiếc nơ đồ quen thuộc, cô vội vã đến trường với chiếc bánh mì vẫn còn ăn dang dở. Đó là những hình dung đầu tiên về cô nữ chính của chúng ta, Aino Minako, học sinh trường trung học Juban năm thứ hai.

Giờ nghỉ trưa...

“Ai da Minako, sao hôm nay có hứng thú quét dọn vườn hoa thế?” – Một cô gái xinh xắn với mái tóc ngắn ngang vai, đeo cặp kính đầy tri thức và cầm trên tay quyển “Thế giới sinh vật dưới đại dương” – Ami Mizuno, dừng lại giữa sân trường để hỏi thăm người bạn. Cô đang trên đường ghé đến phòng thư viện mượn thêm ít tài liệu tự học.

“Cậu thấy trông tớ có giống đang hứng thú không hả!” – Minako càu nhàu.

Chết tiệt, nếu không phải là đi mượn thì đâu có phải hì hụi ngồi làm cái công việc “công ích” như thế này cơ chứ. Chỉ là mượn có 10 phút thôi mà, nỡ nào đem cả vườn hoa rộng mênh mông thế này ột thân thiếu nữ quét dọn. Cô chủ nhiệm rõ là có thù với mình – cô thầm nghĩ.

“Cậu đấy, chúng ta đã lớn rồi, gương mẫu một chút đi. Usagi lúc trước cũng thường đi học trễ, gần đây đã có chút tiến bộ.” – Ami an ủi.

“Cũng may mắn vì có anh Mamo sang đưa đi học mỗi ngày, không muốn dậy sớm cũng phải dậy thật sớm, không thể để mất mặt trước người yêu.”

“Thế sao cậu không tìm một anh chàng như thế?” – Ami cười khúc khích.

“Đến khi nào cậu đẹp được đồng sách trên tay thì tớ sẽ thử suy nghĩ lại.” – Minako cười đều.

“Cậu... thật hết nói nổi.”

Thật ra Ami nói cũng chẳng sai. Từ ngày Usagi có người yêu, rõ ràng tâm tính thay đổi ít nhiều. Trưởng thành nhất trong cả bọn, lại nhiều kinh nghiệm tình trường, nhất là lúc nào người yêu cũng bên cạnh chăm sóc. Chẳng bù cho những đứa còn lại. Ami thì lo học vì muốn làm bác sĩ, dĩ nhiên chẳng bận tâm đến những chuyện ngoài lề. Rei thì dù tính cách khó chịu mấy cũng khỏi anh xếp hàng xin theo, dẫu sao cũng là hoa khôi Juban năm trước. Makoto thì như vợ hiền dâu thảo, hiện tại không có bạn trai nhưng dành hết quan tâm cho những người còn lại, cứ như chị cả của cả nhóm, bất quá yêu đương cũng chỉ là sớm muộn. Nghĩ lại chỉ có cô, học hành thì tốt lên tốt xuống, hè người khác đi chơi còn cô thì lo cùng Usagi phụ đạo, tài năng vật vãnh cũng chẳng có cái gì: nấu ăn dở tệ, bưng bê phục vụ thì không dám bàn đến. Chắc chỉ có mỗi thể dục là còn khá dễ vượt vát được. Bề ngoài tuy cô thường tỏ ra “các chàng trai chỉ là muỗi”, thực tế cô lại là người lo lắng nhất về chuyện tình cảm. Nhan sắc không nổi bật, tài năng không ưu tú, lại không tìm ra cơ hội kết bạn với các anh khóa trên, chẳng biết đến khi nào tình yêu mới gõ cửa tìm đến. Nhớ kiếp trước số đào hoa của cô không phải tệ, cũng được bao nhiêu tên quan lính, tùy tùng theo đuổi, dù người cô yêu – Kunzite lại mãi rất lâu sau mới đáp lại tình cảm của cô, nhưng chung quy cũng là có đi. Tiếc thay kiếp trước cũng chỉ mãi là kiếp trước.

Từ sau khi chiến đấu với kẻ thù cuối cùng, các cô dần quay trở lại cuộc sống của một người bình thường. Vẫn đi học, vẫn kết bạn, và bắt đầu lo cho tương lai cùng ước mơ. Không cần ngày ngày lo sợ bị đe dọa, cũng không cần đến hóa thân “Năng lực thủy thủ, biến hình!”. Những chuyện trước kia trôi qua hết như một giấc mơ.

Boong boong, tiếng chuông tan học vang lên. Mọi người tất bật tranh thủ chạy thật nhanh trước khi xe điện kín chỗ. Giờ tan tầm là lúc xe điện chật kín nhất, cùng với giờ ban mai. Mọi thành phần, mọi tầng lớp, dù làm việc gì cũng sẽ tan ca, tan sở đúng giờ này. Vì thế xe điện giờ tan tầm là nỗi ám ảnh của hầu hết mọi người. Biết quá rõ giờ giấc đầy nên tầm này, Minako cùng các cô gái thường rủ nhau sang quán nước của em gái anh Moto, vừa ngồi tám chuyện cho qua thời gian, vừa tranh thủ hỏi han mấy bài tập không hiểu.

“Sao Minako lâu quá vậy. Làm gì cũng lè mề hết sức.” – Rei tỏ ra khó chịu. Với cá tính nóng như lửa, cô thực sự không phải là người có tính kiên nhẫn cao.

“Giấc trưa tớ có thấy cậu ấy bị phạt quét dọn vườn hoa, giờ này không biết đã xong chưa nhỉ?” – Ami lo lắng cho cô bạn, biết tổng tính lười của nàng nên cũng không trông mong là đã xong.

Makoto thở dài nhìn những chiếc bánh sắp bị không khí làm khô cứng hết cả. Chiếc bánh ngọt này thực sự không thể để bên ngoài quá lâu, nếu không khi ăn vào chẳng còn mùi vị mềm mại gì cả. Mà những cái bánh này cô đã rất tốn công sức làm trong giờ gia chánh, với mong muốn mọi người thưởng thức và cho ý kiến loại bánh cô mới sáng tạo này.

“Thật khổ cho cậu ấy. Cũng đi học muộn như Usagi, nhưng lại xui hơn...” – Makoto lầm bầm.

“Này này Makoto! Tớ cũng khổ lắm đấy!!” – Usagi đập bàn, hét to đến mọi người xung quanh hẳn là đều nghe rõ. – “Cũng tại sáng nay anh Mamo có việc phải đi trước, nếu không tớ chắc chắn sẽ không trễ, báo hại phải xách xô nước đến hết tiết!!”

Usagi hãy còn nhỏ lắm. Tuy cô nàng cùng tuổi với cả bọn, nhưng lại trông như em út, lúc nào cũng cần được cưng chiều và chăm sóc. Hóa thân thành nữ chiến binh dũng mãnh là thế, về lại thế giới hiện thực lại hết như cô gái không chịu lớn, cứ mãi quen thói được nuông chiều. Tuy thế may mắn thay cô lại có chàng người yêu tuyệt vời bên cạnh săn sóc, thế nên dù cái gì có thể tệ, riêng chuyện tình cảm là hảo hảo tốt.

Không khí trong quán đang ồn ào rộn rã, bỗng từ xa nhìn thấy một cô gái tóc vàng dài buông xõa, trên đỉnh đầu kẹp một chiếc nơ đỏ bần to, chạy vội vã gấp gấp đến bên này. Minako hốt ha hốt hải, gương mặt còn thoáng chút hoảng hốt, chạy đến vội bên mọi người:

“Này này, có biết tớ vừa nhìn thấy cái gì không?” – Minako la toáng lên.

“Làm sao chúng tớ biết được. Ngồi ở đây này giờ, họa may phải có thiên lý nhãn mới thấy được cậu vừa gặp cái gì.” – cả bọn đồng thanh nói.

Chỉnh trang lại chút đầu tóc và y phục, trên gương mặt vẫn còn chút mờ hời, Minako nói chậm rãi hơn, bình tĩnh hơn:

“Tớ vừa nhìn thấy bốn người họ. Bốn hộ vệ của anh Mamo, kiếp trước là hoàng tử Endymion đấy.”

“Hả? Cái gì cơ?!” – Makoto bất ngờ.

“Không phải họ đã chết trong trận chiến với Dark Kingdom ngay từ đầu rồi sao?” – Rei tiếp lời.

“Và còn biến thành bốn viên đá hộ thân cho anh Mamo nữa.” – Ami tiếp lời – “Hay là cậu đi vội quá nên nhìn nhầm?”

“Mất quầng gà của Minako chắc cần chữa trị thật rồi, bình thường không lo học sao mắt lại yếu được hay thế.” – Rei cười khẩy.

“Cậu thôi đi nhé!! Tớ không nhìn lầm thật mà!” – Minako cố cãi, cô chắc chắn mình không thể nhìn lầm.

Ban này lúc vừa dọn dẹp vườn hoa xong, cả người ê ẩm. Minako định bụng sẽ không ghé quán nước cùng mọi người mà về thẳng nhà, lăn ra ngủ một giấc thật đã. Lúc này học sinh đã gần về hết, chắc chỉ còn mỗi cô với vài chú bảo vệ. Cô thầm trách chủ nhiệm mình đúng thật rất độc ác, nhất định là ngay từ đầu đã không hảo cảm với cô, nên mới bày ra hình phạt khủng khiếp này. Nhưng cũng may, thà thế còn hơn bị đình chỉ học. Nếu bị đình chỉ thật, nhất định cô sẽ bị mẫu hậu nương nương ở nhà đuổi ra đường ba ngày không cho về mặt. Vừa đi lững thững trên đoạn đường về nhà, cô nghe tiếng xầm xì của một số nữ sinh đang đi ở phía trước. “Nhìn kìa! Bảnh thật đấy! Không chỉ một mà là đến bốn người.” “Chắc họ là người mẫu, dáng vẻ cao ráo còn rất ngẫu nữa.” “Ôi trời, để tóc dài mà trông cũng menly nữa, nhìn thôi cũng thấy kích thích rồi!!” Vốn bản tính thích người đẹp, Minako vội vã chạy lên để xem xem ai mà lại được trầm trồ đến thế. Ôi trời đất! Chẳng lẽ nằm mơ giữa ban ngày?! Chưa kịp định thần để nhìn thật kỹ thì họ đã biến đi đâu mất rồi. Nhưng theo trực giác của bản thân, cộng thêm đã từng quen biết ở tiền kiếp, cô không nghĩ rằng mình đã nhầm. Nghĩ thế nên chân vội chạy nhanh đến quán nước đã hẹn trước, cô muốn báo ọi người, đồng thời chắc chắn lại mình có nhìn sai người hay không.

Ồn ào tranh cãi một lúc, điều kì lạ là người bình thường ồn ào nhất lại này giờ không lên tiếng gì. Cả bọn quay sang nhìn Usagi, không biết cô nàng lại đang mơ cái gì trong đầu rồi, nên mới không tham gia chuyện âm ỉ này.

“À, thì tớ đang nghĩ là... chắc Minako không nhìn lầm đâu.” – Usagi cười cười, gãi đầu và nói.

“Sao cậu lại chắc như vậy được, còn bốn viên đá ở nhà anh Mamo thì sao?”

“Chuyện là thế này, anh Mamo đã nói với tớ hồi lâu nhưng tớ nghĩ cũng không có gì quan trọng, lại bận nhiều thứ quá nên tớ quên mất haha.” – cô gãi đầu cười trừ.

Chuyện kể, sau trận chiến cuối cùng ở thiên hà Galaxy, khi tất cả các nữ chiến binh cùng với hoàng tử địa cầu - Mamoru bước chân đến vùng đất “nơi các vì sao được sinh ra”, ở nơi đó họ được tái sinh lại một lần nữa, cùng với linh hồn tinh tú trú ẩn trong cơ thể, họ quay lại hình dáng như ban đầu trước khi xảy ra trận chiến này, tức là vẫn ở tuổi mười lăm. Và họ vẫn sinh hoạt, vẫn học tập, vẫn có gia đình như trước đây, mọi thứ không hề thay đổi. Chỉ duy nhất có một việc, sau lần đó bốn viên đá Mamoru thường đem theo bên mình bỗng biến mất. Lúc đầu anh đoán hắn nó đã sót lại ở vùng đất ấy. Sau đó suy nghĩ kĩ lưỡng, anh hiểu ra họ cũng giống những người còn lại, được tái sinh lại ban đầu và trở thành những con người mới. Nhưng không biết tìm họ ở đâu, cũng chẳng có gì để khẳng định, anh đành xem đó như suy đoán cá nhân nên không tiện ọi người cùng biết. Chuyện xảy ra đã hơn một năm, hoàn toàn không có tin tức gì của họ, anh xem như họ đã sống một cuộc đời mới ở một vùng đất mới, không còn quan hệ trước đây. Usagi đã được nghe chuyện đó từ lâu, nhưng vì mọi thứ đã trở lại yên bình, cô cảm thấy cũng không còn cần thiết để tìm hiểu.

Nghe xong câu chuyện, cả nhóm hiểu ra vấn đề. Điều đó có thể khẳng định Minako không nhìn lầm người, chính là bốn người đó đã được tái sinh lại từ đầu, làm một con người mới. Có lẽ duyên phận giữa bốn shintenou và bốn senshi vẫn còn chưa dứt, nên ông trời mới muốn một lần nữa đem họ về bên nhau. Và câu

chuyện tình yêu đầu tiên, chính là câu chuyện về cô gái nhỏ luôn mơ mộng được trở thành ngôi sao, và anh chàng thầy giáo có tính cách khô khan hoàn toàn không hứng thú với con gái.

Cuộc nói chuyện cứ thế tiếp diễn, các cô vừa tò mò muốn gặp lại họ, phần khác lại thấy e ngại vì chuyện kiếp trước nhớ rõ mồn một, thật khó mà đối diện như không ở kiếp này. Mà cũng chẳng ai khẳng định được, tình yêu tiền kiếp với tình yêu hiện tại nhất định phải cùng một người. Mà có lẽ, người có nhiều cảm xúc xao xuyến nhất là Minako. Với tính cách sống tình cảm và dễ bị tác động bởi cảm xúc, cô rất dễ nhầm lẫn giữa yêu đương với những tình cảm say nắng, hâm mộ. Điều đó thể hiện rõ ràng nhất ở chỗ, khi này cô đã không kể, rằng lúc vừa gặp lại “tên đó”, ánh mắt hai người vô tình chạm vào nhau, và sau đó mới khiến cô bối rối mà vội vã chạy đi.

Cùng lúc đấy, tại phòng hiệu trưởng của trường trung học Juban cũng diễn ra một cuộc nói chuyện:

“Vây, từ hôm nay anh sẽ phụ trách lớp 2G với tư cách là chủ nhiệm.” – Thầy hiệu trưởng đầu đã gần bạc hết, mỉm cười ôn tồn nói.

“Tôi hiểu rồi. Từ nay xin nhờ thầy giúp đỡ cho.” – Chàng thanh niên mới độ chừng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi nhẹ cười. Sau đó nhẹ nhàng rời khỏi.

2. Chương 2

Cảm xúc xao xuyến lúc đó vẫn còn đọng lại, kéo dài đến cả trong giấc mơ. Trong giấc mơ, cô nhớ lại ngày trước khi cùng công chúa hạ giới, lấy lý do là đi theo quần chặt công chúa, thực sự là vì muốn gặp ai kia.

Nhưng tên đó ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái. Báo hại cô vừa buồn bã vừa cứ muốn gặp lại hắn, nhìn hắn mãi cho đến khi hắn quay lại nhìn cô mới thôi. Giấc mơ đáng chết này làm cô thức dậy sớm, bây giờ mới chỉ là sáu giờ kém. Dù muốn đắp chăn ấm để ngủ tiếp, nhưng thực sự nghĩ đến khi ngủ rồi lại gặp hắn trong mơ thì sao, chưa kể nếu ngủ muộn chắc chắn hình phạt hôm nay còn thê thảm hơn quét dọn vườn hoa hôm trước.

Lần đầu tiên cô vào trường lúc sáng sớm thế này. Chỉ mới khoảng bảy giờ, trong khi tám giờ rưỡi mới bắt đầu vào học. Sáng sớm nay lúc xuống lầu ăn sáng, mẹ cô đã phải đánh vào mặt mình mấy cái để chắc chắn rằng, cô con gái siêu lười biếng của mình không lập thêm kỷ lục đi trễ ngày thứ 30, vì trước giờ dù có dùng cách gì, kéo hết chăn bông hay lấy chiêng gõ vào tai, hay thậm chí dùng máy hút bụi để ủi thì cô vẫn quyết không bao giờ dậy sớm, họa chăng lắm là vừa kịp lúc đến trường...

Nhìn quang cảnh xung quanh vắng vẻ, cô thầm nghĩ biết thế sang nhà Usagi hay Rei để cùng đi học chung, như vậy sẽ có người để trò chuyện rồi. Bây giờ lại phải ngồi đây, vừa ngái ngủ vừa chẳng có gì chơi. Thế là cô quyết định đi dạo quanh một lát.

Từ lúc nhập học đến nay, ngoại trừ mấy lần bị bắt phạt chạy vòng quanh trường, hầu như cô chưa bao giờ tham quan nơi này. Trường Juban rộng lớn nằm ở gần đỉnh đồi, do diện tích khu đất này còn rộng rãi nên chia làm nhiều khu. Khu lớp học, khu tập thể dục thể thao bao gồm khu bơi lội, khu bóng đá và còn có cả một nhà thi đấu lớn. Đi được một lúc, cô dừng chân tại khu thể dục thể thao. Nơi đây là một sân rộng lớn, vừa có nhiều thanh xà để bật qua, vừa có nhiều rào chắn để dựng lên cho cuộc thi chạy vượt rào. Nhớ hồi cấp 2 cô thường chơi trò này rất nhiều, cô giáo cũng khen đây là ưu điểm duy nhất. Nghĩ thế, cô liền bước vào trong, để cặp sang một góc khuất rồi nắm lấy thanh xà, lộn nhào qua thanh.

“A ha! Thật dễ chịu! Lâu rồi không được làm như vậy!”

Khoảnh khắc bật hết sức mình, lộn ngược qua thanh xà cao gần ngang đầu, nhìn thấy bầu trời trong xanh đậm nét, Minako cảm thấy mùa xuân tuổi trẻ đang tràn về. Nhớ năm nhất còn thỉnh thoảng được học đu xà. Lên năm hai rồi, thầy cô giáo muốn các bạn nữ học những môn “trông có vẻ thiếu nữ hơn”, thế là toàn bộ nữ sinh năm hai – ba đều chuyển sang người thì học bơi, người thì học thể dục dụng cụ, người thì điền kinh hoặc bóng chuyền.

Ami trong câu lạc bộ bơi lội, Usagi với Rei học thể dục dụng cụ. Và cô với Makoto là hai thành viên chủ lực của đội bóng chuyền năm hai này.

Trong lúc đang mải mê với thanh xà cao, bỗng một bóng dáng từ đâu đi đến làm đứt đoạn suy nghĩ vui tươi trong lòng cô:

“Quần Doraemon cũng đáng yêu đấy. Có điều hơi thiếu nữ tính.”

Hả! Cái gì! Có người nhìn thấy cô đang tập luyện sao. Chết tiệt! Cứ nghĩ là giờ này còn rất sớm, lại còn đang ở sân vận động vắng vẻ thế này, không đoán được sẽ có người ở gần đây. Khoan đã, giọng nói ấy cũng rất quen. Đường như đã nghe ở đâu rồi.

Giọng nói ấy tiếp lời, âm vực trầm mặc có chút giễu cợt:

“Một chút nữa sẽ có loạt ảnh nóng đem bán rồi.”

Minako bắt đầu nổi giận

“Này, ai mà vô duyên thế hả?” – đang xoay người trên không trung, cô ngoái đầu sang để nhìn xem người nào mà lại dám trêu chọc mình. Tức thì mất thăng bằng, cô loạng choạng rơi xuống đất.

Phịch! Tiếng vật nặng rơi xuống, nặng còn hơn tiếng bao cát. Nếu thực sự là nặng như bao cát, lại gặp sân vận động đất cứng rắn gấp mấy lần đường thường, rơi xuống kiểu đấy chắc chắn cái “bàn tọa” của cô khó mà yên thân. Nhắm chặt hai mắt mà rơi xuống, thành linh có một đôi tay to khỏe bắt kịp lấy cô, ôm cô đặt vào tấm ngực rộng lớn.

Nhìn từ xa, khung cảnh ấy chẳng khác nào “hoàng tử bế công chúa” mà cô thường xem trong truyện cổ tích, trong câu chuyện ấy, hoàng tử với đôi tay rắn chắc ôm thật chặt lấy công chúa, khẽ thì thầm vào đôi tai nhạy cảm của thiếu nữ: “Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ nàng, không để nàng có bất kì thương tổn.”

“Định ngắm đến bao giờ. Nặng như cái bao tải.”

Suy nghĩ đẹp như tranh bỗng dừng đứt đoạn, Minako mở mắt thật to để nhìn vào hiện thực. Đúng là cô đang được bế bởi một người đàn ông, được tựa đầu vào khuôn ngực rắn chắc, còn được bế đúng kiểu công chúa: một tay vòng qua ôm chặt thắt lưng, một tay vòng qua đùi nhỏ ôm trọn lấy đôi chân ngọc. Chỉ có điều, giọng nói đúng là có hơi vô duyên một chút. Ai đời lại gọi thiếu nữ người ta là “bao tải” cơ chứ! Cô phụng phịu ngược lên nhìn cho thật rõ gương mặt người đàn ông này.

“Áaaaaaaa! Là... là anh!” – Minako hét toáng lên, âm thanh hoảng hốt như gặp phải quỷ.

3. Chương 3

Tiết đầu tiên là tiết sinh hoạt chủ nhiệm, nhưng mãi vẫn chưa thấy cô đâu. Cả lớp 2B bắt đầu ồn ào mất trật tự, người thì đem đồ ăn sáng còn đang dang dở ra thưởng thức những miếng cuối cùng, nhóm thì quây quần nhau bên một cuốn tập đã được làm đầy đủ, không nói cũng biết chắc chắn là đang chép bài.

Chỉ riêng Minako thẫn thờ nhìn ra cửa sổ. Cô đang vắt óc suy nghĩ lại rốt cuộc hôm nay bước khỏi nhà bằng cái chân nào, để mà bây giờ đúng là xui tận mạng. Từ giờ đến hết ngày nếu mà còn xui nữa, chắc cô trốn chui trong nhà chẳng gặp ai để giải hạn mất.

Xoạc!

Tiếng mở cửa khá mạnh làm cả lớp quay lại nhìn về một hướng. Một người đàn ông còn trẻ tuổi, mái tóc dài ngang vai có cột lại một chút tóc ở sau đuôi, đeo cặp mắt kính đầy chất thư sinh, mái tóc hơi ánh kim và đôi tai có lấp lánh một chiếc bông nhỏ, điệu bộ và dáng vẻ y hệt những nhân vật lớn đang bước vào sảnh tiệc dùng bữa cùng giới thượng lưu.

Nhưng điều đặc biệt nhất phải kể đến gương mặt, từng nét đều sắc sảo và gây ấn tượng ngay từ lần đầu nhìn thấy. Anh ta chậm chậm bước vào lớp, không đoái hoài cái nhìn của những người học sinh. Gương mặt góc cạnh, khá gầy cùng với đôi mắt sắc, hơi nhếch lên một chút, chiếc mũi cao vừa phải cùng cái miệng không nở ra nụ cười. Thực sự mà nói, trong môi trường học đường tìm ra được người như vậy còn khó hơn thi đậu đại học K.

Bởi người đẹp hay đáng ghét xuất chúng đều đi làm diễn viên, người mẫu cả rồi, còn không thì trở thành nhà kinh doanh tài ba, giám đốc độc thân đẹp trai, giấc mơ của ngàn cô thiếu nữ, chứ làm sao còn ngồi ở đây quây quần với đồng sách vở và lũ học sinh nhất quỷ nhì ma này.

Ai ai cũng dành một tia ngưỡng mộ cho con người vừa bước vào cửa lớp, còn tia nhìn hoảng hốt chắc chắn chỉ dành ối Minako. Cô thực sự tin chắc chắn mình bước sai chân thật rồi.

“Này Minako Minako, nhìn kìa, anh ta đẹp trai quá ha!” – cô bạn bàn dưới gõ vai cô. Trước giờ cô không phải để khen người khác.

“Đúng đó, sao lại xuất thần như vậy chứ! Bộ anh ta là giáo viên mới à?” – cô gái bàn trên xoay xuống hỏi dồn.

“Mình... không biết gì hết” – Minako như hồn lìa khỏi xác, giờ cô chỉ muốn mau chóng tìm một quyển tập nào đó, che ngay lên mặt mình, để không phải bị ai đó nhận ra.

Hèn chi sáng nay lúc vội vàng xách cặp bỏ đi, cô nghe anh ta nói nhỏ “chút nữa gặp lại”...

Đặt sách vở lên bàn, người đàn ông nhìn xuống lớp học vẫn còn ồn ào xao động. Ngay lập tức đôi mắt sắc của anh nheo lại, càng nhìn rõ hơn tia hung ác đầy khó chịu.

“Trật tự.” – anh gần giọng.

Không khí cả lớp bỗng dưng im ắng. Anh ta có giọng nói trầm đặc, hơi khan, nghe có chút đáng sợ, giống như đang đe dọa người khác. Cũng không bất ngờ mấy, với dáng vẻ khó gần đó, chắc hẳn giọng nói cũng phải khó chịu như vậy, chứ chẳng lẽ là trong trẻo như giọng thiếu nữ sao. Cả lớp xoay người về vị trí, trật tự như xếp hàng quân đội, không dám ho he một tiếng nào.

“Cô chủ nhiệm Miura Aki có việc đột xuất phải cùng chồng sang nước ngoài một thời gian. Vì vậy từ hôm nay, tôi sẽ là chủ nhiệm mới của các bạn. Tên tôi là Aoki Kunzite” – vừa nói, anh ta vừa cầm phấn viết tên lên bảng đen – “Từ nay về sau, chúng ta sẽ cùng hợp tác giúp đỡ lẫn nhau. Còn ai có thắc mắc gì nữa không?”

Một vài cánh tay giơ lên vội vàng, còn một số khác thì đang phân vân không biết người này có dễ tính không, sợ rằng nói vài lời không hay, lại mau chóng trở thành kẻ bị gai mắt.

“Thầy sẽ dạy môn gì ạ?”

“Tôi thay thế cô Miura, nên sẽ dạy môn Hóa thay cho cô ấy.”

“Thầy! Thầy có bạn gái chưa ạ?” – một cô bạn có mái tóc xoăn chải chuốt, điệu dàng đứng lên hỏi. Đó là Naoko – cô gái nổi tiếng thay người yêu như thay áo, không thể đếm xuể số “tình lang học đường” của cô ta.

“Tôi không có quan tâm chuyện bạn gái” – Kunzite mỉm cười đáp, nhưng rõ ràng nhìn thấy sự khó chịu hiện lên trên gương mặt.

Cả lớp vì câu trả lời này mà bỗng nhiên im bật. Cứ nghĩ kì này Naoko tiêu thật rồi, lại dám đùa với ông thầy mặt sắt này. Minako nhìn sang, thâm nghĩ, tốt nhất cứ để tên đầy bị ghét, rồi bị đuổi khỏi trường, thế là khỏi phải gặp lại. Nghĩ vậy rồi cô lại vội che sách lên mặt, giả đồ như học chăm không quan tâm sự đời.

Naoko cảm thấy tức giận vì bị xúc phạm, nhìn thấy Kunzite vừa định ra khỏi lớp, cô đập bàn đứng dậy nói:

“Nếu thầy không thích “bạn gái”, phải chăng ý thầy là không thích phụ nữ?”

Cả lớp tái mặt, Naoko ơi là Naoko, thực sự muốn bị ở lại lớp năm nay hay sao. Một số người nghe thế cũng buồn cười, nhưng thực sự không dám phát ra khỏi miệng, chỉ sợ bị cái nhìn gay gắt đó một chiêu làm cho tìm thông mà chết.

Kunzite mặt lạnh như tiền, không còn cười nữa, dù rõ ràng là nụ cười giả tạo. Anh chỉ trầm ồn đáp lại một câu, rồi chậm rãi ra khỏi lớp:

“Tôi không có hứng thú với phụ nữ, và cả đàn ông.”

Thân ảnh ấy vừa bước ra khỏi lớp, mọi người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Có thể mới thấy cô Miura trước kia tuy hay la rầy cầu nhàu, nhưng thực sự không phải là giáo viên đáng sợ. Học cô chẳng có chút áp lực nào, vì thế mà có hơi lơ là, thậm chí không xem trọng lắm. Giờ mới biết cô thật đáng yêu biết bao.

Đúng là trong khổ mới biết khi nào là vui sướng. Trong lòng Minako lúc này trầm nghĩ, cô ơi trước khi đi có lẽ nào lại hành hạ em quét tước vườn hoa hôm trước, để giờ em vừa mệt cái lưng, vừa khổ tấm thân thể này.

Giờ nghỉ trưa, trên sân thượng...

“Quần Doraemon pháp phối,

bay,

trông đẹp như cảnh xuân,

của lũ con nít.”

“Này này, anh thôi làm thơ chế nhạo đi nhé. Thơ Haiku để làm ra những tuyệt tác, không phải để anh dùng nó châm biếm tôi đâu.” – Minako bực dọc, uất ức sáng giờ đến lúc này mới có dịp tỏ bày. Cô thực sự là vừa xấu hổ vừa tức giận không để đâu cho hết.

“Nào có. Tôi chỉ thấy cảnh thế nào thì làm thơ thế ấy. “Tức cảnh sinh tình”, cô chưa từng nghe qua?” – Kunzite với mái tóc cột lỏng lẻo sau gáy, vừa nhìn cô gái nhỏ trước mắt, vừa trêu đùa hệt như đã thân từ lâu lắm.

“Chả hiểu sao anh lại xuất hiện được ở đây nữa. Rõ ràng anh đã tèo từ phần một rồi mà.”

“Các cô có thể tái sinh, chúng tôi cũng có thể. Hay là, cô sợ tôi xuất hiện làm cô không thoải mái?”

“Hừ... Quả nhiên anh đúng là cũng được tái sinh từ nơi đó. Vậy mà hơn một năm nay có thấy bóng anh xuất hiện đâu.”

“Cô tò mò những ngày tháng qua tôi ở đâu à? Hay để tôi nói cho cô biết nhỉ.” – giáo hoạt cười đều.

Cái tên này, dù là kiếp trước hay kiếp này, rõ ràng đều là nói một câu trả lời mười câu, không bao giờ có thể cãi lại hần. Và không biết hần dùng cách gì mà luôn nhìn thấu rõ lòng cô, đến nỗi cô thực sự không biết phải dùng lá chắn nào để che đậy suy nghĩ trong lòng mình. Dịu dàng ôn nhu cùng hần, không phải cô không muốn, nhưng thực sự gặp nhau không thể không cãi vã.

Hệt như sáng nay vậy. Nhớ lại chuyện sáng nay, cô thật xấu hổ muốn chết. Bị nhìn thấy quần lót, lại còn té ngã trước mặt hần, báo hại bị hần ôm vào lòng không cách nào kháng cự, chỉ có thể mặc cho hần trêu chọc, cười cợt một lát mới chịu thả cô xuống. Giống hệt như trước đây, dù có cự cãi hay thách đấu, người thua trận không nói cũng rõ chắc chắn là cô.

Bây giờ mặt đối mặt thế này, tình cảm và bao nhiêu hồi ức của kiếp trước cứ hiện về. Cô rõ đã biết tính mình hay xao động, nhưng lại không thể ực một cái nuốt hết như không có chuyện gì. Bởi trong kiếp trước, người duy nhất cô yêu là hần, mà người duy nhất có khả năng làm cô đau khổ cũng chỉ có hần.

Hần thì, cũng chưa bao giờ quên hồi ức về cô. Nhưng hần khác cô, hần sống lý trí hơn là tình cảm. Ngày trước hần từng yêu cô là sự thực, nhưng không đồng nghĩa với việc bây giờ hần vẫn sẽ yêu cô. Hần phân biệt rất rõ ràng đâu là quá khứ, và đâu là thực tại cần đối mặt. Chỉ sợ với tính cách ấy, dù hần có thêm lần nữa yêu cô, cũng sẽ sớm nhận đó là trước kia, không phải là bây giờ.

“Đã không tránh khỏi anh thì... được thôi. Từ giờ xem như lúc cần gấp thì gấp, còn lúc không có chuyện gì, mong anh cứ xem như không quen biết.”

“Cách lấy sách che mặt giả vờ không quen, tôi làm không được.” – Anh cười khẩy.

“Á, anh thấy sao?!” – Sao lần nào cô làm cái gì đáng xấu hổ cũng đều bị bóc trần thế này.

“Cô chẳng làm gì ra hồn trừ lúc biến thân cả. Sao cũng được, tôi cũng không có ý định làm thân, chỉ là muốn chào hỏi đôi chút.”

Trong lòng Minako bỗng nhói lên một chút. Dĩ nhiên cô biết cảm giác này không phải vì yêu, mà chỉ vì tự tôn của một cô gái bị động phạm. Ai đời lại đi nói không hề muốn làm thân, lại nói người ta làm gì cũng không ra hồn. Thẹn quá hóa giận, cô gắt gao to tiếng rồi nhanh chóng bỏ đi:

“Vậy thôi tôi đi! Cầu mong không gặp lại anh nữa”. Cô lè lưỡi trêu chọc anh.

Bỏ chạy thật nhanh, trong lòng cô có chút ủy khuất. Gương mặt đỏ bừng bừng vì giận. Cầu mong không ai nhìn thấy cô lúc này.

Trên sân thượng lúc ấy, người đàn ông sau khi cô gái rời khỏi, buông xuống gương mặt lạnh lùng giấu cợt, chỉ để lại dáng vẻ buồn bã, bi thương. Chuyện trước đây nhớ càng rõ, bây giờ càng không thể kết thân.

Minako chỉ mới mười bảy tuổi, cảm xúc rất dễ bị những điều này mà ảnh hưởng. Nếu cô ngộ nhận tình cảm cho anh, chẳng khác gì dây anh vào phiền phức. Anh thực sự muốn có công việc ổn định để không phải phân vân sau này, cũng không muốn nghĩ tới chuyện tình cảm bây giờ.

Ngộ nhớ cô thích anh, trong trường đồn đãi, thực sự không đảm bảo rằng anh không bị chuyển công tác. Khó khăn lắm sau hơn một năm mới hoàn thành những giấy tờ để chứng minh anh là một người bình thường (vì sau khi tái sinh không còn thân phận như trước), lại còn mất thời gian học tập để tìm cách lo cho sinh hoạt. Nếu vướng phải những phiền phức không đáng có này, quả thực là khó xử cho đôi bên.

Tránh được thì tránh, kéo hậu họa về sau khó phòng.

4. Chương 4

Hôm nay quay về quy luật cũ, dậy muộn. Thực sự không cách nào chữa được tật ngủ nướng của Minako, chắc có lẽ cô cần thêm nhiều biện pháp mạnh mới có khả năng thay đổi một chút.

Chỉ có điều khác với mọi ngày, lòng cô cảm thấy mệt mỏi khi nghĩ đến trường lớp. Trước đây thì buồn chán do lười biếng như bao người, nhưng bây giờ rõ ràng có người cô không muốn gặp, nên cảm giác mệt mỏi này lại khác.

Lần đầu tiên cô thực sự trầm nghĩ, không hiểu sao mình lại là công chúa Sao Kim – đại diện cho tình yêu nữa, trong khi cô ngay cả một chút kinh nghiệm cũng chẳng có. Nhớ ngày trước cũng từng để ý một anh bạn cùng khóa, lại hóa ra anh ta là yêu ma hóa thân.

Thôi rồi, số kiếp này định mệnh là cô phải ngồi đó nhìn ngắm nhân duyên của người khác. Cô bước đến gần chiếc gương, trông bản thân không hề tệ.

Vóc dáng bắt quá có không đủ cao, nhưng vẫn là có thước có tấc. Tuy hơi gầy nên không săn chắc như những cô người mẫu, nhưng nhìn kĩ cũng thấy có đủ ba vòng mà. Mặt mũi thì, tuy nhìn hơi ngô nghê một chút, nhưng cũng đâu đến nỗi nào, nhờ có mái tóc dài nữ tính nên trông cô bớt cái vẻ thô lỗ, thiếu duyên dáng đi một chút.

Nhẹ nhàng cài chiếc nơ đỏ, cô nhớ lại lý do mình cài nó vì cậu bạn cùng khóa ấy từng nói thích mẫu con gái cài nơ bướm, nhìn nữ tính mà lại rất nổi bật. Dù sau đó thất tình cậu ta, nhưng cô cũng theo thói quen đem nơ cài lên tóc, dần dà trở thành nét đặc trưng riêng biệt.

“Minako, thật khéo vừa tròn ba mươi ngày em đi trễ. Số còn lại là vừa kịp lúc. Trong khi chúng ta chỉ vừa nhập học hai tháng.” – Kunzite một tay nhắc cặp kính, một tay lật sổ sinh hoạt của lớp, tướng mạo nghiêm túc hết như đã là giáo viên nhiều năm kinh nghiệm.

Xui thật, mãi nghĩ linh tinh lúc ở nhà, cô không ngờ mình lại tiếp tục trễ. Lại còn phải đối diện một cách đầy xấu hổ với người cô không muốn gặp nhất. “Xin lỗi Aoki-sensei, lần sau nhất định sẽ đến đúng giờ.”

Kunzite ngược mắt nhìn lên, thiếu nữ trước mặt anh ngày hôm trước như con hổ cái, hôm nay lại trông như mèo nhỏ vô hại, rụt rè cuối đầu không nhìn anh. Có lẽ hôm qua anh nói lời hơi quá, nhưng không nghĩ cô sẽ dễ bụng. “Và nếu còn lần sau, em nhất định sẽ bị đình chỉ học, điều này sẽ ảnh hưởng kết quả cuối năm của em đấy.” – Kunzite hù dọa, mặc dù anh cũng thực không nỡ đình chỉ cô.

Tức giận trong lòng, nhưng anh ta nói chẳng sai chút nào. Xem như đây là cơ hội để mình rèn giũa lại cá tính sinh hoạt bất thường này. Vả lại, anh ta là chủ nhiệm. Đã muốn né tránh không gặp, cách tốt nhất chính là không tạo thêm rắc rối.

Cô cúi đầu nhận tờ giấy cảnh báo của nhà trường, thở dài bước ra khỏi phòng giáo viên. Anh ta thực sự đúng là xem như không quen cô, cách ăn nói lạnh lùng nhạt nhẽo, tuy ngày hôm qua vẫn cách nói ấy, nhưng thái độ đúng là khác hơn. Mà cô cũng không thể diễn tả là khác chỗ nào.

Ở Nhật Bản, tháng tư là bắt đầu nhập học năm học mới. Bây giờ là tháng sáu, thời tiết đã vào hạ, nóng bức khó chịu, trong lòng người cũng dễ nảy sinh bức dọc hơn. Còn hơn tháng nữa cô sẽ bước vào kì nghỉ hè, nhớ năm ngoái cô phải trải qua mùa hè ở lớp phụ đạo, năm nay thực sự không để tệ thêm nữa, nếu không cô cũng không biết kì ức thời trung học của mình sẽ còn lại những gì.

Áp lực, áp lực quá đi thôi. Tại sao mới mười bảy tuổi mà đầu óc lại phải căng thẳng lo cho chuyện tương lai như người già thế này! Tất cả cũng chỉ tại tên đó. Lý do lớn nhất là không thể để kì hè trôi qua cùng tên đó được. Vì phụ đạo là phải học cùng chủ nhiệm!

Kì lạ là sao cô lại ghét hẳn thế? Kiếp trước rõ ràng cô rất yêu anh, một mực bị anh xem như không hiểu vẫn cố gắng bên cạnh anh. Đáng lẽ kiếp này tình cảm phải đông đây, sao nhìn đâu cũng ra thái độ chán ghét? Có những chuyện chỉ người trong cuộc mới hiểu, ngày xưa cô đã vất vả thế nào mới chiếm được tình cảm của hắn.

Trước đây là do cô động tâm trước. Nhưng lỗi là do hắn. Ai bảo lại đứng dưới gốc cây, một mình lặng lẽ thổi tiêu khiến cô nhìn thôi cũng thấy mê mẩn. Trước là mê tiếng tiêu, sau là quyến luyến người cầm cây tiêu ấy.

Mà hắn thì chẳng nhìn cô lấy một cái. Với hắn, trách nhiệm là điều gì đó rất thiêng liêng, thậm chí là lẽ sống đời hắn. Hắn từ nhỏ sinh trưởng nhà võ, được luyện kiếm thuật để trở thành kiếm sĩ của hoàng gia. Tư chất thông minh, học nhanh hiểu rộng, nhưng hắn không phải là người cầu tiến tham hư vinh. Chỉ lặng lẽ làm một cận vệ của Hoàng tử, không cầu chút tư lợi cho riêng mình.

Vì lẽ đó, tình cảm của cô không cần thổ lộ đã biết ngay không có kết quả. Hắn chẳng thèm đoái hoài gì đến cô. Suốt ngày cứ đi cùng những tên cận vệ khác, mà nhất là cái tên hơi ẻo lả, có mái tóc dài buộc sau đuôi, tên là Zoisite thì phải. Lúc đầu cô còn nghĩ chắc họ có gian tình.

Sau này đến khi nhìn rõ Zoisite có tình cảm với Ami thông minh học rộng lại nghiêm nghị, mới thôi cái suy nghĩ kì quặc ấy. Nhưng lòng cô vẫn khắc khoải không yên, chẳng lẽ hắn ta thực sự không có cảm giác với “tình yêu” sao?

Còn cô thì, trong ngoài đều lộ ra rành rành. Người khờ cũng nhìn ra cô có cảm giác với tên này – Kunzite. Dù hắn không tiếc lời chê bai cô ồn ào, chê cô đánh đá, bảo cô thiếu nữ tính nhu mì, cô vẫn dành cho hắn ánh mắt dịu dàng và mềm mỏng. Hắn đó là ánh mắt của thiếu nữ lúc đang yêu.

Mà người đầu tiên nhìn ra điều này chính là Makoto. Makoto nhìn có vẻ cao ráo như nam giới, lại có giọng nói to mạnh mẽ, nhưng ít ai nhìn ra cô lại là người nữ tính nhất cả bọn.

Cô giỏi tất cả những việc của nữ giới: may vá, làm điểm tâm, trang trí các vật nhỏ dễ thương... Chính cách sống tình cảm và dịu dàng ấy làm cô mau nhận ra tình cảm Minako dành cho Kunzite, lại càng nhìn rõ Kunzite không phải không để ý đến Minako, nhưng tình cảm đó không đủ để gọi là tình yêu.

Makoto không biết làm sao đối với tình cảnh này, chỉ có thể nhẹ nhàng khuyên nhủ cô bạn, nếu tình cảm đã đến, ắt là chuyện nên đến, đã là cảm xúc thì khó cưỡng cầu. Hướng chi Kunzite thực sự là gỗ đá hiếm có, không phải dễ tìm người thiếu nhạy cảm như vậy. Mỗi lần nhớ đến, Minako đều bực mình cá tính anh.

5. Chương 5

Trong một lần ham chơi, công chúa Usagi – ngày đó là Serenity đòi được cưỡi ngựa, thử xem con ngựa ở Trái Đất cưỡi lên trông như thế nào, có oai không, chạy có nhanh không. Hoàng tử Mamoru – lúc ấy gọi tên là Endymion, lo lắng cô nàng đi một mình thế nào cũng sẽ té ngã.

Mà anh lại không nỡ nhìn cô gái mình yêu thương có chút tổn hại nào. Thế là quyết định sẽ cùng cưỡi chung một con ngựa. Cô ngồi trước cầm dây cương, anh ngồi sau chống đỡ cho cô nếu lỡ có xảy ra khinh suất.

Tất nhiên bốn cô gái hộ vệ cũng thấp thỏm không yên, công chúa nhà ta vốn là chúa vụng về, nếu để té ngã, hình phạt của Nữ Hoàng dành cho bốn người các cô quả thật không nhẹ. Thấy lo nên các cô yêu cầu được cưỡi ngựa đi theo trông chừng.

“Để công chúa đi một mình có ổn không? Tôi lo quá” – chị cả Makoto nhẹ nhàng hỏi.

“Để bị té một lần là tổn ngay ấy mà” – Rei cười khinh khỉnh, cô chẳng quan tâm hậu quả sau đó vì biết rằng Nữ Hoàng yêu thương các cô chẳng thua gì con gái ruột của Người.

“Rei, đừng nói thế mà! Cậu không nhớ cậu ấy khóc là kinh khủng đến mức nào sao?” – Ami vội xua xua lời nói bất cần của Rei.

“Không được! Đi theo mau lên! Công chúa mà có chuyện, chúng ta cũng gặp rắc rối to. Nhỡ may không chỉ là trầy sơ mà là bất tỉnh, hay thậm chí là...” – Minako vẽ ra bao nhiêu thứ đáng sợ, cô tưởng tượng đến những cảnh chỉ có trong phim kinh dị.

“Có Hoàng tử của chúng tôi theo sát, Công chúa các cô chưa kịp bị thương thì Hoàng tử đã thay người đỡ cả rồi!” – Kunzite từ phía trước bước ra, hóa ra họ đã kịp nghe câu chuyện từ miệng của các cô nàng.

Anh liếc mắt nhìn sang Minako, tim cô bỗng “thịch” vội một tiếng, suýt chút là không cẩn thận mà đỏ ửng cả mặt rồi. “Còn cô, bớt tưởng tượng lung tung, dành thời gian để học hỏi thêm một chút về thế giới này đi. Cưỡi ngựa ở đây chỉ là hình thức di chuyển thông thường, ai cũng có thể học.” – Anh nói với Minako.

“Gi chứ! Chúng tôi ở trên Mặt Trăng, đâu cần thiết học nhiều về nơi này. Dẫu sao chúng tôi cũng không ở đây lâu...” Một lát nữa sẽ đến giờ gặp mặt Nữ Hoàng, các cô cũng phải tiên liệu tốt để quay về đúng hạn, kéo bị phát hiện là nguy to.

Mà không chỉ hôm nay, các cô cũng hoàn toàn không có ý định sống ở thế giới này. Bởi, nơi thuộc về ấy chính là Mặt Trăng, xa xôi hàng triệu ki lô mét.

“Lo lắng như thế, chi bằng chúng ta cũng đi cưỡi ngựa đi” – Jadeite hào hứng, anh là người vui tính nhất trong bốn cận vệ, và cũng hay chọc ghẹo thiếu nữ nhất. Vừa nói, tay vừa quàng sang ôm eo Rei. Tức thì liền bị đánh ột cú trời giáng, trở thành trò cười cho cả bọn.

“Các cô cũng chưa biết cưỡi ngựa. Vậy chúng ta chia cặp cho thuận tiện nhỉ?” – Nephrite cười mỉm, nhìn sang Makoto. Makoto vội vàng chụp lấy ngay, vốn cô muốn giành người này chỉ để còn sót lại cặp đôi duy nhất kia, như vậy thì Minako có dịp thể hiện rồi! Vì Zoisite thế nào chẳng giành Ami cho bằng được. Cô cười khúc khích vừa nghĩ vừa ôm tay Nephrite, làm anh có chút ngượng ngùng không nói.

“A vậy dĩ nhiên Ami là của tôi rồi, xin đừng ai giành nhé!!” – Zoisite chạy ngay đến quàng vai Ami, anh để ý cô nàng trầm tính này từ lâu, nhưng chẳng lần nào có dịp trò chuyện, vì nói một hai câu đã lộ rõ kiến thức hiểu biết của anh chẳng bằng một góc của cô nàng. Lần cơ hội này thực sự không thể bỏ qua.

Minako tìm đập liên hồi. Trời đất, mọi người đều mau chóng hợp thành các cặp, vậy rõ ràng chỉ còn mình cô với Kunzite. Chuyện này sao lại xảy ra sớm như vậy, cô còn chưa kịp chuẩn bị gì hết.

Cô gấp rút chỉnh lại trí nhớ xem hôm nay đã tắm rửa sạch sẽ chưa, người có mùi kì lạ không, mái tóc có mềm mượt óng ả không, để kéo người ta ngồi đằng sau phát hiện vài khuyết điểm không đáng có, nhất định cô sẽ hối hận cả đời. Cô đỏ mặt quay sang nhìn Kunzite, chờ đợi ở anh một câu “hãy ngồi cùng tôi nhé, tiểu thư.” Trong lúc cô lo mơ mộng, ba cặp đôi kia đã tiến đến chuồng ngựa và chọn lấy vài con.

“Vậy chúng ta sẽ ngồi riêng, mỗi người một ngựa, vậy cho thông tiện.” – Kunzite nói với vẻ mặt tỉnh táo như không có chuyện gì.

Minako nhìn sang, a, hẳn rõ ràng là muốn gây sự, chẳng lẽ ngồi cùng mình khó khăn vậy sao? Bình thường thì tự ái nữ nhi sẽ tự động khiến cô chấp thuận, nhưng cái này thì khác, cô không biết cười ngựa nha. Lỡ may những gì cô tưởng tượng cho Usagi lại dồn hết lên cô, quả này cô thực sự thê thảm rồi.

Run rẩy nghĩ đến cảnh ấy, cô nắm chặt vạt áo của Kunzite, gương mặt pha chút sợ hãi lo lắng. Lần đầu tiên nhìn cô có chút đáng đáp nữ tính, hẳn nghĩ vậy.

“Sao vậy? Chẳng lẽ muốn ngồi cùng tôi?” – Kunzite vẫn hỏi bằng cách rất tỉnh táo, đúng là đầu gối không có kinh nghiệm tình yêu. Chuyện rõ ràng như vậy vẫn còn chưa nhận ra sao?

“Người ta... Không, không phải muốn ngồi với anh. Mà là bây giờ không còn ai, trừ anh.” – Minako giật mình, kéo vạt áo Kunzite mạnh hơn để che giấu sự xấu hổ của mình. Câu hỏi xấu hổ như vậy, chẳng lẽ bắt cô trả lời “rất muốn”.

“Vậy để ta gọi một thị vệ nào đó, nhé” – trong lòng anh luôn nghĩ cô không thích anh, không thích nhìn thấy anh, càng không thích ở gần anh. Mà để tránh phiền phức, anh cũng không muốn dây dưa cùng cô nhiều.

“Này đợi đã! Chẳng lẽ anh chán ghét đến mức không muốn ngồi cùng tôi!!” – im lặng này giờ, cô thực sự không thể nhịn được. Hẳn đúng là một chút tệ nhị cũng không có.

A, hiểu ra. Kunzite trước giờ được rèn luyện trong môi trường toàn nam nhân, có gì thì nói thẳng, không mập mờ ấp úng.

Nên đối với những chuyện cần ngụ ý, cần suy nghĩ sâu xa hơn, anh thực sự không cách nào hiểu được. Nghe Minako nói thế, anh mới hiểu ra, thì ra cô nàng này không ghét ngồi cùng anh. Còn lý do vì sao trông có vẻ rất không ưa anh, anh vẫn chưa hiểu.

“Vậy chúng ta đi.” – Nghĩ thế nên tay liền bắt lấy.

Anh đem bàn tay thô ráp ấm áp của mình nắm lấy đôi tay gầy mỏng của cô, tay anh rất nóng, thân nhiệt của đàn ông thực sự luôn lớn hơn thiếu nữ. Còn cô vì ở gần anh này giờ nên mặt mũi cũng tăng nhiệt độ, không rõ tay mình có phải đang nóng theo hay không.

Anh kéo cô đi rất mau lẹ, phần vì không muốn nhóm người kia đợi lâu, phần vì anh bỗng dưng nhận ra, thì ra đôi tay con gái lại nhỏ nhắn như vậy, lại mềm mại như vậy. Bắt lấy đôi tay non mềm ấy, trông phút chốc anh có cảm giác muốn nắm lấy cả đời.

Chọn xong ình con ngựa phù hợp, các anh bắt đầu hướng dẫn cho các cô ngồi lên yên ngựa. Để không mất nhiều thời gian đuổi kịp Công chúa và Hoàng tử đang đi vào rừng, họ nhanh chóng nắm lấy tay các cô, kéo lên ngồi trọn trong lòng mình.

Makoto và Nephrite có chút ngượng ngùng, vì họ trước nay đều rất ít tiếp xúc, dù là nói chuyện cũng không quá ba câu, đột ngột thân mật thế này thấy hơi lạ lẫm. Thân nhiệt ấm áp của Makoto truyền đến cho Nephrite một trận tê tê, anh đã tiếp xúc qua nhiều phụ nữ, nhưng ấm áp đến thế là lần đầu tiên.

Rei và Jadeite thì như hình với bóng, bởi lẽ tính cách họ giống nhau, đều một thân tự cao không thích hạ mình với người khác, xem phụ nữ và đàn ông như những sinh vật bị họ hấp dẫn, chẳng thèm đoái hoài đến nửa phân, nên họ đi chung với nhau vô tình lại rất ăn ý, tuy Jadeite thường đùa cợt nhả và bị ăn đấm, nhưng Rei cũng không ghét phải đấm anh ta.

Zoisite thì vui mừng hí hửng, sau bao lâu cuối cùng cũng được gần nàng hơn một chút. Ami tính cách tương tự như Kunzite, cũng là có chút thiếu nhạy cảm, thiếu tình cảm. Anh thân thiết với Kunzite, cũng có yêu quý, thế nên nhìn Ami có tính cách hao hao vài phần, anh liền rung động ngay. “Anh cười gì suốt từ này thế?” Ami ngẩn ngơ hỏi, nhưng cô quan tâm đến những người bạn xung quanh mình hơn.

Cặp đôi oan gia cuối cùng cũng chọn xong ngựa, và bây giờ họ lại mất thời gian để nhìn xem ai sẽ lên ngựa trước.

Bất quá Minako cũng muốn giống ba người kia, được anh kéo tay rồi ôm lên. Nhưng anh thì lại ngại không ưu tiên phụ nữ, lại muốn tiện đây dạy cô cách lên ngựa, để lần sau có thể tự áp dụng.

Anh đứng là lady first không đúng chỗ. Cả hai đứng bần thần một hồi cho đến khi bị người xung quanh hối thúc, anh đành làm như những người kia, ngồi lên trước rồi bồng cô lên, chuyện dạy dỗ để sau hẵng tính vậy. Anh ngồi lên, rồi thật nhanh kéo cô cùng lên. Minako hơi hoảng một chút, suýt ngã khỏi ngựa.

May sao anh vừa vặn ôm kịp lấy cô, một tay vẫn còn nắm thật chặt từ ban nãy, một tay vòng nhẹ qua eo thon, chạm đến cái bụng bằng phẳng của cô. Trống ngực cô đập liên hồi, thực sự cảm giác này đúng là một bước tiến xa, xa hơn cả dự định cô nghĩ đến.

Anh ngồi sát cô ngay đằng sau, hạ thân anh dĩ nhiên cũng dính sát vào hông tròn, Minako thực sự không thể không nghĩ vậy. Kunzite đột ngột hướng đầu về phía cô, kề sát vào tai, anh không hề cố ý làm như thế, nhưng khoảng cách trên lưng ngựa quá nhỏ, chỉ cần chút cử động môi đã dính sát vào tai cô rồi.

“Cô ngồi vững, cầm chặt dây cương. Khi nào cần động dây, tôi sẽ ra hiệu. Nhớ đừng quay ra đằng sau nếu chưa báo trước, nếu không cô sẽ mất thăng bằng mà té.” – lời nói của Kunzite lúc này như lời bùa chú rót vào tai, cô thực sự không đủ bình tĩnh để nghe rõ từng lời. Chỉ cảm giác được hơi thở ủa vào, giọng nói khàn khàn nhỏ nhẹ đủ làm cô run rẩy. Môn cưỡi ngựa này thực đáng sợ.

Cũng từ ngày hôm đó trở đi, mối quan hệ của mỗi người cũng có chút khác lạ. Rei với Jadeite thì vẫn như trước, cãi cọ và ứnh nhau. Zoisite gần gũi được hơn với Ami nhờ hiểu thêm vài sở thích của cô nàng, dù vẫn khá vất vả để kéo dài cuộc nói chuyện. Nephrite cũng có chút động tâm với Makoto, nhưng vẫn không dám tiến xa hơn vì tính cách nay đây mai đó, thực sự không thể chung thủy với một người.

Còn Kunzite và Minako thì, tên này tính cách vẫn lạnh nhạt như trước, nhưng dần chịu tiếp nhận có cô bên cạnh, thỉnh thoảng chọc cô cười, thỉnh thoảng cùng nhau đi dạo đơn lẻ.

Cho đến ngày kia, Hoàng tử và Công chúa cũng nhận ra điểm khác lạ nơi họ. Hoàng tử bèn hỏi Kunzite rằng anh có để ý đến Minako hay không. Kunzite đầu gối cũng không rõ “để ý” nghĩa là gì?

Anh chỉ biết ở bên cạnh cô anh không thấy chán, nhưng anh không nghĩ đó là tình yêu, Minako không phù hợp với anh. Từ đằng xa, Minako nghe được, thì ra dù có cố gắng đến đâu, một câu “không hợp” là rũ bỏ tất cả.

Thời gian bên nhau không phải ngắn, nhưng với anh như thế vẫn chưa đủ, chẳng lẽ anh muốn cô chờ anh đợi anh theo đuổi anh đến khi thành một bà lão? Mà nếu đến lúc thành bà lão anh vẫn không yêu cô, cô biết tính thế nào! Một mỗi, cô buông xuôi, lấy có người Mặt Trăng và người Trái Đất vốn không thể bên nhau, cô kìm nén lòng mình mau chóng quên đi tình cảm ấy.

Từ ngày đó cô trốn tránh gặp mặt Kunzite, tạo đủ lý do để không nhìn thấy anh. Vì nếu thấy anh, cô sẽ đau lòng và xấu hổ.

“Cậu thực sự không thích Minako, một chút cũng không à?” – Zoisite tra hỏi. Hai người lúc nào cũng thân như hình với bóng, nhưng tình cảm của họ không phải tình yêu đồng giới, mà đơn thuần chỉ là hợp nhau, có thể gặp nhau để tâm sự.

Chuyện gì của Zoisite, bất kể là bí mật của anh và Ami, anh cũng kể cho Kunzite nghe, như những người đàn ông tâm sự cùng nhau. “Tôi không nghĩ là cậu không thích, ít nhất là trực giác tôi mách bảo như vậy”. Zoisite khẳng định.

“Tôi không biết.”, Kunzite ngập ngừng. “Thực sự là tôi không nghĩ thì ra cô ấy thích tôi.”

“Không biết là thế quái nào?? Người ta không xuống đây, không tìm cậu nữa rồi!”, cả đời sẽ không gặp lại anh nữa. Anh cũng không có cách lên tận Mặt Trăng tìm gặp đâu.

Thịch! Bỗng dưng trong lòng Kunzite có chút tia đau đớn.

Đã lâu rồi cô không gặp anh, đã lâu rồi anh không được nhìn thấy cô. Anh đúng là thấy nhớ. Thì ra đây là cảm giác mà người ta thường gọi là “nhớ nhung” sao? Anh trầm ngâm hồi lâu, rốt cuộc cũng đã hiểu ra cảm giác của mình.

Anh không muốn mất cô, cũng không muốn cả đời không được gặp lại cô, càng không muốn không biết được giờ cô ra sao, như thế nào. Phụ nữ sẽ đến lúc lập gia thất, nghĩ đến cảnh người cô chọn sẽ không là anh, lòng anh đau như trọng thương không cách gì cứu chữa. Anh quyết định phải tìm gặp cô, nhất định phải nói cho cô biết cảm giác của anh lúc này.

Đùng! Một tiếng nổ vang trời xuất hiện. Trái Đất đang bị kẻ thù xâm lấn. Bọn yêu ma nhập thể vào cư dân vương quốc, ùn ùn tiến vào Cung điện của Hoàng tử. Kẻ cầm chiêng, kẻ cầm giáo mác, gươm đao... hòng lật đổ kẻ cai trị này, thay thế bằng thế lực bóng tối hùng hậu giáo hoạt kia.

Các cận vệ nhanh chóng hộ giá, bảo vệ cho Hoàng tử, còn Hoàng tử thì ôm chặt Công chúa trên tay, quyết không để ai chạm lấy một sợi tóc của nàng.

Từ trên Mặt trăng, bốn vệt sáng từ xa bay đến, thì ra là bốn nữ chiến binh đã kịp thời có mặt, bảo vệ sự an nguy của Công chúa. Mặt Trăng đã hoàn toàn bị hủy diệt. Trong cảnh hỗn chiến gặp lại được người thương, Minako quay lại nhìn Kunzite. Cô muốn chắc rằng anh vẫn ổn, vẫn không sao.

Tốt quá rồi, anh vẫn khỏe. Cô mỉm cười quay mặt đi, tiếp tục chiến đấu với kẻ thù. Sức lực của những chiến binh tinh tú vốn mạnh hơn người thường các anh, quả thật một chiêu của cô cũng đủ làm cả trăm người cùng ngã.

Thế nhưng, anh vẫn muốn chạy đến bên cô, bảo vệ cô, bởi đối với anh, cô đơn thuần vẫn chỉ là một cô gái. Tuy có hơi thô lỗ, hơi thiếu cá tính nữ nhi, nhưng vẻ đáng yêu lúc cô run rẩy cầm vạt áo anh ngày đó, đã khắc sâu vào tim anh rồi.

“Minako! Coi chừng!!” Anh chạy ra đỡ lấy ngọn giáo đang phóng lên đến cô, ngọn giáo đâm thẳng vào tử huyệt, anh không còn hi vọng sống sót. “Không!!!” Minako hét lớn, cô chạy đến ôm chặt lấy anh. Lần đầu tiên cô chủ động ôm anh, nhưng tiếc thay lại là lần cuối cùng có thể chạm vào anh.

“Sao anh ngốc vậy! Một chiêu đó không đủ làm tôi chết! Cần gì phải đỡ thay tôi??” – Minako gào khóc, nước mắt cô giàn giụa không để ngưng lại.

“Cô không sao... chứ? Có... bị thương không?” – Anh thở hổn hển, vết thương đã cắm sâu vào ngực, xé toạc lá phổi, nhưng anh vẫn là lo cho cô. “Ổn... chứ?”, anh thở dốc nhiều hơn.

“Tôi ổn, tôi ổn! Anh đã đỡ hết cho tôi rồi!” – Minako khóc ngất, cô thực sự không muốn nhìn thấy anh bị tổn hại dù chỉ là một chút. Vậy mà bây giờ ôm anh vào lòng, thân nhiệt sắp lạnh ngắt, cô không muốn tin người này sẽ không còn trên đời.

Còn anh thì cười, vẻ mặt rất mãn nguyện “Ha, tôi cứ nghĩ... sẽ có ngày tôi hi sinh vì Hoàng tử..., không ngờ lại là... để bảo vệ cô.” Anh với tay run rẩy, nhẹ lau nước mắt đang thấm ướt của cô.

“Vì sao? Trả lời tôi! Anh rõ ràng đâu có yêu thương tôi!” – Minako cúi đầu, ôm anh thật chặt, cô thì thào vào tai anh. Lúc này cô cũng không còn đủ sức để hét to lên nữa. Lòng cô sớm đã đau đến không chịu nổi.

Anh vẫn cười, trước giờ anh rất hiếm khi cười, trong giờ phút sắp rời bỏ thế giới này anh lại cười, một cách hạnh phúc. Anh vén tóc sang bên tai cô, run rẩy nói những lời cuối cùng

“Tôi, yêu cô thật rồi...” – anh nhẹ nhàng nhắm mắt.

“Không!!!!!!” Minako gào khóc, cô hét lên thật to, cầu mong linh hồn anh có thể nghe thấy mà quay lại bên cô. Cô không muốn anh biến mất. Anh có thể không yêu cô, chỉ cầu xin anh đừng biến mất.

Đến tận phút cuối, cô vẫn chưa kịp thổ lộ lòng mình, chưa kịp nói ra ba chữ quan trọng ấy.

Cứ ngỡ cả đời cô đơn phương yêu mến, không ngờ người nói ra trước lại là anh. Vậy là cả đời này, cô cũng không còn cơ hội để nói nữa... Anh đã đi thật rồi. Trước đây cô cần yêu thương, anh không cho cô. Giờ cô cần anh ích kỉ bảo toàn mạng sống, anh lại dâng hết cho cô. Cô ghét anh, càng hận anh bỏ rơi cô mà đi trước.

6. Chương 6

“Trưa nay lại quên cơm hộp chứ gì! Nhìn mặt cậu đúng là thiếu não”

Usagi tung tăng chạy đến, cô còn khoe hộp bento hôm nay được đích thân anh Mamo làm, đúng kiểu truyền thống, có trứng cuộn, có vài miếng tonkatsu (thịt heo chiên) ngon lành.

Người có tình yêu đúng là có phúc.

Rei thì đường đường là cháu gái cưng của trụ trì đền thờ lớn, chắc chắn không có ngày thiếu bento mà ăn.

Ami thì giản dị, thích ăn cơm trong canteen trường học nên không cần phải mang xách mỗi ngày.

Makoto, cô gái đảm đang nhất bọn, món ăn của cô lúc nào cũng vừa đầy đủ vừa dinh dưỡng, chỉ tiếc Minako không thể trợ trên nhờ Mako làm giúp đỡ ăn mỗi ngày.

“Sáng nay dậy trễ, mẫu thân đại nhân phạt không có đồ ăn trưa, tớ vừa năn nỉ khóc lóc liền bị đuổi đánh...”, cô thất thểu. Cả tuần nay xui mãi cũng quen, cô cũng không còn hứng thú rên rỉ vì sao lại xui đến vậy. Cứ mặc nhiên đổ thừa tất cả là do tên ấy.

Makoto thấy vậy đành chia một nửa phần ăn của mình, cô biết rõ Minako không thích ăn đồ Canteen vì không phù hợp khẩu vị. Mina vội vàng ăn hết phần của mình, xong mau chóng quay trở lại lớp học.

“Sao thế? Còn chưa hết giờ nghỉ trưa.” – Rei tò mò, bình thường Mina chẳng những không đến sớm hơn mà thậm chí còn quay lại lớp trễ hơn người khác, ăn gian được vài phút với cô cũng là niềm vui.

“Hôm nay tớ trực nhật, phải quay về sớm đem một số dụng cụ học tập lên lớp trước” – Mina chán nản nói.

Nhớ lúc sáng Kunzite có dẫn sang phòng Hóa lấy một số vật thí nghiệm cho buổi học hôm nay, nhưng lại không dặn rõ là lấy cái gì. Anh thực sự đề cao cô quá. Điểm thi của cô chỉ lằng nhằng qua môn là tốt lắm rồi. Bảo cô tự xem phải lấy gì, đúng là đánh đố cô quá.

Đành vậy, cứ vào phòng thí nghiệm trước, dầu gì trong đó cũng thường có người trực, đến lúc đó cứ hỏi người ta phải đem những gì là được.

“Cốc cốc! Cốc cốc!”

Chẳng thấy ai hồi âm, vậy là không có người trực rồi. Cũng phải, giờ nghỉ trưa không lo ngủ, ai lại rảnh rỗi mà ở lại chứ. Cô tùy tiện mở cửa tiến vào, khóa cửa lại.

Nếu không có ai thì cũng tốt, mình sẽ nằm đây đánh tí giấc rồi chút nữa có người đến, hỏi han lấy cái gì cũng tiện. Bước đến phía trước, cô nhìn thấy có bóng người đang ngủ, tựa đầu vào cửa sổ, đặt mông lên thành cửa, hai chân gác chéo lên nhau để trên chiếc bàn kê bên đó.

Tướng ngủ gì mà nguy hiểm hết sức. Nhờ may cửa sổ bị trượt ra, nhờ may có kẻ chơi bóng ném mạnh vào, nhờ may... a a, cô lại nghĩ lung tung rồi, nhưng tóm lại đều rất nguy hiểm. Cô bước đến xem ai mà ngủ “liều mạng” như thế. A, là tên đó.

Hôm nay hần không buộc gọn mà tùy tiện để xõa. Mái tóc hơi dài qua gáy, chạm gần đến vai, xòa xuống phân nửa gò má. Hần cũng không đeo kính mà cầm trong tay, hai tay khép chặt lại, trông rất có dáng vẻ phòng bị.

Trước kia dù sao cũng là kiếm sĩ, kiếp này phong thái cẩn thận ấy vẫn không thay đổi đi nhiều. Cô tiến gần anh hơn, bắt giác dùng tay sờ lên tóc. Ngày trước cô cũng muốn chỉ sờ vào, nhưng không có dịp.

Giờ này, bất chấp là cô không nên đến gần anh, không nên tỏ ra quen biết anh, cô thực chỉ muốn chạm vào anh một chút. Mái tóc anh mềm quá, tóc con trai vốn thường thô ráp và dày cứng cơ mà. Tóc anh lại mềm như lông mèo, sờ vào rất thích. Cô vén tóc sang bên tai anh, làm lộ cái khuyên tai anh đeo có ánh bạc.

Cô muốn nhìn kĩ gương mặt này, gương mặt từng làm cô mê mẩn một đời, yêu thương một đời.

Lúc ngủ trông anh dịu dàng quá, khác hẳn lúc thức dậy lúc nào cũng chọc cô tức điên. So với ngày xưa điềm tỉnh lạnh nhạt, bây giờ anh ngoan độc hơn nhiều, biết dùng lời nói trêu tức cô, biết cách tránh xa cô để không dây dưa tình cảm. Phải chăng anh hối hận vì kiếp trước đã yêu cô, vì cô mà bỏ mạng?

Cô hạ tay xuống, chạm vào tay anh. Cố gắng lấy ra chiếc mắt kính anh đang cầm. Ngủ mà phòng bị quá, cô sợ anh sẽ bóp gãy đồ vật của chính mình.

Đặt kính lên trên bàn, cô cẩn thận cầm nắm tay anh. Tay anh vẫn ấm áp như thế, thân nhiệt vẫn cao như thế, cô nhớ lắm đôi bàn tay nắm lấy cô, kéo cô đến chuồng ngựa. Thô ráp sần sùi, nhưng cô mong có thể mãi mãi được nó ôm trọn.

Người đàn ông bởi động tác chạm dịu dàng của cô gái đã sớm tỉnh dậy. Nhưng anh vẫn muốn nhìn xem, rốt cuộc cô gái này định làm gì. Còn cô vẫn không chút đề phòng, nhẹ nâng tay anh lên, đưa bàn tay anh áp vào má. Cô từng muốn thử làm vậy, nhưng vẫn là không có cơ hội.

Chuyển động cổ tay, cô cố nắm bắt vuốt ve bàn tay ấy. Gương mặt xoay sang, cô hôn lấy lòng bàn tay anh, một cách dịu dàng, cẩn mật, nhẹ nhàng không để anh thức giấc.

Đến lúc này anh thực sự đã chịu không nổi, muốn ôm lấy cô ngay vào lòng, siết cô thật chặt.

Cô gái này! Không biết làm như vậy là quyến rũ người khác sao! Chẳng lẽ thấy ai đang ngủ cô cũng thử làm thế à?!

Bất chấp lời nói trước đó giả vờ không quen biết cô, anh vội kéo mặt cô lại gần, rồi mạnh mẽ hôn lên đôi má cô.

Không, thứ anh muốn không phải chỉ thế này. Anh hôn chặt lên đôi má mềm mại, ửng hồng như con mèo nhỏ của cô. Cô bất ngờ hoảng hốt, anh tỉnh dậy từ khi nào? Vì quá hoảng hốt nên chưa kịp phòng bị, càng chưa chủ động để la lên.

Đôi môi anh lướt trên cặp má mềm mại, kéo xuống gần phía môi. Cô định thần muốn đẩy ra, anh vội vàng dính chặt lên đôi môi ngọt ngào ấy, quyết không để cô hé nên nửa lời.

Đôi môi sát chặt, anh ngửi được mùi thơm của phấn trên người cô. Mùi hương ngọt ngào dễ chịu quá, hình như cô dùng phấn em bé. Anh phì cười, cô nàng này quả vẫn còn rất con nít.

Anh bắt lấy đôi tay không ngoan ngoãn muốn đẩy anh ta, để thật chặt vào lồng ngực. Anh muốn cô biết giờ phút này anh cảm thấy nóng thế nào, khó chịu thế nào.

Còn cô bị hôn đến thở không nổi, theo quán tính mở miệng để lấy hơi, liền bị chiếc lưỡi của anh thâm nhập.

Lưỡi anh đưa vào khuấy động trong miệng cô, chạm khê vào những chiếc răng, tìm đến cái lưỡi ngọt mềm ở trong đó, quấn quýt không rời. Lần đầu tiên cô bị như vậy, phản ứng ngại ngùng xấu hổ không biết phải làm sao, chỉ có thể nhắm mắt cho anh tùy ý điều khiển. Nếu là người khác cô nhất định một tay không thương tiếc đá ra, thậm chí đập cho hắn tuyệt tử tuyệt tôn.

Nhưng vì đó là anh, cô thực sự hết cách. Cô rõ ràng vẫn còn thích anh, thích anh từ kiếp trước đến tận kiếp này, mà lại ngày càng thích.

Anh nhìn đôi mắt nhắm nghiền của cô, lòng càng thêm thích thú. Anh thích cảm giác cô như vậy, e thẹn và không chống lại anh. Không như lúc bình thường cứ mở miệng châm chọc, đốc khích anh, còn tỏ ra ngoan cố không muốn thừa nhận quen biết anh.

Dù chính anh cũng định làm như vậy, nhưng lại không thích người mở lời trước là cô. Anh tiến sâu hơn vào trong, đem cái lưỡi hư hồng làm cô triệt tiêu hô hấp, tìm cô đập liên hồi muốn vỡ tung ra. Còn anh thì ngày càng mạnh mẽ, bá đạo vòng tay qua lưng cô, vuốt ve cái lưng gầy, vuốt đến đoạn dây áo ngực...

Anh chàng cù lần, gõ đá của ngày trước đâu? Sao bây giờ lại nhiệt tình đến vậy! Không thể chịu nổi, cô hung hăng đẩy anh ra, lý trí đã quay về giúp cô nhận ra mình đang làm cái gì.

Ngay vừa lúc cô đẩy ra, anh nhanh trí tiếp tục đóng kịch, nhắm nghiền hai mắt lại, hai tay buông thõng ra, dựa đầu lại lên cửa sổ, giống như vừa mộng du nên mới ôm chầm lấy cô mà ôm hôn triền miên. Thủ đoạn gian xảo như vậy không biết là học được từ ai. Chỉ biết có một cô gái hoàn toàn tin vào điều đó.

“Cái gì! Hắn... hắn mộng du sao?” Mộng du mà còn choàng lấy người ta, ôm hôn kịch liệt như vậy, rốt cuộc trong mơ anh đang thấy cái gì! Đáng ghét, lòng cô dâng lên chút cảm xúc chua chát, ghen tị.

Anh đang nghĩ đến ai? Không, anh nghĩ đến ai thì liên quan gì đến cô. Đừng để cảm xúc trước đây làm mờ mắt. Dù hiện tại có chút rung động, chẳng qua cũng vì cô sống tình cảm và dễ lay động mà thôi.

Cô buồn bã xen lẫn tức giận, giận anh thì ít, giận cô thì nhiều. Ai bảo cô để yên cho hắn hôn, hắn động chạm.

Còn hắn chỉ do đang mơ tưởng. Nếu đổi ngược lại người lúc này không phải cô, nhất định cũng sẽ ôm hôn hắn, cùng nhau làm cái loại chuyện đáng xấu hổ đó rồi. Càng nghĩ cô càng không chịu nổi, bỏ ra khỏi phòng, bỏ luôn nhiệm vụ lúc sáng anh giao cho.

Nhìn cô gái vừa bước ra khỏi cửa, anh từ từ mở mắt. Anh lại làm cô buồn rồi. Lúc này là anh không đúng, đáng lý không nên hôn cô. Cứ mặc nhiên để cô chạm vào anh, chạm chút rồi sẽ buông, như vậy là không còn vấn đề.

Nhưng nghĩ đến việc cô buông anh ra, anh lại thấy toàn thân trống trải, nên mới không kiềm được mà liền ôm cô vào lòng. Nói anh hèn hạ dám làm không dám nhận cũng được, anh chỉ sợ nếu đối mặt rồi, lại càng khó xa rời hơn.

Anh còn nhiều thứ phải giải quyết, công việc ổn định, cuộc sống ổn định... rồi chuyện tình cảm mới lo nghĩ về sau. Đứng dậy, anh vội thu lại trang phục chỉnh tề, rồi xếp những dụng cụ để bắt đầu giờ học chiều. Anh biết rõ chuyện khi này sẽ làm cô hoảng sợ, nhất định cô không quay lại lấy đồ. Riêng chuyện này anh không trách cô. Sai là ở anh.

7. Chương 7

Giờ học buổi chiều trôi qua êm đềm.

Chủ nhiệm mới này thực sự là người nghiêm túc, cả lớp cũng không muốn gặp phiền phức nên đa số thuận theo, không có ý chống đối.

Naoko vẫn lộ rõ vẻ xấu hổ vì lần trước bị anh từ chối thẳng mặt, nên cô nàng cùng đồng bọn càng muốn làm khó anh. Tiếc rằng anh đều khôn khéo lảng tránh tốt mà lại không gây tai tiếng gì. Vài người thâm nể, ông thầy này quả là khó chơi.

“Thưa thầy, thầy giảng chỗ này hơi khó hiểu, có thể giảng lại không ạ?” – chuông reo hết tiết, Naoko bắt đầu lại giờ trò.

Cả lớp ồn ào “Đã hết tiết rồi, làm khó nhau thế?”

“Phần này dễ hiểu thế mà...”

“Nhỏ này lại bày trò rồi!!”

Anh cũng biết tính cách Naoko sau vài tiết dạy, không muốn đôi co với cô làm gì. Vừa mới nhận lớp, anh thực sự không muốn gặp phiền phức.

“Sau giờ học, em đến phòng thí nghiệm, tôi sẽ giảng lại cho em”.

Naoko cười đắc ý, thầy trúng kế của em rồi.

Minako nhìn sang, lo lắng. Cô học chung với Naoko từ năm nhất, hiểu rõ cô ta là loại người gì.

Giờ tan học, trên đường xuống cầu thang, Rei đi sang lớp Minako.

“Mina, chuẩn bị đồ mau mau, rề rà quá đấy!”

Minako chép bài vẫn chưa xong, nhưng nhìn mớ công thức tiếng Anh trên bảng, cô thực sự chỉ muốn dọn đồ thật lẹ rồi về sớm. Rei đứng ngoài cửa chờ cô.

Rei rất đẹp, nổi tiếng từ năm nhất nhờ danh hiệu hoa khôi. Học hành không phải hạng xoàng, cô ở lớp B, lớp giỏi nhì khối, chỉ sau lớp A mà Ami đang theo học. Nhà lại giàu có danh giá, dù cô thường ở đền thần, nhưng ai cũng biết bố cô là chủ tịch một tập đoàn lớn. Điều kiện tốt như thế, nhưng ai cũng biết cô vẫn lẻ bóng là do tính cách khó gần và khá kiêu căng.

Rei là bạn thân nhất với Minako, hai người luôn đi với nhau như hình với bóng. Thế nên Minako tuy trông cũng xinh xắn đáng yêu, nhưng so với vẻ đẹp của Rei thì lại thua vài bậc, nên ít ai nhận ra ưu điểm của cô nàng.

“Này, lúc này cậu có học tiết Hóa không? Cho tớ mượn vở. Lúc này phải lên phòng giáo viên mất nhiều thời gian quá, tớ không kịp chép bài trên lớp” – Rei hỏi.

Lúc này Minako mới nhớ ra, lúc này Kunzite bảo Naoko ở lại sau giờ học.

Nhất định cô ta có âm mưu hại anh, trả đũa chuyện bề mặt lần trước. Nếu gây ra tai tiếng, anh nhất định sẽ bị rời khỏi trường.

Chẳng phải anh rời trường là chuyện tốt sao? Không cần làm chủ nhiệm của cô, không cần mỗi ngày gặp mặt cô, không làm cô xao xuyến rung động lại chẳng nắm bắt được... Như vậy không phải quá tốt sao? Nhưng, cô thực không đành lòng.

“Này, Rei. Giữ cặp giùm tớ. Trong đó có tập Hóa đấy! Cậu cứ sang quán nước trước, tớ sẽ ghé sau.” – cô đẩy cặp cho Rei rồi vội chạy nhanh.

Cô không thể để anh gặp chuyện.

8. Chương 8

“Sao rồi, em không hiểu chỗ nào?” – Kunzite giữ một khoảng cách với Naoko, nhẹ nhàng hỏi.

Dù anh nghĩ cô ta đang bày trò, nhưng cũng không còn cách nào hơn.

“Thầy cách xa thế em làm sao nghe được thầy giảng, để em ngồi sang bên thầy nha!”

Naoko khẽ rừ rì, âm thanh ngọt nhạt rõ ràng là muốn quyến rũ người khác. Cô ngồi đến bên cạnh anh.

Lúc này cô ta đã nhanh chóng dùng một ít nước hoa, loại mà đàn ông thường thích, xúc lên những điểm nhạy cảm cổ, cổ tay và ngực, mục đích là để anh không thể kiềm chế, sau đó liền làm chuyện đồi bại, rồi cô ta sẽ mau chóng la lên để người khác đến chứng kiến. Thủ đoạn này vốn tầm thường lại đơn giản, nhưng không phải không có người mắc bẫy.

Naoko lần mò cầm tay anh, bắt đầu trêu ghẹo “Thầy xem. Là do em thực sự không hiểu bài, hay là thầy không hiểu ý em?” rồi vuốt nhẹ bàn tay ấy.

Anh hiểu ra vấn đề, ra là cô ta muốn trêu ghẹo anh, làm anh phải làm ra chuyện xấu hổ rồi bị bắt gặp. Tuy vậy, anh vẫn lúng túng không biết nên làm sao.

Với Minako đơn thuần chân chất, anh rất dễ trêu chọc cô làm vui, nhưng với những người con gái tâm địa gian xảo này, anh thật sự chưa có kinh nghiệm xử lý. Naoko nghĩ mình đang được thể thắng, liền vội đưa một tay lên, định vuốt má Kunzite.

“Khoan đã!” – Minako mở xộc cửa, nhìn thấy hai người đang tình tứ bên trong. Cô không nhìn kĩ cục diện, chỉ cần thoáng thấy anh đang ngồi gần một cô gái, đủ làm cô cảm thấy rất khó chịu. Nhưng, cô biết rõ âm mưu của Naoko, tính cách chính nghĩa của cô không cho phép cô để yên mọi chuyện.

“Em làm gì ở đây, vào giờ này?” – Kunzite lạnh lùng nhìn cô. Nhưng thực sự trong tim anh có chút nhẹ nhõm. Cô đã đến, vì anh.

“Tôi... em... Aoki-sensei, em cũng có bài không hiểu...” – Minako ngập ngừng, cô không biết dùng lý do gì để giải thích.

“Có bài nào mà cậu hiểu đâu. Lúc nào điểm cũng thấp còn gì. Đừng có bày trò ở đây!” – Naoko tức giận, Minako dám làm hỏng kế hoạch đang tốt đẹp của cô ta. Không sao, cũng sẽ sớm đuổi được con kỳ đà phiền phức này, Naoko thầm nghĩ.

“Thì lúc nào điểm cũng thấp, nên bây giờ tớ muốn học cho điểm cao, không được à?”

Minako xấu hổ, cô không muốn anh biết điểm cô lúc nào cũng lè nhè trung bình.

Naoko nhìn Minako chăm chăm, thấy rõ trên tay cô không cầm cặp, cũng chẳng đem theo quyển vở nào, rõ ràng là nói dối. Muốn phá ta sao? Đừng hòng! Naoko đứng dậy đập bàn.

“Không hiểu thì lần tới mà hỏi, hôm nay để tớ ở riêng với thầy!”

“Ở riêng với thầy làm gì? Học hành mà một nam một nữ trong cùng một phòng à?” – Minako cũng hét lên.

“Thì sao? Cô không được thế nên tức à?!”

“Tức cái rắm! Cô muốn quyến rũ thầy ấy chứ gì!!” – Minako hét càng to hơn.

“Ồ vậy đấy, cô đừng có can chuyện tốt của tôi!”. Á, Naoko lỗ miệng mất rồi. Cô ta sợ hãi, quay sang nhìn Kunzite.

“Aoki-sensei, ý em là...”

“Không cần nói nữa. Đem cặp và cút ngay khỏi đây.” Kunzite không nhìn lấy một cái, trong lòng anh cảm thấy khó chịu, bị nữ sinh nhỏ tuổi đem ra đùa cợt, còn hét to cho người khác biết.

Tử tế của anh đúng là dành không đúng lúc rồi. Naoko thì càng thêm bẽ mặt, cô vội cầm sách vở chạy ngay khỏi lớp, không quên dành cái liếc xéo cho Minako, nhất định cô không quên chuyện này.

Minako đứng trước cửa lớp, nhìn anh hồi lâu. Cô không biết phải nói gì, có cảm giác lời gì nói ra bây giờ cũng đều không phải. “Hết chuyện rồi, cô mau về sớm đi.” – Kunzite đứng dậy, chuẩn bị đồ ra về.

“Tôi... nhưng mà...”, cô ngập ngừng.

“Sao, cô thật có bài không hiểu?”, hay lại muốn dùng chuyện đó để cợt nhả tôi để bị người khác đưa vào tròng. Tự trọng đàn ông thật không cho phép như thế.

“Không. Tôi chỉ lo cho anh... Lần sau anh đừng cùng nữ sinh qua lại chỗ vắng người, rất dễ bị hiểu lầm.” Dù người ta có ý tốt hay không, cô cũng mong anh nên cẩn thận. Nếu lúc này không phải là cô mà là người khác nhìn thấy, không biết danh tiếng anh sẽ ra sao.

Cô một lòng là lo cho anh. Cô thực sự lo cho anh, cô thừa nhận. Không kiềm được lòng mình, cô tiến về phía anh, nhìn anh bằng đôi mắt dịu dàng đầy quan tâm. Cô không thể giấu mãi cảm xúc này.

Anh đưa tay lên gò má cô. Lúc trưa anh đã hôn lên nó. Tư vị vẫn còn trong đầu anh, anh thật sự muốn nếm nó lại một lần nữa. Anh cúi xuống, khẽ nói vào tai cô.

“Cảm ơn, vì đã lo cho tôi”.

Minako mắt rưng rưng, sự dịu dàng này lâu rồi cô mới nhận được, cô nhắm mắt, cảm thấy mãn nguyện. Lời cảm ơn nhỏ nhoi của anh mà lại làm cô xao động đến thế. Cô choàng tay qua, ôm lưng anh, nhắm nghiền mắt lại... “May mà tới kịp”

“Đợi đã, em không sợ có người đến nhìn thấy sao?”

Kunzite có chút ngượng, chưa bao giờ cô ôm anh theo kiểu thế này, lại không có phòng bị trước, anh cảm thấy bối rối. Lý trí của anh đang kêu gào anh dừng lại, không thể cứ mãi tiếp tục như vậy. Còn cảm xúc trong lòng anh lại rối bời không yên.

Bây giờ nếu anh chấp nhận ôm cô, tức là chấp nhận mình có tình cảm với cô, còn nếu anh đẩy cô ra, tức là anh gạt hết tình cảm của cô, trực tiếp làm tổn thương cô. Anh nên làm cách gì đây?

Ngoài xa, có tiếng bước chân đang hướng tới. Anh giật mình kéo cô cùng hướng về phía cửa, một tay vòng qua eo, một tay đóng và khóa chặt cánh cửa phòng thí nghiệm.

Thôi xong rồi, quyết định của anh đã rõ.

Minako mở mắt nhìn anh, tay hơi run rẩy, cô cũng lo sẽ có người phát hiện. Cô nam quả nữ, dù không làm chuyện gì nhưng lại ở chung một chỗ vắng vẻ, người nhìn thấy cũng sẽ nghĩ đến chuyện xấu. Tai tiếng giáo viên và học sinh, cô thực sự không gánh vác nổi.

“Sao... anh lại...?”

Cô muốn hỏi sao anh lại làm vậy, nhưng lời chưa hết khỏi môi, đã có một đôi môi mạnh mẽ áp chặt lấy cô, đè cô vào cánh cửa, một tay to lớn nắm chặt bắp tay gầy của cô, một tay sờ soạng quanh vòng eo thon gọn.

Hai tay của cô cũng không rảnh rỗi, cô nắm lấy lưng áo anh, vò nát nó, đánh mạnh vào nó như muốn nói cho anh biết “hãy dừng lại”. Nhưng một khi đàn ông đã không thể kiểm soát lý trí, dù phụ nữ có nói gì cũng trở nên vô dụng. Huống hồ không phải cô không muốn.

Nụ hôn này so với lúc trưa có phần cuồng nhiệt hơn.

Cô vẫn thiếu kinh nghiệm, không biết cách làm hài lòng anh. Nhưng anh vẫn nhẹ nhàng, tận tình chỉ bảo cô. “Mở miệng ra!”, giọng anh khàn khàn nói như thôi miên vào cô.

Bất giác cô mở miệng theo ý anh, mặc anh đưa lưỡi vào thăm dò khẩu huyệt, liếm láp làn môi cô, vòng qua từng chiếc răng làm cô khẽ run lên vì nhạy cảm, rồi cuốn hút lấy chiếc lưỡi thơm tho mềm mại, nhiều chất dịch.

Cả hai người cuồng dã cuốn vào nhau, tay cô từ cào cấu sang ôm ấp, vuốt ve, tay anh từ nắm lấy bắt đầu chuyển động, sờ soạng khắp tấm lưng cô, rồi nhẹ nhàng đi xuống phần mông tròn mềm mại.

“Ừm...”

Cảm thấy phần mông nhạy cảm đang bị đụng chạm, cô rên lên một tiếng. Tai anh nghe tiếng kích thích ấy càng thêm mất khống chế, bàn tay còn lại vuốt lên mặt cô, vuốt xuống cổ cô, xuống đến xương quai xanh, sờ soạng lấy nó, rồi dùng hai ngón tay bắt đầu sờ xuống.

Miệng vẫn cao trào hôn không dứt, có vài tia nước bọt chảy ra khỏi khóe môi.

Bàn tay đang tiến xuống phần ngực bỗng dừng lại. Anh buông đôi môi cô ra.

Vì buông vội vàng nên lưỡi vẫn quẩn luyến chưa rời, kéo ra vài tia dịch trắng. Cô thở hổn hển, lúc nãy vì quá căng thẳng, cô không kịp thở nên bây giờ toàn thân đều như thiếu không khí, tê dại và mệt mỏi. Khóe miệng cô còn ướt chút dịch, anh nhẹ nhàng dùng lưỡi của mình lau đi sạch sẽ.

Bàn tay đặt ở mông cũng chậm rãi buông ra. Hơi thở khẩn trương của anh cũng dần ổn định trở lại. Không ngờ chỉ mới hôn một chút mà tim anh đã đập đến không thể chịu nổi. Nếu không dừng lại sớm, anh sợ chính mình sẽ vỡ tung trước cô.

Còn cô đang trong cao trào lại đột ngột bị đứt đoạn, có chút luyến tiếc, nhưng lại không thể tự mình nói muốn anh làm nhiều hơn. Không khí im lặng lại bao trùm cả hai người.

9. Chương 9

Kunzite quay sang lấy chiếc cặp của mình, rồi quay qua nhìn Minako. “Nào, về thôi”, anh nhẹ giọng nói. Chắc chỉ có những lúc thân mật thế này, anh mới nói chuyện dịu dàng hơn với cô. Cô gật đầu rồi cùng anh bước ra khỏi phòng thí nghiệm còn ám mùi quỷ dị.

“Em... đến quán nước cùng các bạn, chứ không về nhà.” – cô ngập ngừng nói cùng anh.

Kunzite quay sang nhìn cô, lại hỏi bằng một giọng tỉnh bơ “Ừ, thì em đi đâu chẳng được. Tôi đi hướng ngược lại mà.”

Trời đất thánh thần ơi, còn ai vô duyên hơn tên này cơ chứ! Lúc này hôn ôm thân mật trông hẵn rất đàn ông, rất... chuyên nghiệp, làm cô cứ nghĩ hẵn hẵn đã học được chút kinh nghiệm galant với phái nữ. Thì ra vẫn chỉ là một tên đàn cù lẩn lại đầu gỗ, không có chút ý nhị nào. Vậy mà cô còn nghĩ hẵn sẽ đưa cô về tận nhà.

“Vậy, tui đi trước!” – Minako gần giọng nói, một mạch chạy về hướng ngược lại, không thèm chào tạm biệt hẵn một câu.

Hắn thầm nghĩ, lúc này còn xưng “em” còn ngọt ngào thế, bây giờ lại đổi thành “tui” rồi, không biết lại giận chuyện gì đây. Anh vừa về vừa thầm nghĩ, không biết ngày mai nên dùng thái độ như bây giờ, hay lại giả vờ không quen biết theo ý cô. Con gái đúng là khó chiều.

Minako tự mình đa tình, tưởng tượng rồi bị đánh rớt một cái, nên thực sự là thấy không vui. Được rồi, anh đợi đó, ngày mai sẽ làm như không quen anh, để anh biết cô giận là thế nào.

oOo

“Aoki-sensei, chào buổi sáng!”

Một vài nữ sinh lớp khác vây quanh. Vẻ đẹp trai của anh ngày càng được đồn thổi trong trường. Tuy không phải tướng mạo kiệt xuất như diễn viên người mẫu, nhưng trong trường này quả là không ai địch lại.

Vả lại diễn viên người mẫu chưa chắc đã có đầu óc, còn thầy giáo dĩ nhiên đầu óc sẽ hơn người. Thời đại bây giờ con gái thích mẫu đàn ông vừa có nhan sắc vừa có đầu óc hơn.

“Chào em” – Kunzite cũng tươi cười đáp lại.

Vì không phải trong giờ học, anh cũng bỏ xuống gương mặt cứng nhắc. Vài ngày trước Hiệu trưởng có nhắc nhở anh, anh khó gần nên một số học sinh cảm thấy không thoải mái. Dạy học là việc lâu dài, nên lấy thân thiện làm trọng điểm, như vậy dù cách dạy không hay hay có làm gì khinh suất, học sinh cũng sẽ bỏ qua, ngược lại càng thêm bênh vực, tôn trọng.

Tuy nhiên, thân thiện cũng không được phép đi quá giới hạn. Trường học ở Nhật Bản cấm thầy giáo và nữ sinh có quan hệ thân mật. Nếu biết, liền bị chuyển công tác.

Lại chưa nói đến, anh là được đặc cách. Lý lịch của anh có đôi chút không rõ ràng, phần người thân hoàn toàn bỏ trống. Bằng cấp học tập của anh chỉ mới được chứng nhận trong hơn một năm trở lại. Nhờ thành tích xuất sắc, anh được đặc cách học nhảy cấp rất nhiều. IQ được công nhận khá cao nên lại không bị nghi ngờ có mờ ám trong hồ sơ. Đối với anh cũng thực là may mắn, nên không thể vì một hai chuyện vặt làm ảnh hưởng sự nghiệp sau này.

Hóa ra với anh, tình cảm với Minako, những gì xảy ra với Minako... đều là chuyện vặt, đều khiến anh có thể buông tay rồi bỏ. Nếu cô mà biết được, nhất định cả đời cũng không quay lại nhìn anh.

Thêm nữa, chuyện Kunzite trở thành thầy giáo trường Juban, Usagi và các cô gái kia đều đã biết. Tuy cũng có chút bất ngờ không tin được, nhưng các cô đều nhanh chóng tiếp nhận sự tồn tại của anh. Vì trước sau cũng là không có tình yêu, họ ngoài việc cảm thấy bình thường, còn có cảm giác gì khác chứ? Chỉ riêng Minako là buồn bực lại bối rối mà thôi.

“Lại đây lại đây! Chuyển bóng cho tớ!!” – Minako hô hào, cô đang chơi bóng chuyền trong giờ sinh hoạt câu lạc bộ.

“Này, có biết tớ ở bên phe đối thủ không hả?! Sao lại chuyển cho cậu được!”

Makoto hét to, ngỡ rằng Minako quên mất họ chuẩn bị tập đấu, chia thành hai đội.

Minako phụng phịu, cô nghĩ bây giờ chỉ đang luyện tập, đấu cần nghiêm túc đến thế. Mako thật là cứng nhắc. Rồi cô quay sang nhìn xung quanh, à, thấy rồi, Usagi, Ami và Rei đang ngồi ở bên kia.

Vì hôm nay có trận đấu thử, cô muốn cả bọn cùng đến xem họ thi đấu, nhân tiện ủng hộ để cổ vũ ý chí. Thời cấp ba, với cô vui nhất là những lúc ở bên bốn người họ, vui thứ hai là sinh hoạt câu lạc bộ, vì chỉ có môn thể dục là cô có thể tự tin hơn người, còn lại thực không dám bàn đến.

Trận đấu diễn ra vui vẻ trong chín mươi phút, kết quả tỉ số hòa nhau. Không ủng hộ công Usagi – Ami và Rei cùng cổ vũ, cả ba thực sự không muốn bên nào buồn vì thua cả.

“Hê, khá lắm nhé Minako” – Makoto thở hắt ra sau trận đấu.

“Cậu cũng giỏi quá chừng, nếu cậu mà về phe bên đây thì bên đó chắc chẳng còn ai đấu lại đâu, haha” – Minako phồng mũi vì được khen, cũng không quên nâng cô bạn của mình. Mà cũng không phải nịnh, Makoto thực sự giỏi, chưa kể đến việc cô có chiều cao thuận lợi cho các môn thể thao.

“Hai cậu đều giỏi hết mà. Xem ra đúng là kì phùng địch thủ”, Ami vỗ tay, cười khen hai cô bạn đáng tự hào của mình. Ami rất dịu dàng, học cũng rất giỏi, được xem là thần đồng học tập từ cấp hai. Nhưng “nhân vô thập toàn”, cô lại chịu, không giỏi các môn thể thao vận động này. Chỉ mỗi môn bơi là cô tự tin, dù gì cũng là công chúa sao Thủy – ngôi sao của Nước mà.

“Các cậu đứng nói chuyện chờ tớ một lát, tớ vào thay đồ rồi ra ngay!”, Minako vội vàng thu dọn đồ đạc tiến vào phòng thay đồ dành cho nữ.

Lúc này trong phòng vắng vẻ chẳng còn ai, mọi người đều đã sớm thu dọn đồ cả rồi. Cô khóa chặt cửa lại, kéo màn để phòng có kẻ nhìn trộm, sau đó mới thoải mái cởi đồ ra. Quần thể dục của họ là một chiếc quần ngắn, kẹp sát vào mông, có thể nói là hệt như quần bơi. Nữ sinh Nhật Bản vì thế mà lúc tập thể dục nhìn rất sexy, lộ rõ những đường cong quyến rũ.

Vài nam sinh có bạn gái thì tỏ ý không thích loại quần áo này, vì không muốn người yêu của họ bị kẻ khác ngắm nhìn, còn những tên không có bạn gái thì lại ủng hộ nhiệt tình. Đúng là khó chiều lòng người.

Cô vừa nghĩ vừa cởi quần của mình ra. Cũng may đường cong của cô không quá lộ rõ, nếu không chắc sẽ bị mấy tên dê xồm nhìn rồi trầm trồ mãi không thôi, y hệt như lúc nhìn Rei trong phòng tập thể dục dụng cụ vậy.

Nhớ lại ngày hôm trước, cô bị người kia sờ soạng ôm hôn, còn dùng bàn tay hư hỏng ấy tiến đến mông của cô. Nếu không dừng lại kịp thời, chỉ sợ còn tiến vào trong lớp váy, sờ trực tiếp vào da thịt nhạy cảm.

Nghĩ đến thế thôi mặt cô đã bừng bừng sắc đỏ. Cũng may cả ngày hôm nay chẳng có tiết của hắc, cũng không gặp hắc ở ngoài, nếu không đã sớm ngượng mà chết. Cô cần chút thời gian để quên đi chuyện ngày hôm qua. Nhưng vẫn lớn mật thầm nghĩ, phải chăng mối quan hệ cả hai đã tiến triển một bước?

10. Chương 10

Cả bọn cùng nhau ra về, hôm nay họ không ghé quán nước mà trực tiếp sang thẳng nhà Usagi. Hôm nay cả nhà cô ra ngoài ăn tiệc, Usagi thì bận học nên không thể đi được, đành cho cô mở tiệc tại nhà để bù đắp.

Sau đó cả bọn sẽ ngủ ở nhà cô. Minako thầm mừng, ngày mai là chủ nhật, có thể vừa ăn chơi vừa được ngủ nướng, thật là sướng không gì bằng!

Makoto nấu ăn quả thực rất khéo, mọi món hôm nay đều do cô đích thân làm bếp trưởng. Minako vụng về nên được giao công việc nhẹ nhàng là rửa sạch rau củ. Rei với tính cách được cưng chiều cũng thực sự

không giỏi làm, đành sang bên rửa chén bát và chuẩn bị phụ liệu. Ami với tính cách mềm mỏng, nữ tính là người duy nhất có thể giúp đỡ Makoto.

“Usagi, cậu đang làm gì thế hả?! Sao không ra đây phụ bọn tớ?” – Rei cầu nhàu, nãy giờ Usagi cứ lục tìm gì đó bên phía tủ kia, không biết cô muốn gì. Chắc chắn là định trốn việc đây mà!

“Hừ! Nghĩ xấu về tớ thế! Chẳng qua tớ đang định làm bánh kem nhỏ. Tớ có nhờ mẹ mua sẵn nguyên liệu, mà giờ không biết để ở đâu.” – Usagi mè nheo, cô tìm mãi vẫn không ra.

“À phải bọc này không? Lúc nãy tớ thấy nhưng không biết là gì.” Ami đưa cái bọc màu đen cho Usagi, bên trong chứa gì thì cô không mở ra nên không rõ.

“A đúng rồi, nó đây nó đây!!” Usagi mừng rỡ nói. Cả bọn thắc mắc, đã nấu rất nhiều đồ rồi, sao lại cần phải có bánh kem. Mọi khi Usagi rất xuề xòa, sao hôm nay lại bày vẽ thế! Không đợi mọi người lên tiếng hỏi, Usagi tự tiếp lời “tớ có gọi anh Mamo và những người khác nữa, càng đông càng vui mà”.

Biết ngay mà, theo như suy đoán, Usagi lúc nào cũng đi với anh Mamo như hình với bóng, chuyện cô sẽ gọi anh Mamo không phải điều quá ngạc nhiên. Nhưng khoan đã, “những người khác” là sao? Còn ai ở đây nữa?!

Tính toong! Tính toong! Ai đó ấn chuông cửa vài tiếng. “A, anh Mamo đến rồi”, Usagi chạy xộc ra mở cửa. Trước mắt Usagi là người yêu đẹp trai toàn diện của cô, Chiba Mamoru, năm nay đang học đại học, vừa bước qua sinh nhật tuổi 20 chưa lâu.

Phía sau anh là bốn người cao ráo, cũng có dáng vẻ tuấn mỹ không thua kém anh. Nhìn họ quen như vậy, không cần nói cũng biết là ai. Tứ cận vệ của hoàng tử Endymion ở tiền kiếp.

Jadeite, chàng trai có mái tóc ngắn, có thể nói là ngắn nhất trong năm người, nhưng kiểu tóc lại rất hợp thời trang. Màu vàng hơi gọn sóng, đôi mắt xanh, trông anh y hệt như con lai ngoại quốc. Anh đẹp trai và có tư chất của người nổi tiếng. Tính cách lại thích bốn cọt với phụ nữ, không nghiêm túc với ai. Nghe nói gần đây anh vừa gia nhập một công ty giải trí đào tạo người mẫu.

Zoisite, chàng trai giống con gái nhất bọn. Anh chỉ cần trang điểm một chút, nhất định đẹp hơn cả thiếu nữ đích thực. Chưa kể đến anh còn để tóc dài, cọt gọn ở sau gáy, nhìn thoáng không biết nhất định sẽ nghĩ là nữ nhân. Anh có suy nghĩ khá đơn giản, không sâu xa, càng không thích tính cho tương lai, nên sau hơn một năm tái sinh, anh vẫn không biết sắp tới sẽ làm gì, sẽ ra sao...

Nephrite, tính cách phóng khoáng hoang dã. Mái tóc dài lẳng tử đã thể hiện tính cách con người anh. Là người có tính nghệ sĩ, anh có rất nhiều quan hệ mập mờ với phụ nữ. Anh không muốn trói buộc mình ở một nơi mà thích lang bạt, bắt lấy những cảnh đẹp thiên nhiên kì vĩ. Gần đây có một số bức ảnh được giới chuyên môn đánh giá cao, anh bắt đầu gia nhập giới nhiếp ảnh.

Và cuối cùng, Kunzite. Anh tự đặt thêm cái họ Aoki ình, để hợp thức hóa những bằng cấp mờ ám của anh, dù có vài trong số đó là thực lực thực sự. Mái tóc anh dài ngang vai, anh thường buộc thành đuôi nhỏ sau gáy cho gọn gàng, nhưng vẫn thả vài phần ở mái, trông có nét quyến rũ rất hút hồn. Anh mặc đồ màu trắng, y hệt như màu sắc áo blouse anh mặc ở phòng thí nghiệm Hóa, đều mang dáng vẻ mê đắm lòng người.

Bộ dáng đẹp đẽ ấy làm Minako xôn xao, thật là không tin được anh sẽ xuất hiện ở đây. Nhưng so với cảm giác muốn né tránh, cô lại mong muốn gần gũi anh nhiều hơn. Nụ hôn đó làm cô thay đổi. Vẫn giữ lấy cảm giác tức giận anh, nhưng không còn chán ghét, mà có lẽ ngay từ đầu cô cũng chưa hề chán ghét anh. Con gái nói có là không, nói không là có. Việc con gái thích con trai mà vẫn giả vờ như ghét, cũng là chuyện thường thấy.

“Nhà Usagi cũng rộng rãi thật!” – Zoisite nhìn ngắm xung quanh, anh tiện tay cầm vài con thỏ bông đặt ở trên bàn lên ngắm nhìn.

“Khác hẳn với cái ổ chuột của mình.” – Nephrite thở dài, không có tiền thuê phòng lớn, lại không muốn ở chung nên bốn người bốn căn phòng nhỏ thuê sát nhau. Việc anh bắt măn không phải phòng bé, mà là bản tính bừa bộn có thừa nên trông rất kinh.

“Ý cái này ngon thật, Rei làm à?” – Jadeite vẫn rất tự nhiên choàng qua vai Rei, tỏ vẻ thân thiết, tay kia bốc bừa một món ăn vụng. Anh hình như đã quên, lần thân thiết cuối cùng của họ là... từ kiếp trước. Chẳng trách sao vừa choàng tay, anh liền bị Rei tát một cái bốp. “Đúng là đồ dê xồm, thói quen mãi không chữa!”

Kunzite chỉ trầm ngâm ngồi trên salon, quan sát cả bọn đang nhón nháo ồn ào như con nít trong nhà trẻ. Mamoru thấy thế liền quay sang. “Sao vậy, không thích ồn à?”. “Không, chẳng qua không có gì để nói. Mấy cô kia chưa làm xong thức ăn, tốt nhất không nên quấy rầy họ”, anh vừa nói vừa chọn lấy một tờ báo đọc giải trí.

Bây giờ đã là gần bảy giờ. Ăn xong, dọn dẹp này kia hẳn là cũng đến hơn chín giờ. Anh không biết đêm nay các cô gái sẽ ngủ lại ở đây, nên thầm nghĩ lo cho họ về khuya gặp nguy hiểm.

“Ăn xong rồi sẽ về trễ. Các cô đi lại có an toàn không đây?” – Kunzite hỏi, mà thực chất người anh lo nhất là Minako, cô có tính cách hay la cà chứ không đi về thẳng, càng sợ cô có chuyện.

“À hôm nay bọn em ở lại, làm tiệc ngủ mà.” – Ami cười duyên dáng. Cô đem ít đồ Mamoru đã mua và đặt ở phòng khách, đem vào nhà bếp để làm các món tiếp theo.

“Ra vậy...”, anh thấy yên tâm phần nào.

“Á á”, tiếng thét vang lên. Minako té nhào ra mặt đất. Hóa ra cô nàng vừa định chiên tempura, lại bị dầu sôi lên văng vào người, định né nhưng lại thành trượt ngã ra sàn. “Này, cẩn thận đấy Mina”, Makoto hét lớn, đến vội bên Minako, cô bị phỏng một vết dầu nhỏ hình đồng xu trên tay.

Kunzite nghe tiếng thét nhanh chóng lại gần, anh nhận ra âm thanh đó là của ai, lo lắng không biết cô xảy ra chuyện gì, vì từ phòng khách nhìn sang bếp sẽ bị cách bởi vách ngăn.

Trông thấy tay cô hình thành một mảng màu đỏ sưng tấy, anh nắm vội lấy tay, bế cô lên như xách bao gạo. Điều bộ đó làm nửa thân trên của cô hướng về phía lưng anh, còn thân dưới bị anh lấy tay quàng sang ngay hông hẹp, không thể nhúc nhích. Thật là xấu hổ quá. Trước mặt mọi người mà anh dám làm thế.

“Dem ngay vào phòng tắm rửa nước lạnh đi” – Ami lên tiếng, cô có đọc trong sách y rằng vết phỏng cần được chườm lạnh ngay, nếu không sẽ sưng to khó lành, thậm chí thành sẹo. Cô chưa kịp dứt hết câu, Kunzite đã vội vã bế người vào phòng tắm, đóng chặt cửa lại.

11. Chương 11

“Uầy, để tớ vào xem thử xem có giúp được gì không” Zoisite hí hửng vào theo, anh tính cách trẻ con lại rất hay tò mò. Vừa nói xong liền lập tức bị gần chục ánh mắt liếc sang, anh tự hiểu ra vấn đề, im lặng, tiếp tục quán quýt với Ami.

Đồ ăn cũng làm gần xong cả rồi. Trong thời gian chờ đợi nướng bánh và hấp một số dimsum nhẹ, cả bọn có không gian ngồi trò chuyện cùng nhau.

Bắt đầu kể về việc tại sao họ lại xuất hiện. Bản thân họ cũng thực sự mơ hồ về chuyện đó. Chỉ biết khi tỉnh dậy là nằm ở một nơi kì lạ, không thân không phận, mang theo trí nhớ của kiếp trước nên không quá bối rối. Cứ ngỡ bốn người họ tái sinh cùng xuất hiện một chỗ, thì ra là phân tán khắp nơi, sau này nhờ có duyên cùng vài chuyện phát sinh mà gặp lại. Hoàn cảnh đều khó khăn như nhau, cả bọn chỉ đành giúp đỡ lẫn nhau cùng sống sót.

Tìm được mấy tên mờ ám làm giấy tờ giả, họ cũng mau chóng có được cái tên cho riêng mình, kèm theo đó là một vài lý lịch “không biết từ đâu mà có”.

Tiền bỏ ra cho họ cũng không ít, bốn người các anh đều phải lao động cả nửa năm mới trả hết nợ. Nhưng nhờ có những giấy tờ “hợp pháp” đó, việc mưu sinh cũng thuận lợi hơn nhiều.

Các anh đã gặp lại Mamoru từ hai tuần trước, cả năm người cũng cùng nhau đi ăn uống trò chuyện được vài lần. Mamoru vẫn chưa nói cho Usagi vì muốn đợi tình hình thông thả hơn, để các cô tập dần quen với sự xuất hiện của họ. Anh cũng dự đoán trước được, người có phản ứng mạnh mẽ nhất chính là Minako.

A, nhắc đến Minako mới nói, này giờ họ ở trong phòng tắm làm gì mà lâu thế?

Bên trong phòng tắm, Minako vùng vằng hét lớn

“Này, thả ra, chưa đủ xấu hổ sao, sao lại bê người ta như thế?” đồng thời giãy giụa liên tục, muốn anh buông cô ra khỏi tư thế xấu hổ này.

“Cứ gọi vào, xem ai mới phải xấu hổ!” – Kunzite bình tĩnh đáp. Anh nhìn cô một vẻ lạnh lùng, rồi thả cô xuống bệ ngồi khô ráo. “Đưa tay đây”, anh ra lệnh, mang đầy vẻ khó chịu.

“A...”, nước lạnh đột ngột đổ vào tay, đối nghịch với vết phỏng nóng bừng của cô, khiến cô rên rỉ âm thanh kì quái. Thật sự đau quá, khó chịu quá. Nhưng nếu không làm thế nhất định sẽ có sẹo. Cô đã không có nhiều ưu điểm rồi, thực sự không thể có thêm sẹo nữa.

“Lần sau còn dám bắt cậu như thế, để xem em có bao nhiêu sức chịu đựng.” Anh càng lớn giọng hơn, trong lòng anh lo lắng, nhìn vết phỏng trên tay cô, anh nghĩ nhất định cô đau lắm. Anh còn đau lòng hơn cô.

Dường như nhận ra được tâm ý anh, cô thôi lớn giọng, chuyển sang nói thật nhỏ nhẹ, khe khẽ với anh. “Cảm ơn anh...”, gương mặt bất giác đỏ bừng lên. Anh ngược mắt nhìn cô, bị vẻ e thẹn ngại ngùng ấy làm cho xao xuyến, thật là không kiềm chế nổi mà.

Nước trên tay cứ lần lượt chảy xuống, vòi nước đang cầm trên tay cũng bị gạt xuống đất. Trên bệ ngồi, đôi nam nữ ôm chầm lấy nhau. Lúc anh vừa ngồi lên vô tình chạm tay đến vết phỏng của cô, cô la đau thật khẽ, mắt tuôn giọt nước rưng rưng. Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, “đừng khóc, không đau, không đau”, anh nói thầm thì vào tai cô như yếm bùa, chính yếu là để giảm cơn đau cho cô. Mặt hai người áp sát vào nhau, tim cô và tim anh loạn nhịp liên hồi.

Anh ôm lấy cô, dùng cái ôm mạnh mẽ để cô quên đi vết nóng sưng tấy. Mặt vẫn áp sát vào cô, môi dính chặt vào tai cô. Đôi tai nhạy cảm của cô cũng run lên, đỏ đỏ hệt như má hồng của chủ nhân nó. Nhìn thấy không nhận được, anh vươn đầu lưỡi liếm lên vành tai cô.

“A, không được”.

Cô đưa tay bấu vào bắp tay anh, nhéo anh thật đau để anh biết cô cảm thấy khó chịu. Anh vẫn mặc kệ, xem vết thương cô làm ra chỉ là mèo cào, đầu lưỡi tiếp tục lượn dài hơn, liếm láp đôi tai cô nhiều hơn, đi từ vòng ngoài sang gần bên trong tai, làm cô không nhận được mà thở dốc, phát ra tiếng rên rỉ. Anh cũng không chịu dừng, còn cắn vào tai cô một cái thật đau.

“Cho chừa cái tật vụng về. Lần sau nếu em còn để bị thương, anh sẽ cắn không chỉ như vậy”, Kunzite dùng con mắt xé rách lèm, giọng nói khàn khàn ra lệnh vào tai cô. Thấy được sự quan tâm của anh, cô ngược lên hỏi “Tại sao? Tại sao... anh lại hôn tôi, ôm tôi, còn đặc biệt quan tâm lo lắng tôi?”. Anh chỉ im lặng, trốn tránh như không nghe thấy.

Vết nóng đã dần chuyển thành âm ỉm, không còn sưng tấy như ban đầu. Anh nhanh chóng gạt vòi nước ban nãy để quên. Lau khô cánh tay cô, rồi nắm lấy thật chặt bàn tay ấy. Mở cửa phòng tắm, anh cũng buông bàn tay ấy ra ngay. Để lại cho cô vừa chút tổn thương, vừa chút luyến tiếc.

Bữa tiệc nhanh chóng diễn ra sau khi hai người quay lại. Vừa ăn họ vừa bật nhạc rình rang, hát hò đủ loại. Trước kia chưa từng thử qua cái gọi là Karaoke, bốn người các anh có vẻ lúng túng, phải mất chút thời gian để tập quen. Kunzite cương quyết không hát, Jadeite thấy vậy cười trào phúng, anh biết rõ Kunzite hát dở đến nỗi không dám cho ai nghe, đành để Kunzite phụ họa góp vui.

Bánh kem cũng đã hoàn tất, công của Usagi chỉ được 20% chiếc bánh, nhưng cũng xem là có đi. Cô nàng hớn hờ đem bánh ra khoe với Mamoru, để anh thay đổi cái nhìn về cô, không cho là cô hậu đậu vụng về lại vô dụng bếp núc nữa.

Trong không khí vui chơi tưng bừng, Minako bị kéo thành ngồi sát gần Kunzite. Anh không hát nên chỉ trầm ngâm nhìn mọi người. Cô sợ không khí im lặng kéo dài, đành chủ động bắt chuyện.

“Sao anh lại chọn nghề giáo viên?” cô quay sang hỏi.

“Vì nó thích hợp, lại dễ xin việc, cũng dễ kiếm tiền, có thể ổn định lâu.” Anh nói một cách cư nhiên, miệng đều đều như thuyết giảng.

“Còn việc vào trường cô, cũng chỉ là ngẫu nhiên” – ngày trước anh từng gặp hiệu trưởng trường Juban và giúp đỡ ông ta khỏi kẻ cướp. Hiệu trưởng có vẻ rất thích anh. Mọi duyên đó giúp anh dễ dàng vào được ngôi trường này.

Thấy cô im lặng vì không biết hỏi gì nữa, anh quay sang hỏi cô “còn cô, dạo này sao rồi?”. Cũng đã mười bảy tuổi mà còn vô tư như vậy, anh thật không biết nên nể cô hay trách cô. Đối với mọi chuyện cô dường như có suy nghĩ rất giản đơn.

“Sao là... sao.”, cô không hiểu rõ ý anh. “Cái gì cũng vẫn tốt, như bình thường, haha... Chỉ có mỗi đường tình duyên là kém thôi.”, cô thấp giọng buồn. Không phải cô cố tình nói thế cho anh nghe, chỉ vì đó là nỗi bận lòng lớn của cô bây giờ.

Cô bạn bàn trên, bàn dưới cũng đều đã có bạn trai, trong giờ học cứ quay xuống kể cho cô về anh bạn trai này thế này, anh đó thế kia... khiến cô không thể không nghĩ tới việc, đến giờ cũng chưa hề có bạn trai.

Anh thở dài. Chẳng hiểu sao phụ nữ các cô cứ thích nhắc đến tình cảm. Mà cô nói thế không phải đang ngầm ám chỉ anh đấy chứ? Anh biết anh có lỗi vì cứ đến gần cô là lại làm chuyện bậy bạ, không hợp lý, nhưng anh thực lòng không muốn mối quan hệ đi xa hơn. Sợ để càng lâu, cô càng nhầm tưởng. Anh quyết định mau chóng nói rõ.

“Cô lo học cho tốt là được. Chuyện tình cảm để lớn chút hẵng nghĩ đến”.

Nghe thôi cũng biết anh đang từ chối khéo cô.

Cô chạnh lòng, hơi hiểu một chút. Lời không muốn nói, nhưng cô không nhịn được buông ra “Còn anh, anh có nghĩ về tôi không? Anh đã lớn rồi, đủ để nghĩ về tình cảm, đúng không?”.

“Tôi, hiện tại không muốn nghĩ, đừng vì chút quan tâm của tôi mà cô lại hiểu nhầm”. Anh gằn giọng, cố gắng nói một cách thật trôi chảy những điều dối trá của chính mình. “hôn cô, ôm cô... chẳng qua cũng chỉ là chút tiếp xúc vui vẻ của nam nữ, coi như cho cô có chút kinh nghiệm”.

Lời nói ra này làm lòng anh buốt đau. Anh không tự cách nào kiềm chế mình, chỉ đành bày bộ dáng ích kỷ vô trách nhiệm lên cô.

“Ha, hiểu rồi... Tôi, rốt cuộc cũng hiểu một chút rồi.” Cô im lặng, cố lau vài giọt nước mắt chợt tuôn. Uống rượu trái cây rất nhiều, cô làm ặt mình bừng đỏ, để không ai nhận ra cô đã khóc. Uống say rồi thì chẳng nghĩ, chẳng mong, cũng chẳng thiết buồn bả gì nữa. Càng nghĩ thế, cô càng uống.

Kunzite nhìn thấy, chỉ có thể lặng im.

12. Chương 12

Chương trình hát Karaoke kéo dài đến hơn mười giờ tối, hàng xóm sang than phiền nhắc nhở inh ỏi, cả bọn mới bắt đầu chuẩn bị ngủ. Đã khuya lắm rồi, Usagi quyết định mời họ ở lại. Để không bị hàng xóm đàm tiếu, cô để họ ngủ ở phòng khách, còn năm người các cô thì vào phòng Usagi ngủ.

Chuông báo thức inh ỏi lúc sáu giờ. Usagi nheo mắt dậy, chết thật, hôm nay là chủ nhật mà cô vẫn vắn đồng hồ sao. Bap! Cô thô lỗ đập nó sang một bên, trùm trong chăn ngủ tiếp.

Minako nghe tiếng báo thức cũng mơ hồ tỉnh dậy. Cô đang rất khát. Quả nhiên là do hôm qua uống nhiều rượu trái cây, hôm nay cổ họng cô khô rất, cơ hồ muốn ho khan. Cô bước xuống nệm, lần mò vào bếp để uống thêm chút nước. Cô buồn ngủ lắm rồi, nhưng lại khát quá chịu không nổi.

“Hey Minako, sao dậy sớm thế? Không ngủ thêm một lát?” – giọng Jadeite hờn hờ. Anh dậy sớm vì có lịch chụp hình cho tờ báo nhỏ, công ty muốn anh thử sức để nâng cao trình độ chuyên môn. Minako ngu ngơ

quay sang nhìn anh, vì vẫn còn rất buồn ngủ nên cô không có chút sinh khí nào. Âm ờ trả lời anh, cô quay sang rót đầy ca nước. Ngửa cổ lên, một hơi cô uống sạch ly đầy.

“A Minako. Muối cần em à?” – Jadeite nhìn thấy có dấu đỏ bầm trên cổ, lại gần phía gáy, nơi rất nhạy cảm đối với phái nữ. Anh nhìn thấy liền nghĩ bậy, nhưng cho rằng Minako từ hôm qua đến giờ không tiếp xúc với ai, vậy rõ ràng chỉ có thể là lũ muỗi. Minako ngơ ngác nhìn xuống cổ.

Quả thật có một dấu bầm tròn, nhưng cô không thấy ngứa. Mặc kệ, một hai con muỗi cũng chỉ là bình thường. Sau khi đã hết khát, cô quay lên phía lầu, nhỏ nhẹ gật gù chào Jadeite rồi nhanh chóng về phòng. Vừa đi, cô vừa cúi xuống nhìn vào bên trong áo. A, ở giữa khe ngực của cô cũng có một dấu muỗi đốt. Vừa đỏ lại vừa to, muỗi ở nhà Usagi ghê thật, cô nghĩ vậy.

Chẳng ai biết được rằng, con “muỗi chúa” thật sự vẫn còn nằm ngủ say trên ghế salon, tiếng động ồn ào của buổi sáng vẫn chưa đánh thức hẳn được. Nhất định là đêm qua đã ngủ rất trễ.

Mamoru lên tận phòng Usagi. Anh khéo léo gõ cửa chứ không vào thẳng, dù cửa phòng không khóa. “Usagi, Ami, Rei, Makoto, Minako, các em dậy mau lên. Đã hơn bảy giờ rồi, ít nhất cũng phải dậy ăn bữa sáng chứ!” – anh biết rõ tính ngủ nướng của Usagi. Cứ ngỡ sau nhiều năm sang đưa rước đi học, cô đã phải thay đổi ít nhiều. Không dè vẫn là lười biếng như cũ. Ami, Rei và Makoto vốn không có tính ngủ muộn, nhưng có lẽ đêm qua chơi vui quá, làm các cô kiệt sức mới ngủ nhiều như vậy.

“Ừm...Ngon thật đấy!” – Usagi reo lên, lâu lắm rồi cô mới ăn bữa sáng ở ngoài tiệm. Trước giờ ngoại trừ lúc đi học cứ tắt bật sớm trễ, cô dành riêng ngày chủ nhật ngủ cho thật đã, cũng quên chẳng ăn sáng. Món bánh mì ốp lết, có phết chút bơ Pháp dai dai dẻo dẻo, bên trên còn có thêm một khoanh pate vuông nhỏ nhỏ nhưng chất lượng, cô thích thú ăn bữa sáng của mình.

Ami thường thức bánh mì bơ tỏi cùng với ly trà nóng Eartgrey. Đây là loại trà cô yêu thích, uống có vị là lạ nhưng rất thanh. Makoto chọn ình món ăn kiểu Nhật thuần túy là cơm Katsudon loại nhỏ, ăn kèm súp Miso thanh mát. Thức ăn kiểu tây lại phù hợp với Rei, bình thường ở đền cô đã quen ăn các món kiểu Nhật, ra quán cũng nên đổi khẩu vị một chút, dùng mì ý phủ sốt kem bơ cùng vài lát thịt nguội. Minako từ nãy đến giờ vẫn còn nôn ói trong nhà vệ sinh. Rượu trái cây đậm đặc thực sự có tác dụng quá lớn, cổ họng cô vừa nóng vừa khan, bụng cũng cồn cào không thể ăn thêm thứ gì. Cô đành phải nôn cho hết những gì còn lại đêm qua để mau chóng thưởng thức món ăn ngon. Những người ở ngoài thì ung dung dùng bữa, bao gồm cả Mamoru, Kunzite, Nephrite và Zoisite. Sáng sớm họ đều rảnh rỗi chưa có việc để làm, đành cùng nhau ăn luôn bữa sáng.

“Ủa Minako, sao có vết trầy thế?” – Rei để ý nhìn thấy, trên cổ Minako dấu vết ấy thật đậm màu. “Có va vào đâu không?”, cô hỏi tiếp.

Minako nhìn xuống, chợt nhớ ra sáng nay Jadeite cũng hỏi mình như thế, mà vì quá buồn ngủ nên cô chẳng nhìn kĩ, cứ nhiên cho là muỗi cắn. Nhưng kì lạ, vết muỗi cắn cũng không có hình dáng kì quặc như vậy. Cô lơ mơ nghĩ không biết hôm qua mình có va phải nơi nào không.

Mamoru mặt ửng đỏ, chỉ cần có chút kinh nghiệm nhìn cũng hiểu đó là vết gì. Usagi nhìn thấy, nhanh nhẩu lên tiếng “Á, đó là...” liền bị Mamoru chặn lại. Cả bọn đều ngơ ngác không hiểu. Mà thôi, dù gì cũng không quan trọng lắm.

Zoisite cũng tò mò, anh thực sự ngây thơ. Jadeite càng nghi ngờ nhiều hơn, anh có mấy kinh nghiệm vì từ lúc bắt đầu tái sinh lại, anh bắt đầu quan hệ mập mờ với nhiều nữ nhân. Nephrite chỉ nhún cười, trông anh như biết chuyện gì đó. Kunzite lặng lẽ ngồi uống trà, anh không tham gia vào câu chuyện, chỉ chăm chú nhìn lên cổ Minako. Quả nhiên cô chẳng nhớ gì cả. Rượu trái cây có tác dụng tốt thật.

Nhớ lại đêm hôm qua, lúc cô buồn bã uống rượu rồi say xỉn, cả bọn cũng mệt mỏi nên thu dọn vội vã rồi đi ngủ mau chóng. Cô đã say đến đi không nổi, anh đành bế cô lên phòng, đặt cô lên nệm nhỏ.

Phòng Usagi chỉ có một chiếc giường đơn, nên đành trải thêm vài tấm futon (nệm kiểu Nhật) dưới sàn để cả bọn cùng nhau ngủ. Lúc này các cô gái khác đều đã ngủ say, anh cố gắng đi thật nhẹ nhàng tránh làm họ thức giấc.

Bỗng trong ngực anh có thứ gì ẩm áp tỏa ra, thì ra cô đang khóc. Vừa khóc cô vừa vô thức thăm thì “tại

sao... nếu không thích, sao lại làm thế...”, cô rõ ràng đang trách anh. Cô buồn đến vậy sao anh không hiểu. Nhưng anh không muốn gần bên cô. Tình cảm trước đây chỉ là trước đây, lòng anh xao xuyến bây giờ cũng chỉ do dư âm của hồi ức cũ, không phải thứ tình cảm thuần chất của hiện tại. Nếu không làm rõ từ đầu, hai người ngập trong mê luyến, rồi đến khi nhận ra chỉ là ngộ nhận còn đau khổ nhiều hơn.

Anh đưa tay gạt nước mắt, mong cô quên chuyện buồn này mà có giấc ngủ ngon, từ ngày mai anh nhất định không làm những gì có thể gây hiểu lầm nữa. Cô vẫn trong lòng anh, rên rỉ, “tôi ghét... tôi ghét anh...”. Lòng anh quặn đau. Anh vừa hứa từ ngày mai sẽ không làm gì cô nữa, nhưng bây giờ chỉ mới mười một giờ, vậy là còn một tiếng nữa mới bắt đầu “ngày mai”.

Anh hôn lên môi cô, rất nhẹ, rất khẽ, tránh không để cô tỉnh giấc. Mà giờ cô cũng đang quá say rồi. Mọi tác động bên ngoài không thể làm cô hồi tỉnh. Làn môi cô mềm quá, ấm áp quá, anh chưa từng có kinh nghiệm với phụ nữ, đối với loại ấm áp này thực sự không có cách điều khiển. Môi anh chạm môi cô, luyến tiếc không rời, buông ra rồi lại chạm vào, cứ như thế nhiều lần, muốn hung hăng cắn vào cô nhưng không nỡ. Anh vòng lưỡi liếm lấy môi cô, nhẹ nhàng lưu lại ánh nước trên đó.

Con người tham lam không chịu dừng lại, anh đưa đầu dờ xuống cổ cô, hít lấy mùi hương phấn thơm ngọt ngào quen thuộc. Rồi đặt lên nơi đó một vết cắn. Anh miết cắn da thịt mỏng manh của cô, tựa hồ muốn làm nó rướm máu. Anh thật sự không thể chịu nổi. Ban đầu là giả vờ ngủ mê, lần sau lại vờ như không kiểm chế được, còn bây giờ không ai quản được anh, anh không có cách khắc chế chính mình.

Đôi môi cắn miết lên cái gáy gợi cảm, vừa môi vừa mút chặt. Rồi theo đà trượt xuống lớp áo dây mỏng manh. Một ngón tay kéo cổ áo trễ xuống, anh nhìn thấy khe ngực cùng một chút da thịt của ngực non mềm mại. Ngực cô không lớn, không đủ hấp dẫn như bao nhiêu cô gái sexy khác, nhưng đủ làm anh tâm động. Bàn tay to lớn của anh chạm lên nó, cách một lớp vải, bắt đầu dùng sức xoa. Cô đã cởi áo ngực từ trước, lúc bắt đầu vừa say vừa chuẩn bị đi ngủ, thế nên bàn tay và gò ngực chỉ cách nhau một tấm vải mỏng manh. Đầu nhụy hoa bắt đầu dựng đứng, cô có phản ứng!

Anh xoa nắn nhẹ nhàng, vẫn cố không cho cô thấy đau. Nhưng cô quá nhạy cảm, miệng bắt đầu phun ra rên rỉ. Ừm... ừm... Cô không biết mình đang mơ cái gì, chỉ thấy hơi khó chịu. Anh đưa đầu lại gần rãnh ngực, tùy tiện kéo cổ áo cô trễ thêm một chút, hôn vào giữa nơi đó. Vừa hôn lại vừa liếm, liếm hết những ngọt nhạt ở nơi đó, rồi ra sức cắn. “A...”, cái cắn khá mạnh làm cô nheo mắt lại, cô định giơ tay đẩy thứ gì đang ở ngực mình ra, không để nó làm đau mình nữa. Lý trí của anh theo động tác của cô liền quay lại, buông cô ra, anh đánh vào đầu mình mấy cái, tự khuyên chính mình đừng sa lầy thêm nữa. Bàn tay ở ngực cũng từ từ buông xuống, luyến tiếc chậm rãi.

Anh hướng cửa phòng nhanh chóng ra ngoài, không nhìn thấy có người đã quan sát từ trước đó, Nephrite.

13. Chương 13

Nephrite nhìn ra tình ý của Minako từ lúc đầu bước vào nhà. Anh cũng nhìn thấy nét mặt có chút bối rối đang cố giấu kín của Kunzite. Chuyện hai người ở kiếp trước ai cũng đều biết rõ. Vốn bọn họ đều phân biệt rất rõ trước đây và bây giờ, thành ra cùng các cô gái nói chuyện vô cùng tự nhiên, không có khoảng cách.

Anh nghĩ nếu lỡ bây giờ có yêu lại như trước, cũng hoàn toàn không có vấn đề gì. Nhưng có vẻ với Kunzite và Minako, đó lại là chuyện không dễ.

Makoto để quên kẹp tóc ở dưới lầu nên anh mang lên cho cô, vô tình lại chứng kiến cảnh ấy. Nhìn thấy Kunzite ra sức kiềm chế, lại không muốn tự mình thừa nhận, anh cũng lấy làm hết cách. Bản tính Kunzite trước nay đều lì lợm, trừ khi có chuyện gì đó tác động mạnh, may ra hắn mới thay đổi suy nghĩ. Vậy nên anh không hề có ý định khuyên răn, kéo còn dây thêm phiền phức.

Mặt khác với cá tính cũng thích trêu hoa ghẹo nguyệt, Nephrite không thực sự nhận thức đúng bản chất của tình cảm. Trước đây ở bên Makoto cũng vì cô thương anh, lại không ràng buộc anh. Anh có cảm giác

dễ chịu khi ở gần, liền quyết định tiến xa cùng cô ấy. Thế nên kiểu tình cảm phải mâu thuẫn, phải khó xử của Kunzite, anh chẳng cách gì thấu hiểu được.

Thôi thì chờ đón xem trò vui của hai người, anh cũng không thấy chán đâu!

Cả lớp Minako tổ chức một chuyến tham quan đến Kyoto, đó là nơi có nhiều di tích cổ và nổi tiếng với nhiều đền thờ. Còn vài tuần nữa là đã thi học kỳ nên chủ nhiệm các lớp muốn tranh thủ cho các bạn thư giãn. Lần này là sự kết hợp giữa lớp 2G và 2C.

Năm nay cô không cùng lớp với ai trong số bạn bè thân, nên với cô chuyến đi này cũng không hào hứng lắm. Chưa kể bên lớp 2C cô cũng chẳng quen ai cả.

Ngày chuẩn bị khởi hành, cô đến trễ hơn giờ hẹn mười lăm phút. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, cô chạy phía sau kêu gào thảm thiết, khiến bạn bè ngồi cuối xe nhìn thấy, mới kịp báo bác tài ngưng lại. Cô thở phào khi vừa lên được xe, may quá, suýt chút nữa là bỏ dở rồi. Không hào hứng lắm, nhưng ai mà lại chê đi chơi chứ.

Cả xe đã lấp kín chỗ, chẳng còn khoảng dư nào cho cô, trừ bên cạnh chủ nhiệm. Lần này đi cùng xe chỉ có anh là Giáo Viên, không còn ai giám hộ đi theo, nên kể bên anh cũng không có ai ngồi. Tình thế bất đắc dĩ buộc cô phải rơi vào cạnh anh.

“Cứ nghĩ cô sẽ không đi” – Kunzite tựa lên cánh tay để trên thành cửa sổ. Vì nghĩ cô không đi nên anh mới không lo lắng chờ cô đến.

“Ai nói... là không đi. Chỉ là trên đường có chút việc” Cô cố gắng bịa lý do, không thể lại để người khác biết mình đi trễ là vì ngủ quên, thật quá sức mất mặt.

Biết tổng lý do cô đến trễ, anh phì cười, chẳng buồn dò hỏi thêm. Không khí trên xe ồn ào huyền ảo, chẳng ai biết trên này không khí lại vô cùng ấm đảm, chẳng ai buồn trò chuyện cùng ai. Anh tựa đầu vào cửa sổ, ngủ bù cho sáng nay phải thức dậy sớm chuẩn bị nhiều thứ. Cô thì rảnh rỗi nên mở vài bài nhạc yêu thích, đeo headphone vào, đung đưa theo điệu nhạc, tay thì gấp rút đưa vài chiếc snack vào miệng. Sáng nay cô không kịp ăn sáng, bây giờ phải ăn bù thôi. Dù sao hoạt động liên tục như vậy có thể không cần chú ý người bên cạnh.

Sau lần uống say ở nhà Usagi, khoảng cách hai người hiện rõ mồn một. Nhiều người biết cả hai không hợp nhau, nhưng về xa cách bày ra trước mặt này lại hoàn toàn khác trước đây, biểu thị ột mối quan hệ không thể hàn gắn.

Cô đã suy nghĩ rất nhiều. Anh là người đầu gối, dù kiếp này có khá tinh ranh trong những chuyện nhạy cảm, nhưng về mặt bản chất vẫn là kẻ rất thiếu kinh nghiệm. Sự nghiệp với anh hiện tại lại đặt lên trên hết, cô không muốn cùng anh vướng vào mối quan hệ học đường. Trước sau cô vẫn mong bình yên mà trôi qua những năm trung học.

Mà cô cũng không muốn, anh vì cô mà dính lấy rắc rối ngoài ý. Sự kiện Naoko kia vẫn còn làm cô bị chán ghét, Naoko bày thái độ khó chịu với cô rành rành, chẳng qua cô cứ xem như không có, lơ đi để bình yên.

Rõ ràng là còn quan tâm anh, nhưng giờ đây cô chỉ muốn nó dừng lại ở đấy thôi, tuyệt không để mọi thứ đi xa hơn nữa. Tình cảm kiếp trước hay tình cảm của mấy tuần trước, đều gọi chung là “quá khứ”. Mà nó đã qua rồi, cô cũng không mong nhắc lại.

Xe khách đã đến nơi. Trước mặt các cô là khách sạn kiểu cổ, làm bằng gỗ trông rất cổ điển. Nghe đâu trong khách sạn còn có cả hồ nước nóng để tắm tiên, dĩ nhiên có chia phòng nam nữ.

Minako ôm túi của mình vào phòng, trước mặt bỗng xuất hiện một nhóm nam, mặt mũi trông rất lạ, nhất định là người của lớp C rồi. Họ đang trêu chọc một cậu bạn khác. Không phải là bắt nạt, nhưng trông kiểu chọc ấy đúng thật là kì quái. Vậy mà cậu ấy vẫn cười vui như không có chuyện gì.

Nghĩ không phải chuyện của mình, cô vội vàng đi tiếp. Mặt sàn vẫn còn trơn ướt, cô phải cẩn thận lắm mới không té ngã. A, vừa nói xong, cậu bạn bị chọc ghẹo kia liền ngã, khi cậu ta đang cố với lấy cái gì đó dưới chân.

Bản tính nhanh nhẹn, Minako vội quăng hành lý của mình về nơi cậu ta sẽ đáp xuống. Vừa in, đầu cậu ta đập vào hành lý chứa đầy quần áo của cô, vừa mềm lại vừa êm, nếu không hôm nay nhất định sẽ có án mạng.

“Cậu không sao đấy chứ?” Minako chạy lại, quan tâm hỏi han

“Mình... không sao. Cái túi này... là của cậu?” – Cậu ta chỉ vào chiếc túi. Thầm cảm ơn người đã đỡ nó đến phía này.

“À ừ. Sợ cậu té ngã nên mới làm thế. Không sao là tốt rồi!” Minako cười tươi, gương mặt như bông hoa nở rộ. Cô thích bản thân làm được việc có ích, giúp đỡ được ai khác.

Cậu bạn đỏ mặt khi nhìn thấy nụ cười tươi ấy. Bỗng chốc tim đập rộn ràng. Chưa kịp quay sang nói lời cảm ơn, Minako đã đi mất.

Nhìn thấy dưới chân mình là một con nhồi bông được tạo hình y hệt cô gái ấy, cậu thầm nghĩ nhất định cô ấy đánh rơi rồi. Hẹn một dịp nào đó trả lại.

14. Chương 14

Woa...

Trước mặt họ là ngôi đền nổi tiếng bậc nhất ở Kyoto.

Không khí ở đây vừa trang nghiêm vừa đông đúc, bởi có rất nhiều người cũng đến tham quan cầu nguyện. Nghe đâu nơi đây nổi tiếng với những lời cầu thi cử, chỉ cần thành tâm cầu ắt sẽ thành hiện thực. Chẳng trách mà trước khi thi các thầy cô lại muốn dẫn đến, vì lớp G chỉ cách F 1 con số mà thôi, học hành thì tệ cũng ngang ngửa, đối với nhà trường cũng là hết cách.

Minako lẩm rầm cầu nguyện, gương mặt cô vô cùng thành tâm, cô năm nào cũng phải học phụ đạo, chỉ mong năm nay có thể lập kì tích một lần.

Thông thường chỉ cần bỏ 5 yên, cô lại bỏ đến 5 đồng 5 yên, với mong muốn có thể hiển linh gấp năm lần. Tiền thể cũng cầu cho bạn bè được qua môn suôn sẻ, nhất là Usagi, cũng tệ không kém cô.

“Này, ở đây cầu duyên có được không nhỉ?”, cô bạn của Minako hỏi thăm.

“Ai mà biết. Nhưng đều là đền thờ, chắc cầu cũng tốt như nhau haha”

Minako trả lời đại, cô cũng chẳng chắc là có cầu được không. Lục lục túi mình, cô hết đồng 5 yên mất rồi.

Teng! Một đồng 5 yên được thả vào. “Tớ tặng cậu đấy, muốn cầu gì cứ cầu.”

Cô quay sang nhìn người bên cạnh, là cậu bạn hôm qua đây mà.

“Cảm ơn cậu vì đã giúp tớ hôm qua. Cậu chạy vội quá... Tớ không kịp đuổi theo. Chút nữa tớ mời cậu ăn trưa nhé!” – Cậu trai mỉm cười ngây ngô, tay vẫn không quên gãi đầu, tỏ vẻ e ngại.

Được đãi đúng là sung sướng, Minako không ngại gì mà phải từ chối. Ông trời ơi, không lẽ nhân duyên của cô đã đến thật rồi. Kagami Hatori – tên của cậu ta. Nhìn kĩ trông cũng bảnh bao. Có thể là không được cao lắm, nhưng ít nhất cũng hơn cô nửa cái đầu, cô chỉ hơn một mét sáu. Dáng người khá ốm nên trong gầy gò, nhưng gương mặt có chút bầu bĩnh và trẻ con, có nét gì đó rất thu hút. Mái tóc cậu ta có màu nâu, trùng hợp với đôi mắt cũng ngả nâu đậm. Nếu không biết còn nghĩ là có lai nước ngoài.

Cậu dẫn cô vào một cửa hàng ăn nổi tiếng ở Kyoto, chuyên bán rất nhiều đồ ăn ngọt. Warabi Mochi, Shiratama, hay cả Parfait cũng đều thuộc hàng nổi tiếng ở đây. Nhìn món nào cũng trang trí bắt mắt cầu kì, cô thực sự rất thích nha.

“Cậu cứ gọi thoải mái, tớ mời”, Hatori cười tươi. Cậu cười hiền quá, vừa ấm áp vừa rạng rỡ.

“Ừm... cảm ơn Kagami-kun. Chẳng qua tớ chỉ giúp cậu một chút. Không cần phải đãi tớ chỗ sang trọng như vậy”, Minako khéo léo từ chối, mặc dù thực ra cô thích mê lên được.

“Không có cậu tớ đã ngã đập đầu rồi, vậy mà gọi là một-chút sao”

“A... thì.. Haha. Cơ mà bạn bè cậu giỡn sao mà để cậu té thế. Tớ trông có vẻ họ không tốt với cậu.”

“À họ không có làm gì cả, tại tớ vụng về rớt đồ mới bị trượt ngã”. Hatori phân bua giải thích. Cậu chơi với họ từ năm cao trung (THCS), sau này thì cùng nhau lên trung học, nên mối quan hệ có thể nói là “dù không bằng lòng cũng bằng mặt”, họ hay đùa giỡn quá trớn vì cậu rất hiền, lại gầy nhỏ, nhưng hoàn toàn không hề có ác ý.

Cả hai nói chuyện hồi lâu, Minako nhận ra mình nói chuyện với cậu ta rất hợp, có thể thoải mái kể về mọi điều, thực sự là thấy rất vui. Vài bữa trước có nhiều chuyện làm tâm trạng cô rất tệ. Cũng may gặp được người này, cô thấy dễ chịu hẳn.

Xa xa có ba người giáo viên đang đi đến, họ cũng muốn thử ăn đồ ngọt của tiệm nổi tiếng này.

“A, cậu Kagami học sinh lớp tôi kìa. Đúng là gia đình khá giả có khác, ăn trưa cũng lựa chỗ tốt” – thầy chủ nhiệm lớp C cười hài lòng, Hatori là một trong những học sinh học rất khá, lại ngoan ngoãn vâng lời nên ông rất quý mến cậu.

“Ngồi chung với một cô gái cơ đấy. Đây thầy Aoki, có phải Aino Minako lớp thầy không?” – cô giáo quản nhiệm khối năm hai lên tiếng. Cô đã vài lần nhìn thấy Minako, vì thành tích học thể dục xuất sắc nên được đưa vào danh sách dự thi giao lưu các trường, chỉ tiếc sức học các môn còn lại yếu nên vượt mất cơ hội.

Kunzite nhìn sang, phát hiện cô gái của mình đang cười vui vẻ bên người khác. Anh nheo mắt lại, lộ chút vẻ khó chịu, rồi quay sang giả vờ như không có việc gì, im lặng lắng sang chuyện khác.

Mối quan hệ của Hatori và Minako trở nên thân thiết từ sau chuyến đi ấy.

Makoto nhìn cũng hài lòng, vì cô có nghe bạn bè mình nói Hatori thực là người hiền lành tử tế.

Ami nghe một số người bảo, vì quá hiền lành nên đôi khi cậu ta bị bắt nạt, nhưng bản thân cũng chẳng để tâm lắm, đúng là hiền thật.

Usagi và Rei lại phản đối, họ thích mẫu người nghiêm túc chừng mực, có thể làm chỗ dựa ỳnh, nên nhìn thấy Hatori gầy gầy nhỏ nhỏ, lại cho rằng cậu không hợp với Minako tính tình trẻ con.

Dù sao cũng chỉ là ý kiến cá nhân. Quyền quyết định vẫn ở Minako. Mà Minako trông cũng có vẻ rất thích. Sáng nay cô nài đi học sớm được, cũng nhờ có Hatori sang đón cùng đi.

Người duy nhất thấy khó chịu, có lẽ là hẳn, Kunzite.

15. Chương 15

“Cô đang quen với tên đó sao?” Kunzite chặn lại giữa đường, lúc Minako đang đi đến.

“Liên... liên quan gì đến thầy. Sensei à, thầy nên quan tâm việc học của em, không phải là chuyện tình cảm của em.” Minako giận dỗi. Lâu ngày không nói chuyện, tại sao vừa gặp lại hỏi câu khó nghe như vậy.

Cô đúng là có chút thích Hatori, nhưng bắt quá cũng chỉ hơn kém tình bạn một ít. Hoàn toàn không có ý định biến thành tình yêu. Vì lâu ngày bên cạnh Hatori, cô nhận ra cô dễ dàng ở bên cạnh, nói chuyện và tâm sự với cậu ta, cũng chỉ vì xem cậu ta như các cô bạn gái của cô.

Còn tình yêu ư, hiện thời là không thể.

“Tôi cũng không định quan tâm. Nhưng việc học của em vốn không tốt, nên tập trung vào nó hơn là...” Kunzite lấp lửng giải thích, anh cũng không hiểu được vì sao mình lại cần quan tâm.

“Hatori lớp C, học cũng khá giỏi, em có thể nhờ cậu ấy chỉ dẫn.”

Hatori, từ khi nào mà cô gọi thẳng tên cậu ta thay vì họ “Kagami-kun”, quan hệ của họ đã tiến xa đến mức này rồi sao. Càng nghĩ anh càng khó chịu trong lòng. Bất quá anh không muốn cô phát hiện ra cảm xúc tức tối ấy, đành dồn hết lên bàn tay túm chặt lấy cô.

“Tốt nhất là nên bảo cậu ta chỉ cho nhiều vào, nếu không kết quả học tập sa sút, tôi liền sẽ báo với chủ nhiệm cậu ta.” Anh siết chặt tay cô.

“Thầy... quyền gì mà ngăn cản... Thầy siết tay em đau quá. Buông ra!!” Minako hét lớn.

“Muốn lợi dụng cậu ta để học tốt hơn, đúng là tồi tệ!” Anh siết mạnh hơn, rồi đột ngột ném tay cô sang một bên.

Chưa bao giờ anh thể hiện sự tức giận như thế, cô cũng là lần đầu nhìn thấy anh như vậy. Gì chứ?! Anh là tức cái gì? Ai đã nói không muốn liên quan đến cô? Ai đã nói không muốn dây dưa tình cảm. Giờ phút này anh tức giận làm cô còn hỗn loạn hơn. Anh đang... ghen sao?

Được thôi, nếu anh đã không thành thật như vậy, cô sẽ thử cho đến khi anh thành thật.

“Minako chan này, tớ... tớ thích cậu”.

Ặc! Người đang đứng trước mặt cô, nói những lời này là Hatori, cậu chàng nhút nhát lại bên lên như con gái đây sao. Không lường trước được thì ra hôm nay cậu hẹn cô cùng ăn tối ở nhà hàng lãng mạn, tắt đèn đốt nến này, ra là để “tình tỏ” với cô.

Bối rối không thể nói nên lời, cô giả vờ như vẫn tập trung ăn rồi nhìn lên Hatori. “Sao, cậu vừa nói gì? Tớ vội ăn nên không nghe thấy... Haha” Minako cười gượng, thái độ nói dối của cô đã hiển hiện trên mặt.

Hatori thở dài, cậu biết cô sẽ giả vờ. Nhiều lần tiếp xúc, cậu biết Minako là cô gái ngây thơ, hơi thích ăn vặt, cực ghiền karaoke. Cậu thích cô cũng vì sự vô tư lự ấy. Cậu muốn hiểu cô, gần gũi cô nhiều hơn nữa. Hôm nay là ngày cậu đã chuẩn bị từ lâu...

“Tớ nói là... Tớ thích cậu. Chúng mình có thể tìm hiểu không?” Hatori dứt khoát, rõ ràng, nhấn mạnh từng lời với cô.

Chưa từng được người khác tỏ tình, với cô đây quả thật là một bất phá lớn. Cảm giác hồi hộp làm tim cô đập rất nhanh. Dù biết không phải tình yêu, nhưng được người khác thổ lộ quả thật là một điều rất thích.

“Nhưng... tớ... hiện tại vẫn chưa sẵn sàng”, lý trí đã lên tiếng. Cô không thể vì chút cảm giác vui vẻ mà bằng lòng, vì như vậy là quá đáng với cả cô, cả Hatori.

“Vậy, tớ đợi”. Cậu biết cô còn thích một người khác, vì lần trước lúc hỏi cô có để ý đến ai không, cậu nhìn thấy trông cô một sự rụt rè bần khoản, dường như cô thích người đó, nhưng cũng không muốn thừa nhận. Cậu bằng lòng chờ.

“Tớ sẽ đợi, cho đến khi cậu quên người đã làm cậu buồn”. Hatori nắm tay cô, vỗ vỗ lên bàn tay như an ủi.

Người làm cô buồn? Hatori đang nói gì thế. Cô không tiện hỏi, chỉ xoay quanh luẩn quẩn câu hỏi ấy trong đầu. Chẳng lẽ Hatori nhìn ra được cô buồn vì ai khác sao. Chuyện đã lâu rồi, cô đâu còn buồn nữa.

Tức thì tim cô nhói đau. Cô ghét cảm giác nghĩ đến tên đó. Lúc sáng nắm tay cô mạnh như thế, nếu dùng thêm chút lực hẳn cô đã gãy xương rồi. Cô vừa giận, vừa đau lòng.

Ước gì có ngày nào đó, hẳn dịu dàng với cô nhiều hơn.

“Ừm... cảm ơn cậu, tớ hi vọng chúng ta sẽ sớm có kết quả tốt, vì dù sao tớ cũng mến cậu, cậu là chàng trai tốt” - Minako mỉm cười, nhận lấy cái nắm tay của Hatori.

16. Chương 16

Tin đồn Hatori tỏ tình với Minako lan rộng ra, vì trước đó có cậu bạn cùng lớp Hatori đi ngang nhà hàng nhìn thấy cậu đang nắm tay cô. Không cần biết thực hư sau đó ra sao, một đồn mười, mười đồn một trăm... Tức thì cả khối năm hai đều cho rằng hai người đang hẹn hò.

Hatori muốn giải thích để đảm bảo trong sạch cho Minako, nhưng cô lại bảo cậu thôi. Trước sau cũng đã đồn cả rồi, giải thích cũng không quản hết được. Cô cũng không muốn người khác biết mình từ chối Hatori, như vậy là quá đáng với cậu.

Mặt khác, cô cũng muốn dò xem phản ứng của một người.

Naoko nghe thấy tin đồn giữa Minako và Hatori, bản thân không khỏi bất ngờ. Cô cứ nghĩ hôm trước Minako đến phá đám mình, là do thích Aoki-sensei đó. Hóa ra muốn một chân đạp hai thuyền, thật là một người gian xảo.

Naoko vẫn còn chưa quên mối thù cũ, chờ đợi ngày có thể trả đũa cả hai người.

Cô ta len lén đi theo Minako, tìm xem có điểm sơ hở gì để mau chóng nắm lấy, uy hiếp cô. Đúng là đàn bà càng đẹp càng ngoan độc, mỗi một chuyện bé con như vậy, cô ta lại ghi nhớ đến bây giờ.

Phía trước, Minako đang bước đến phòng thí nghiệm Hóa. Naoko bỗng thấy kì lạ, vì hôm nay đâu có tiết Hóa, cô đến đó để làm gì?

“Thầy tìm em, có chuyện gì?” Minako giọng lạnh lạnh. Vừa nói vừa nhìn thẳng con người vào người đối diện đang ngồi trên ghế xoay.

“Điểm của em, bài kiểm tra thử hôm trước”. Anh đưa cho cô, kết quả cũng không nằm ngoài dự đoán, 46 điểm. Vẫn không qua nổi trung bình.

Minako cúi mặt, thật sự bài này cô cũng đã rất cố gắng kia mà.

Kunzite nói tiếp, “không phải có bạn trai học khá giỏi sao, sao lại không nhờ vả một chút, để số điểm như vậy không sợ làm xấu hổ người ta sao?”, thái độ đầy châm biếm.

Động vào tự ái của Minako, cô nổi giận.

“Đủ rồi! Bạn trai học giỏi không có nghĩa là bạn gái cũng phải tương đương”. Chưa kể, cô còn không phải bạn gái cậu ấy.

“A, vậy tin đồn ấy là thật. Haha. Không hiểu cậu ta nhìn sao, lại chọn người như cô.”

“Người như tôi? Ý anh là gì? Đừng nghĩ anh là thầy giáo muốn nói gì thì nói. Tôi có thể kiện anh tội xúc phạm!”, anh ta xem nhẹ cô như vậy ư?

Cô nào có tòi tẹ đến thế.

“Sao? Xúc phạm à. Tôi chỉ thấy tội cho cậu ta.” – anh vẫn cứng rắn nói, tuy trong lòng đã lộ vẻ xao động. Chẳng lẽ anh vừa chê cậu ta một chút đã khiến cô nổi giận vậy rồi sao? Vị trí của cậu ta, cao lớn đến vậy sao?

“Anh im đi!!” Cô gào to, nước mắt cũng theo khóe mi mà chảy dài. Quá đủ, quá đủ rồi. Nhục mạ cô, còn xem thường cô, coi cô không ra cái gì sao? Cô cũng là con gái, cũng có tự tôn của riêng mình. Hôn cô, cưỡng chế cô, rồi sờ soạng cô, rồi lại nói không cần cô, không yêu cô, bây giờ lại còn chế nhạo cô. Anh rốt cuộc xem cô là cái gì?

Minako đau đớn, chạy khỏi phòng học. Nước mắt cô không ngừng tuôn rơi. Lòng cô đã đau đến cực điểm.

Anh nhận ra đau đớn của cô, mới phát hiện mình đã sai thật rồi. Lý trí bình thường của anh đâu? Lại đi ghen tị với một thằng nhóc. Ghen tị, ghen tị ư? Anh... ghen sao. Tình cảm của anh đối với cô, không lẽ nào lại thực là tình yêu.

Không! Chỉ là do chút cảm xúc của quá khứ!! Anh không muốn làm thằng ngốc khờ khạo lúc đó nữa, vì tình yêu mà khổ sở day dứt, áy náy không biết cư xử với cô. Anh không muốn quay về ngày tháng đó.

Nhưng, sao tâm anh lại đau thế này. Cô khóc, cô đau, anh cũng đau. Anh không có ý nhục mạ cô, nhưng lời sỉ nhục cứ tuôn ra khỏi miệng, làm lòng anh chua đau. Nếu không nói, anh sợ mình sẽ chết vì ghen tị.

Anh nhàu nát bài thi của cô, cố nén nỗi xót xa trong lòng mình...

Naoko đã chứng kiến tất cả. Hahaha, thì ra mọi chuyện là như thế. Gian tình, quan hệ lén lút... Nếu những chuyện này bị công khai, kì này cả hai người chết chắc.

17. Chương 17

“Tớ có bí mật về cô bạn gái thân yêu của cậu, hãy ở lại lớp sau giờ học” – Hatori nhận được mảnh giấy trong học tủ. “Cô bạn gái thân yêu” ở đây nhất định ám chỉ Minako, vì mọi người đều hoàn toàn hiểu lầm họ quen nhau.

Cậu không muốn Minako cứ tiếp tục phải che giấu giúp mình, đằng nào lỗi cũng do cậu đã tỏ tình trước, dù cậu cũng không có ý định từ bỏ, nhưng để bị hiểu lầm thực không hay.

Được thôi, cậu sẽ đến. Để xem rốt cuộc người gửi bức thư này là ai, có mục đích gì.

- Sau giờ học:

“Cậu là...” – Hatori ngồi trong lớp chờ đợi, thấy bóng một cô gái mở cửa. Cô gái ấy trông rất xinh đẹp với mái tóc xoăn gọn. Cô gái tiến lại gần cậu nhiều hơn.

“Tớ là Naoko, học bên lớp G, lần trước có cùng lớp cậu đi tham quan Kyoto” – giọng cô ta lãnh lút.

“À, cùng lớp với Minako-chan, sao, cậu có chuyện gì à?”

“Hơ. Cũng không định xen vào chuyện người khác, chỉ là tớ sợ cậu bị lợi dụng mà không biết.”

“Sao, gì cơ?”

Naoko tiến lại gần, thì thầm to nhỏ gì đó, sắc mặt Hatori biến đổi, cậu bản thân, không nói lời nào liền bỏ ra khỏi lớp. Naoko cười đắc ý, nụ cười bí ẩn biểu hiện cô ta như vừa giăng bẫy cho con mồi trúng kế.

Những ngày sau đó...

“Minako à, cậu có thể bớt gương mặt u ám ấy được không? Trông như trời đất sập sập vậy!!” - Ami lo lắng cho cô bạn.

“Người học giỏi như cậu không hiểu được đâu. Tớ cũng ráng lắm đấy, mà số điểm kinh khủng như vậy, tớ chết chắc trong hè này...” – Minako khóc ràn rã, năn nỉ cô bạn thiên tài của mình giúp đỡ để vượt vũ môn.

Cô không muốn lại tiếp tục làm “thiếu nữ không có mùa hè”...

“Bình thường cậu cũng đâu lo học thế, sao kì này lo thái quá vậy” – Rei thắc mắc. Bạn mình chăm thì tốt thôi. Nhưng nào giờ chưa từng thấy biểu hiện này, làm cô có chút nghi ngờ. “Hay là tại... tên đó?”

Minako chột dạ, sắc mặt liền biến đổi. Cô thực sự không muốn nghe nhắc đến tên người này. Tức giận xen lẫn tự ái hôm trước, cô nhin không nổi đem kể ọi người cùng nghe.

“Cái gì! Dám nói vậy! Tớ đập hấn ngay!!!” – Makoto đập bàn giận dữ, làm mọi người xung quanh phải quay lại nhìn.

“Bình tĩnh đi nào Mako!” – Ami khuyên nhủ, cô vẫn thấy chuyện này có điểm kì lạ.

“Đập, phải tính sổ cho hấn một trận! Lý nào dám nói Minako như thế! Tớ sẽ mách với anh Mamot!” Usagi cao hứng, cô cũng không muốn để yên cho người động phạm vào bạn mình.

“Đừng có châm dầu vào lửa nữa Usagi, Makoto. Mấy cậu không thể nghĩ kĩ chút à. Chuyện này nghe không thấy kì cục sao. Hôm trước còn lo lắng cho Mina bị phồng như vậy, hôm nay lại nói thế này, không phải có vấn đề à?” – Rei bình tĩnh phân tích.

“Cũng phải... Tớ nghĩ anh ta ghen đấy. Hatori bị đồn với Minako cơ mà. So với quan hệ thầy trò, dĩ nhiên bạn-bạn phải được ủng hộ hơn rồi” – Ami suy nghĩ kĩ, thì ra điểm kì lạ cô nghĩ đến là đây.

Minako bác bỏ tất cả ngoài ta. Cô thật sự chẳng còn hơi sức bênh vực hắn. Mấy ngày nay cô đều trốn tiết hần, cũng không muốn gặp Hatori để tin đồn đừng lan ra thêm. Cô thực sự mệt mỏi. “Các cậu nói gì cũng vậy, giờ tớ chỉ mong nhanh nhanh quên được hắn, tớ đã đủ buồn lòng rồi...”

Reng reng!! Tiếng chuông tin nhắn của cô vang lên. “Ngày mai, cậu đến phòng Karaoke số xxx nhé, tớ muốn đi hát cùng cậu”. Thì ra là Hatori gửi cho cô.

“Thôi đi cùng cậu ấy đi, chắc sẽ khuây khỏa hơn. Người ta chân thành như vậy, cậu cũng nên đáp trả một chút” – Makoto khuyến khích.

Ít nhất ở bên người yêu mình sẽ vui hơn nhiều so với người chỉ biết chà đạp mình, cô nghĩ vậy.

“Tớ đến rồi Hatori. Cậu chưa đến à?” Minako gọi điện. Cô đã đến nơi, nhưng không thấy ai trong phòng cả. Thật kì lạ. Hatori mời cô, đáng lẽ phải đến sớm chờ cô chứ.

“Cậu chờ tớ một chút! Tớ đang kẹt xe quá...” – Hatori nói với giọng vội vàng, bên ngoài cũng đầy tiếng ồn.

Cô đành ngồi chờ cậu đến, 5 phút, rồi 10 phút, chẳng thấy Hatori đâu. Cạch! Tiếng cửa mở ra. Minako ngoái đầu lại nhìn. Không phải là Hatori, mà lại là Kunzite sao??

“Chuyện quái gì thế này? Thầy đến quán Karaoke làm gì?” – hát à, cô không nghĩ anh ta rảnh vậy. Cô đã ráng né tránh lắm rồi.

“Tôi không biết, có học sinh bảo hẹn tôi ở đây.” – Anh nhận được tin nhắn rủ rê của học sinh rằng đến quán Karaoke, cùng nhau vui chơi để tăng tình cảm thầy trò. Dĩ nhiên để tránh hiểu lầm, sẽ có đủ cả nam nữ, vả lại còn rất đông. Không ngờ đến đây rồi chỉ có một người, lại còn là người anh ngại gặp lúc này nhất.

“Gì chứ! Tôi đang hẹn với Hatori ở đây cơ mà!”

Rầm! Tiếng đóng cửa sập lại. Cửa bị khóa từ bên ngoài mất rồi.

“Hả?! Sao thế?!” Minako vội chạy đến mở cửa, nhưng không thể.

“Có bẫy. Có người gài chúng ta vào chỗ này.” Kunzite nhẹ nhàng đáp, anh rút cuộc cũng hiểu ra, sớm hơn cô một chút.

“Ai lại cần gài bẫy chúng ta? Không được, thầy giáo với học sinh ở cùng 1 phòng. Nếu lộ ra tôi sẽ bị đình chỉ học mất. Mở cửa ra!!” – cô đập mạnh vào cửa, chẳng những không làm cửa nhúc nhích, ngược lại chân cô càng bị đau.

Hai người sau một hồi bình tĩnh phân tích, đã nhận ra vấn đề, có người đã phát hiện mối quan hệ kì dị của Minako và Kunzite, muốn thừa dịp này để khẳng định lại, có thể cũng muốn tóm lấy nhược điểm này. Để làm gì thì không rõ.

Minako cảm thấy hoang mang. Điều cô bất ngờ không phải là bị gài bẫy, mà là... người gài bẫy cô sao lại là Hatori?!

18. Chương 18

“Tại sao... Hatori tốt như vậy, tại sao lại làm vậy?!” – Minako nước mắt chực rơi. Cô bị người luôn miệng nói yêu thương cô lừa gạt. Chẳng lẽ không ai thật lòng yêu cô?

Kunzite nhìn thấy cô khóc, bỗng dưng tức giận.

Trước cô cũng vì anh mà khóc, anh hiểu lý do rằng cô thích anh, bây giờ cô vì tên nhóc ấy mà khóc, phải chăng yêu hấn mất rồi? Yêu hấn, tức là cô không còn yêu anh nữa sao?

“Khóc cái gì! Yêu tên đó đến vậy ư?” – anh nhắc cầm cô lên, đôi mắt tràn đầy lòng ghen tị.

Minako gạt vệt ra, “liên quan gì đến anh”, cô buồn thế nào cũng tại anh mà ra cả...

“Phải! Không liên quan gì tới. Nhưng tôi là chủ nhiệm của cô!” – anh quát lớn, lửa giận lên đến cực điểm. Cô phủ nhận anh, không muốn anh xen vào. Anh trở nên kém cỏi trong lòng cô như vậy sao.

“Chủ nhiệm thì lo chuyện điểm số được rồi! Còn chuyện tôi yêu ai thương ai, anh quản được sao. Có yêu thích Hatori cũng là do tôi tự nguyện” – nhưng vấn đề là cô không yêu thích.

“Ồi!” Cô hét lớn, rồi tiếng hét bỗng im bật. Anh dán miệng lên đôi môi cô, quyết không để cô nói thêm lời nào nữa. Bây giờ lời nào của cô đều là đâm vào tim anh, là làm tổn thương anh, là làm suy sụp bao nhiêu ý chí anh quyết tâm xây nên để ngăn cách cô.

Anh hôn, môi cô thật mềm, nước mắt rơi chạm vào môi cô, dư vị còn mặn đắng. Cô đau lòng vì tên đó, còn anh đau vì cô. Phải chăng là trừng phạt của anh, khi anh dám làm không dám nhận, dám thương không dám thú, còn chà đạp cô, xúc phạm cô...

Mạnh mẽ đưa đầu lưỡi vào trong cô, anh hưng hăng cuốn chặt hương vị ngọt ngào ấy. Môi lưỡi cuốn quýt vào nhau làm cô không thở được. Hòa cùng tiếng khóc nức ban nãy, cô đau đớn không còn hơi sức để la lên. Đủ rồi! Sao anh không ngừng trêu chọc cô? Sao phải hành hạ cô mới được chứ.

“Tôi... ghét anh”, nhân lúc anh tách rời môi cô, cô dùng sức vừa nói vừa bấu chặt tay anh.

“Ghét? Nếu em đã ghét tôi như vậy, tôi sẽ càng dùng sức với em”.

Anh ôm chặt cô, 1 tay giữ trọn đầu của cô, một tay luồn vào lưng áo, dạm trực tiếp vào da thịt sau lưng cô. Môi anh mạnh mẽ xâm chiếm cô, không còn giữ lấy sự bình tĩnh dịu dàng nữa. Anh thâm nhập sâu hơn, đưa lưỡi chạm gần cuống họng cô, làm cô có chút buồn nôn, khó thở. Tay vẫn không quên vuốt mạnh lưng mềm, chạm đến eo thon, rồi lại vòng lên chạm vào dây áo ngực.

Từ cưỡng bức trở thành chấp nhận, cô cũng đón lấy đầu lưỡi anh. Lưỡi nhỏ mềm mại của cô cuốn theo anh, nguyện theo ý anh, tùy nghi anh điều khiển. Cô đưa lưỡi vào miệng anh, thử nhắm nháp hương vị của anh. Mùi hương nam tính quen thuộc này, cô đã thử qua vài lần trước đó. Nhưng lần này thì khác, có chút gì đó bốc đồng thiếu kiên nhẫn, nhưng đủ để cô nhận ra tình cảm của anh.

Là anh ghen. Rốt cuộc anh đã ghen vì cô. Ghen nên xúc phạm cô, ghen nên soi mói cô, ghen nên muốn giữ chặt cô vào mình.

“Em... em thích anh”, cô nói ra tiếng lòng của mình, thầm mong anh sẽ đón nhận nó, chứ không phải là phủ nhận nó như bao lần.

Anh buông đôi môi cô ra một chút, để cô lấy tiếp nhịp thở, rồi thì thào giọng khàn trầm của mình vào tai cô.

“Anh biết rồi, ngốc!”, rồi lại tiếp tục cuốn quýt cùng cô.

Cảm giác hạnh phúc tràn ngập trong lòng, thì ra cô mong đợi anh thương cô đến vậy, đến mức chỉ cần anh có chút nhiệt tình đáp trả, cô liền có thể bỏ qua mọi lỗi lầm.

Anh sai cũng được, đúng cũng được, giờ phút này cô không còn muốn tính toán chuyện cũ.

Từ bấu chặt tay anh, bàn tay chuyển sang ôm ấp, cảm nhận hơi ấm của da thịt anh...

“Đủ rồi!!” – tiếng sập cửa kéo theo. Một bóng người từ bên ngoài bước vào.

Hatori đã đứng bên ngoài từ lâu, nghe được tất cả cuộc nói chuyện, còn nhìn thấy khung cảnh trước mắt, cậu không khỏi bị sốc. Vốn nghĩ Minako chưa tiếp nhận cậu bởi vì chưa dành nhiều tình cảm, chỉ cần tìm hiểu có thể gây dựng tốt hơn. Vốn nghĩ Minako để yên cho tin đồn lan rộng, là vì đã dần dần chấp nhận

cậu, thì ra... tất cả đều là cậu huyền hoặc. Cô dễ yên, chỉ để thử xem phản ứng của một người khác. Đó còn là chính chủ nhiệm của cô.

Lòng cậu tê tái. Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cậu thích một người nhiều thế. Lại bị đối xử như vậy...

“Sao? Tôi nói không sai chứ? Họ rõ ràng có tình ý”.

Naoko tiến vào, mang theo nụ cười đắc thắng. Những gì này giờ họ hành động, cô đều đã lên quay phim lại. Đoạn phim ấy mà tung ra, hai người họ chỉ có nước bị đuổi cổ khỏi trường. Cô thấy hả hê và sung sướng.

“Cậu! Naoko! Cậu dám làm thế sao?” Minako chỉnh lại trang phục, chạy đến nắm chặt cánh tay Naoko. “Tôi không làm gì có lỗi với cậu, cậu bày ra chuyện này hại tôi!”

“Hại cô? Này này, hôn là do tên đấy, ôm lại hấn cũng là do cô. Ngay từ đầu đến cuối tôi chỉ là dàn xếp cho hai người có cơ hội thấu hiểu nhau thôi”.

Naoko cười ngặt nghẽo, giọng nói đầy châm biếm, mỉa mai. Làm cho Minako thêm phần tức giận, cô vung tay định đánh Naoko một bạt.

19. Chương 19

“Đủ rồi!” Rốt cuộc anh – Kunzite cũng đã lên tiếng. Anh đi đến chỗ Hatori. Chuyện của Naoko, cứ để Minako giải quyết.

“Cậu, thích cô ấy. Mà lại làm những chuyện như vậy sao?” Anh thực sự không hiểu nổi.

“Haha. Tôi làm con rối cho hai người chơi trò thử thách tình cảm, bây giờ còn oán trách tôi? Thầy à, thân làm thầy mà không giữ đúng chừng mực. Người sai là thầy, không phải tôi!” Lần đầu tiên Hatori có biểu hiện giận dữ như vậy. Nét mặt cậu căng lên, có cảm giác muốn đâm vào người đối diện. Cậu nhìn không nổi đâm vào mặt Kunzite một cái thật đau.

“Khoan đã Hatori...! Cậu làm gì thế?” Minako chạy đến, đỡ lấy Kunzite, xoa vào vết thương sắp sưng đỏ của anh. “Đánh giáo viên, cũng sẽ bị chịu phạt đấy!”, Minako gần giọng.

“Phạt? Cùng lắm cả ba cùng chịu phạt. Tôi muốn xem giữa tôi và hai người, hai mới phải chịu hậu quả. Còn bây giờ, rút ngay cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy hai người!” Hatori chỉ thẳng tay ra hướng cửa, yêu cầu hai người trước mắt dời ngay đi. Nếu còn tiếp tục ở lại, cậu sợ bản thân sẽ kiềm chế không nổi mà làm tổn thương cả cô. Dù chính cậu bây giờ, mới là người tổn thương nhất.

Minako thất vọng, cô không nghĩ Hatori dịu dàng sẽ có ngày lại phản ứng như vậy. Là lỗi của cô. Thâm tâm cô hối lỗi, nhưng cô không thể bù đắp. Tình cảm là phải rõ ràng. Đáng lý cô nên từ chối, nên dứt khoát phủ nhận khi tin đồn xảy ra, có thể tránh né cứ tránh né, như vậy đã không làm cậu hiểu lầm nhiều hơn. Để bây giờ, cả ba đều rơi vào thế khó xử.

“Đi thôi!” Kunzite kéo tay Minako, lên tiếng.

“Nhưng, còn đoạn clip?!...”

“Anh sẽ tìm cách xử lý nó”, anh kéo mạnh tay cô, không muốn cùng nhau dây dưa ở nơi này thêm nữa. Hiện tại Hatori đang mất bình tĩnh, Naoko thì lại rất hả hê, muốn lấy lại đoạn clip, phải thừa dịp họ không phòng bị.

Naoko đi đến, an ủi Hatori. Nụ cười đắc thắng của cô vẫn chưa dứt. Hôm nay cô thực sự rất hả hê. Naoko đã chuẩn bị xong xuôi, đợi ngày thích hợp sẽ trình đoạn clip này đến tay Hiệu trưởng và hội đồng Phụ Huynh, để xem hấn còn có khả năng làm thầy giáo hay không. Bây giờ đã sắp nghỉ hè, trường rất bận rộn, cô không định sẽ vào lúc này ra tay. Cứ để hấn hưởng thụ cảm giác hồi hộp lo lắng này đi đã. Ngay sau khi học kỳ mới bắt đầu, cô sẽ khiến hấn mất việc.

Ngày hôm sau, Hatori nhận được trong tủ giày mình một lá thư. Nội dung ngắn gọn, hai từ “xin lỗi”.

Minako không cách nào đối mặt với Hatori, cô biết mình đã sai. Chờ cho đến khi cậu nguôi giận, cô sẽ tìm đến và xin lỗi trực tiếp. Còn bây giờ, ngày nào cô cũng gửi cho cậu một bức thư, vồn vồn hai chữ “xin lỗi” từ tận đáy lòng cô.

Kunzite cảnh giác, cảm thấy gần đây mọi thứ đều yên ắng, nhất định Naoko dự định sau hè mới công bố đoạn clip. Anh suy tính cách tiếp cận cô ta hòng lấy lại nó. Anh muốn bảo vệ Minako, không để cô thay anh mà chịu khổ thêm nữa.

“Không vì thế mà mũi lòng đầy chứ? Cô ta chỉ là dùng khổ nhục kế thôi” Naoko bước tới giật lấy bức thư, hôm nay Minako vẫn gửi nó trong học tủ. Hatori tức giận lấy lại. Cậu không muốn ai chạm vào nó. Những bức thư mỗi ngày cô viết, anh đều đem cất thật kỹ, nỗi tức giận trong anh đã sớm nguôi ngoai từ lâu.

“Đoạn clip đâu? Cô còn giữ không?” – Hatori lạnh lùng hỏi Naoko.

“Còn, dĩ nhiên còn. Sao, muốn xem thử hả? Cũng phải, xem lại để lấy lại cảm xúc đi. Cô ta đã lừa cậu như vậy mà...” Naoko đưa cho cậu xem đoạn phim. Cô lúc nào cũng mang máy quay phim bên mình để đề phòng bất trắc. Cũng đã cẩn thận ột đoạn vào trong điện thoại.

“Ồ, cũng rõ nhỉ? Nghe cả tiếng luôn này.” Hatori tán thưởng.

“Dĩ nhiên, máy đời mới đây. Tôi còn cho cả vào điện thoại. Chất lượng cực tốt” Naoko ngênh mặt.

Hatori thấp thoáng thấy bóng người mặc áo blouse trắng đứng ngoài cửa sổ, quay lại tiếp tục tán dương Naoko. Phòng ngay lúc cô không chú ý, bẻ vỡ chiếc máy quay phim đắt tiền.

Crắc!!

“Hả! Cậu làm gì vậy? Điên à?” – Naoko gào thét, cầm những mảnh vụn chiếc máy trên tay. Hatori lạnh lùng nhìn cô, so với cái nhìn giận dữ ở phòng Karaoke, lần này đáng sợ hơn nhiều.

Naoko lấy lại bình tĩnh, cô vẫn ráng nở nụ cười. “Không sao, còn trong điện thoại mà, cậu có làm vỡ chiếc máy này cũng không bảo vệ được cô ta!”.

Ngay lúc Naoko vừa gờ điện thoại uy hiếp, Hatori nhanh chóng một chân đá bay chiếc điện thoại ấy ra ngoài cửa sổ. Một bàn tay to lớn chụp ngay. Thì ra là Kunzite, lúc anh nhìn thấy Naoko tiến đến gần Hatori, nghi ngờ họ sẽ nói về chuyện đoạn clip, nên bí mật theo dõi. Chỉ là không ngờ Hatori lại giúp đỡ anh.

“A... thầy... Hai người...!!” Naoko hoảng hốt la toáng lên.

Kunzite nhảy vào phòng học từ bệ cửa sổ, phủi những bụi dơ trên quần áo, rồi đứng thẳng người lên, tư thế đầy nghiêm nghị. Anh cầm chiếc điện thoại của cô, gờ gờ ra khiêu khích.

“A, đừng bẻ, em xóa, thầy bẻ nó em sẽ không có cái để dùng... Nó mắc lắm!” Naoko giả giọng năn nỉ. Cô thực sự đã dùng hết tiền tiết kiệm để mua nó. Không thể có lại cái thứ hai đâu.

“Mắc sao? Học sinh còn đi học, em cứ dùng cái bình thường được rồi. Đắt quá, thì cứ xem như đã bị trộm ăn cắp vậy.” Crắc! Anh bẻ đôi chiếc điện thoại của cô, gương mặt đầy sát khí nhìn chằm chằm vào cô gái đang run sợ cúi người.

“Hai người... tôi sẽ mách Hiệu trưởng, hai người phá hoại đồ dùng của tôi, còn đồng lõa che giấu bí mật!!” Đã đến nước này, cô lớn mật uy hiếp ngược lại.

Hai chàng trai, một mặc đồ học sinh, một mặc đồ thầy giáo, tiến về phía cô, gương mặt đầy khinh thường, rồi ném một câu “Cứ nói đi, xem người ta tin cô – kể chuyện gia gây rối, hay là bọn tôi đây? Giờ thì rút được rồi đấy!”

Naoko ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi phòng học, nếu còn tiếp tục ở lại, cô sợ họ sẽ đem quăng cô cho đầu gấu xử lý mất. Bọn họ quả không thể đùa được. Lần sau tốt nhất không nên động đến. Cô vừa chạy vừa khóc, run sợ bị hù dọa, còn tiếc cho hai vật dụng đắt tiền của mình.

Kunzite quay sang nhìn Hatori.

“Không ngờ cậu, lại bảo vệ cô ấy.”

“Naoko bảo tôi cùng diễn với cô ta màn kịch, để nhìn thấy sự thật tôi bị che mắt. Thế nên điều duy nhất tôi định làm, chỉ là xem xem Minako đối với tôi ra sao, với thầy ra sao. Chuyện cô ta quay clip để hăm dọa, tôi không có tiếp tay.” Dù giận thế nào, cậu cũng rất thương Minako, cậu không nghĩ sẽ làm chuyện hại đến cô như vậy.

“Ờ, tốt đấy. Tôi đánh giá thấp cậu rồi.”

“Còn thầy, cô ấy yêu thầy như vậy, nếu thầy không yêu cô ấy, hãy làm chuyện ra dáng đàn ông một chút, đừng lấp lửng làm cô ấy tổn thương”. Hatori xoay đi, định rời khỏi. Anh cũng hết cách, Minako xin lỗi chân thành như vậy, còn Kunzite vì cô ấy mà bỏ mặc tự tôn giáo viên, hăm dọa cả nữ sinh... Chẳng lẽ anh còn mặt dày chen chân vào?

“Chuyện tôi, tôi tự biết tính. Lùn à, cậu cũng khá lắm!” – Kunzite cười phì, trong lòng anh cũng nhẹ nhõm, loại đi một tình địch có nghĩa khí như vậy, Minako đúng là cũng có giá lắm.

Minako từ bên ngoài chạy đến, trên đường đi cô thấy Naoko khóc lóc chạy ra khỏi phòng này, sợ rằng có dính đến Hatori và Kunzite, cô liền nhanh nhanh đến vội. Thấy bọn họ an hòa, không đánh nhau, cũng không làm ra vẻ sát khí, cô yên tâm rất nhiều. Minako nắm vội tay Hatori, xin lỗi cậu thật nhiều, giải thích những chuyện cô làm trước đây.

Hatori xoa đầu cô, dịu dàng tha thứ, làm cô không kiềm được mà khóc lóc. Nước mắt của con gái luôn làm con trai mềm yếu, Hatori ôm cô vào lòng, lần đầu, cũng như lần cuối có cơ hội này.

“Thôi nào, cũng chỉ một lần, coi như tôi đặc cách, không ghen với cậu” – Kunzite trầm nghĩ, rồi quay sang phía khác cho họ được thoải mái.

Giông tố bão bùng, rốt cuộc cũng qua rồi.

20. Chương 20: Chương 20 (hồi Kết)

“Này! Muốn để bọn tớ chờ đến bao giờ hả?!” – Rei gằn giọng qua điện thoại, cả bọn các cô cùng các anh còn lại đều đã chờ hai người đấy gần cả tiếng đồng hồ.

“Thôi nào thôi nào! Đợi một chút cậu cũng giận nữa. Thật là Rei bà già!” Minako cười cợt, không có chút thành tâm hối lỗi. Mặc kệ, vì bây giờ cô thực đang rất hạnh phúc.

“Em có thể thôi làm điệu được không. Anh ngồi đấy chờ em khá lâu rồi đấy nhóc.”

Kunzite nằm dài trên giường, đọc thử vài loại truyện tranh cô hay xem. Tất cả toàn bộ đều là thể loại “rất Minako”, thiếu nữ mơ mộng, nam chính đẹp trai giàu có oai phong... Chẳng hiểu sao các cô dễ bị lừa gạt bởi đồng truyện ảo tưởng này.

“Hừ thôi đi! Anh đang nằm trong phòng máy lạnh, chăn ấm nệm êm, còn than vãn gì nữa.” Cô chải chuốt như vậy cũng là vì anh thôi. Muốn diện thật đẹp để đi cạnh anh, khiến anh vinh dự ngẩng mặt giới thiệu bạn gái của mình với mọi người.

Dù trong trường học đây vẫn là mối quan hệ lén lút, bất quá khi ra ngoài đường anh hóa trang thêm một chút, lại có cả bọn Usagi cùng đi, người ta sẽ không sinh nghi là hai người hẹn hò.

Đã hai tháng kể từ lúc rắc rối ấy kết thúc, Naoko thực sự đã không làm phiền họ. Tuy vậy cá tính quái đản của cô nàng vẫn không thay đổi, hay rình rập và hù dọa Minako “Sẽ có ngày tôi tóm được bằng chứng!”. Đúng là lì lợm không chịu nghỉ ngơi.

Hatori vẫn đối xử bình thường với cô, tất nhiên, không thể thân thiết như ngày trước. Hatori là người tốt, cô thực mong anh tìm được người xứng đáng với mình, với tình cảm mà anh đã dành cho.

Nghe nói sau tin đồn Minako với Hatori, nhiều cô gái mới bắt đầu sầm soi xem tên này có ưu điểm gì, vì nghe nói Minako là người kén chọn. Cũng từ đó bắt đầu có nhiều cô gái thích cậu ta hơn. Đúng lúc đó lại

nghe tin anh chàng bị đá, thế là các cô chẳng ngại gì mà không xông vào. Đúng là thả con cá nhỏ bắt con cá lớn.

“Ồi, anh làm gì thế?” Kunzite bước đến, vòng tay qua eo Minako. Cả hai đứng trước gương, cô nhìn vào tay anh đang để trước bụng cô, không khỏi ngại ngùng.

“Này này, em còn chưa chuẩn bị xong!”

“Em thế này đã lộng lẫy lắm rồi. Xin em đừng hành hạ anh nữa.” - anh chờ đến chẳng còn hứng đi chơi nữa rồi.

“Đã nói là... ưm...”

Anh tiếp tục hôn lấy môi cô. Lần này thì không cần cưỡng ép, cũng không còn dằn vặt gì nữa. Anh thoải mái ôm trọn cô trong vòng tay, kéo cô xoay lại, ngực áp vào ngực anh, cả hai cảm nhận được nhịp tim đập liên hồi hơn bao giờ hết.

“Thôi, mẹ em lên mà thấy thì...” - Minako cố gắng gạt ra

“Nói dối. Mẹ em ban nãy đã ra ngoài!” - Kunzite cười nhàn nhạt. Trò giả vờ này của cô, anh đã không còn thấy lạ.

“Anh ít nhất cũng là thầy giáo đấy. Làm ơn đứng đắn chút đi mà” - cô không nheo nâng giọng.

“Nếu trước kia anh đứng đắn, hôm nay chúng ta có đứng ở đây không?” Haha. Anh thích chọc cô, thích cách cô dờ ra vì không biết trả lời anh thế nào, chỉ đành yên phận cho anh mặc sức trêu đùa.

Minako chợt nhớ, hai tháng qua, dù hai người cư nhiên đã xem nhau như người yêu. Nhưng anh cũng chưa bao giờ chính thức nhận cô là bạn gái, cũng chưa bao giờ nói ba tiếng quan trọng đó. Cô nhiều lần muốn dò hỏi anh, nhưng có chút lo sợ, e ngại, lại đành giấu vào lòng, quên đi.

“Sao thế? Nghĩ gì à?” Nhìn ra nét mặt âu lo của cô, anh mở miệng hỏi trước.

“Em... Vì sao anh chọn em?” - cô ngập ngừng.

“Gì chứ. Truyện tranh ban nãy anh cầm đến cũng có đoạn này. Con gái các em thích thể loại đấy thực sao?”

“Em không có đùa, không phải bắt chước truyện tranh. Em thật sự muốn biết...” - chẳng những muốn biết, còn muốn anh trả lời nhiều hơn cô muốn biết. Con gái khi yêu, ai chẳng cầu mong một lời chắc chắn từ đối phương.

“Mấy chuyện này anh có nghĩ đến đâu, làm sao trả lời em được!!” Kunzite khó xử trước câu hỏi kì quặc của cô, hai tháng nay đều yên bình như vậy, sao bây giờ cô mới hỏi đến.

“Nè. Em hỏi thật đó. Anh chọn em, có phải vì kiếp trước chúng ta đã từng?”

“Hơ, không biết.”

“Này này! Em không đùa đâu đấy!! Với lại, trước đó anh còn khẳng khẳng muốn vì công việc mà bỏ rơi em...”

Kunzite nhìn nét mặt bất an của cô, hai tay vịn cái má phụng phịu đang cau có của cô. Anh nhẹ hôn lên đôi mắt cô, thì thầm:

“Được rồi nhóc con! Kiếp trước anh yêu em thế nào anh không rõ. Nhưng bây giờ anh chọn em. Nếu đổi lại là kiếp trước người anh yêu không phải em, kiếp này cũng nhất định sẽ là em.” Từ khoảnh khắc cô chạm vào tay anh, tóc anh trong phòng thí nghiệm, từ lúc anh thiếu kiềm chế mà hôn cô, từ khi cô xông vào cản Naoko có ý đồ với anh, về sau lại thân mật với Hatori... anh đã thực sự nhận ra tình cảm của mình.

Còn công việc, giấu thì được rồi. Không để ai biết. Bình yên trôi qua hai năm còn lại. Thế đã đủ chưa?”

Anh yêu cô, là thích cái tính hay bị tình cảm ảnh hưởng của cô, cá tính lo bao đồng của cô, sự giận dỗi của cô, sự yêu thương của cô, cả vị ngọt mà anh thưởng thức sau nhiều lần chạm vào cô, tất cả anh đều thích, thích đến không chịu nổi.

Như vậy còn chưa đủ là lý do sao?

Cô phì cười, thật hết cách với anh. Mong muốn anh dịu dàng một chút. Nhưng có lẽ đây đã là giới hạn dịu dàng của anh, giới hạn chỉ dành riêng cho cô, không thể đòi hỏi thêm nữa.

“Được rồi, chúng ta đi thôi, họ đợi lâu rồi đấy.”

Anh nắm tay cô, mười ngón tay đan chặt vào nhau, như minh chứng cho tình cảm của anh, ngón tay của anh, đã định sẵn lồng vào cô từ kiếp trước mất rồi.

21. Chương 21: Ngoại Truyện 1

Hôm nay là lễ cưới của Makoto và Nephrite. Lúc này Makoto chỉ vừa tròn hai mươi, cô không học tiếp để làm sinh viên, mà ở nhà mở một tiệm bánh nhỏ, gần đây trở nên khá đông đúc.

Lễ cưới, cô dâu hẳn nhiên là đẹp nhất. Makoto diện một chiếc đầm trắng dài, có đuôi quét đất, phần trên bó sát và gắn rất nhiều hoa, lấp lánh màu hồng ngọt ngào quyến rũ. Mái tóc nâu xoăn đặc trưng hôm nay đặc biệt để xõa dài, cài thêm vài bông hoa trên đỉnh đầu và một chiếc khăn choàng phủ xuống. Lung linh như đám cưới thường thấy trong phim ảnh.

“Nephrite, con có đồng ý ở bên cạnh Makoto Kino, lúc đau ốm cũng như khỏe mạnh, lúc buồn khổ cũng như vui sướng không?”

“Con đồng ý” – giọng Nephrite ồm ồm vang lên, anh quay sang nhìn Makoto với vẻ mặt dịu dàng nhất thế giới. Trải qua nhiều khó khăn, giận dữ rồi làm hòa, anh biết cô chính là người tuyệt vời nhất.

“Vậy Makoto Kino, con có đồng ý ở bên cạnh Nephrite, làm một người vợ hiền đảm đang, luôn bên cạnh nhau dù khỏe mạnh hay khó khăn, dù vất vả hay hạnh phúc không?”

“Con đồng ý” – cô quay sang nhìn Nephrite, người cô yêu thương rất cuộc cũng đã đáp lại tấm chân tình của cô sau nhiều năm chờ đợi.

“Woaaaaaaaaaaaaaaaa..... Thật là lãng mạn quá đi mất!!”

Minako ngồi xem lại clip quay cảnh đám cưới của Makoto và Nephrite, lòng tràn đầy vui sướng. Đám cưới vừa hơn hai tuần trước, họ cùng nhau đi trăng mật đến nay vẫn chưa về. Đúng là cặp đôi mới cưới, thật đáng ghen tị.

“Anh không nghĩ em có sở thích biến thái như vậy. Ngồi xem clip bạn mình cưới à?” – Kunzite cần nhần. Trong khi anh phải nấu nướng cho cô ăn bữa tối, thì cô lại ung dung ngồi đó xem vợ vắng.

“Nè, đâu có vợ vắng. Trong đây có quay cảnh em mặc đồ phù dâu đó, đẹp lắm. Em thích nhìn mà. Để rút kinh nghiệm sau này mặc đồ cưới cho thật đẹp!!” – Minako bắt đầu mơ tưởng về tương lai xa vời của mình.

Anh thở dài, cá tính của cô dù lớn rồi vẫn không sửa được, cứ mơ mộng như trẻ em lên ba. Chừng nào cô mới nhìn về hiện thực đây chứ. Vừa rời khỏi cấp ba cô cũng liền tỏ ý không muốn học đại học, nhưng vì anh cần nhần và hăm dọa đủ điều, cô mới cắn răng mà học tiếp. Tuy nhiên công việc chính bây giờ vẫn là làm trong công ty đào tạo ngôi sao, do Jadeite dắt cô vào.

Làm trong công ty ngôi sao không có nghĩa mình chính là ngôi sao. Cô vẫn phải vất vả chạy đôn chạy đáo, phụ giúp nhiều người nổi tiếng ở đây. Lâu lâu cô vẫn có hợp đồng chụp ảnh mẫu, nhưng không đáng kể. Tóm lại vẫn chỉ là ngôi sao học việc.

“Ai sẽ lấy em đây, anh thật tội cho người đó!” – Kunzite lầm bầm, không tội chứ là gì nữa, nấu cơm cô cũng không biết, quét nhà cũng vụng về, trong mọi ưu điểm bất quá chỉ có mỗi nỗ lực là điểm chính. Nhưng chẳng phải nhiệt tình mà ngu dốt, kết quả vẫn là phá hoại đó sao. Anh chịu khổ ba năm nay, đã quá thắm.

“Hơ! Vậy là anh không lấy chứ gì! Còn thiếu gì người mong muốn, cứ chờ xem!” – cô còn mong anh sẽ an ủi vài câu như “em sẽ là cô dâu đẹp nhất” “với anh em như vậy là xinh rồi”... Nào ngờ ba năm qua, lời nói khó nghe của anh vẫn không cải thiện được.

Dùng xong bữa tối, Minako ngồi xem phim, lại chờ Kunzite dọn dẹp tất cả. Tính cách vô tư này của cô, cần có người sửa lại mới được!! Họ cùng nhau đi xem phim, rồi đi dạo quanh con đường đang treo đầy những dải màu lấp lánh mừng Giáng sinh sắp đến.

“Woa... đẹp thật đấy!” Minako chiêm ngưỡng khung cảnh, lòng đầy thích thú. Cô rất thích nhìn ngắm những thứ đủ sắc màu, vì biết tính đó nên anh mới chọn nơi đây dẫn cô cùng đi. Cô cười là anh thấy vui rồi, nhưng cô thì cứ mặc nhiên không biết những điều anh chu toàn.

Họ nắm tay nhau đi giữa trời lạnh mướt. Tokyo năm nay lại có tuyết. Tuy nước Nhật mùa đông có tuyết rơi, nhưng ở Tokyo hiện tượng này cũng không dễ xảy ra. Vì thế mỗi lần dự báo thời tiết bảo rằng tuyết sẽ rơi, mọi người thường háo hức ra đường ngắm cảnh những viên kẹo trắng từ từ sà xuống mặt đất.

“Ủa Minako. Đang ở đây à?” – một cô gái ăn vận xinh đẹp, gương mặt thu hút với giọng nói lạnh lạnh từ xa chạy đến. Đó là Hani Amu – ngôi sao vừa mới nổi tiếng gần đây, cùng chung một công ty với Minako và Jadeite.

“Hơ? Amu, cô làm gì ở đây thế?” Minako giọng bất ngờ, cô không nghĩ lại gặp người quen ở nơi này. À mà gặp cũng phải thôi, đây là con đường giăng đèn đẹp nhất mà.

Hani Amu đang có buổi chụp hình ở đây. Chủ đề là “Đón mùa Giáng Sinh cùng viên kẹo trắng”, mà ‘viên kẹo trắng’ ở đây là ‘tuyết rơi’, nên phải tranh thủ chụp lúc trời có tuyết. Hani Amu cùng Minako vốn không thân thiết lắm, nhưng vẫn xã giao tốt đẹp, khi gặp cũng luôn chào nhau. Không biết Minako cũng có bạn trai, Amu nhìn sang để ngắm xem anh ta là người thế nào.

“Woa...! Bạn trai cậu? Đẹp trai thế!” – Amu sở sàng khen ngợi. Tuy gương mặt không quá xuất sắc, nhưng với dáng vẻ cao ráo cùng phong thái điềm tĩnh, anh thực sự thu hút nhiều quý cô. Từ sau khi Minako tốt nghiệp, hai người cũng công khai quen nhau mà không sợ ai làm khó dễ.

Thấy được tình ý đang toát lên từ trong mắt cô gái này, Kunzite có vẻ khó chịu. Anh muốn cùng cô mau chóng dời đi, không nán lại nơi này lâu thêm nữa. Còn Minako chẳng chút nhạy cảm gì, cứ vui vẻ khoe khoang đã quen anh bao lâu, quen từ lúc nào, quen như thế nào... Con gái khi xấp lại cùng nhau, quả nhiên dù thiếu con vịt vẫn sẽ thành cái chợ.

“Ta đi thôi.” Kunzite kéo tay cô đi, cũng không quay đầu lại chào Amu. Anh không muốn gợi mở chút hiểu lầm nào cho cô cả. Minako không hiểu ý anh, chỉ thấy anh trông có vẻ bức mình. Hôm nay là ngày vui, cô cũng không muốn làm anh và cô mất hứng. Bỏ đi, chuyện đấy hôm sau nói cũng được.

22. Chương 22: Ngoại Truyện 2

Lúc này Minako đang ở trường đại học. Còn Kunzite ngồi trong phòng thí nghiệm Hóa của trường cấp ba, anh đang không có tiết.

Bỗng dưng có tiếng tin nhắn dội đến, là của một số điện thoại lạ. Trong lòng anh tự dưng có cảm giác bất an. Quả nhiên, tin đó đến từ Hani Amu – cô gái xinh đẹp vừa quay quảng cáo ngày hôm trước.

“Hi (^___^), em là Amu, bạn của Minako đây. Có phải số điện thoại của anh Aoki không nhỉ?”

Kunzite ôm đầu, phen này lại gặp rắc rối rồi. Qua ba năm đủ để anh kinh nghiệm rằng, phụ nữ tìm đến đàn ông, không phải vì bạn bè thì chắc chắn là vì mình. Mà anh với Minako không có gì để cô cần tìm đến giúp đỡ. Vậy chắc chắn điều này là phương án hai.

Không thèm trả lời lại, anh cứ để nguyên như thế, tránh cho anh và cô đều gặp phiền phức. Thôi thì xem như cô đã nhắn nhầm số đi.

Reng! Tiếng tin nhắn thứ hai lại đến.

“Em biết là số của anh, cũng biết là anh vừa đọc được. Nhờ có âm báo đã nhận của điện thoại đấy. Hihi @v@ Không cần ngại em vì Minako đâu!”

Kunzite bất ngờ, cô gái quái quỷ gì thế này, sao lại tự biên tự diễn tất cả chứ? Nếu không phải cố tình thì đây nhất định là bị hoang tưởng. Xem ra so với Minako hay mơ mộng của anh, cô gái này mới là không thể chịu nổi.

Anh quyết định tiếp tục làm lơ.

Reng! Và tin nhắn tử thần thứ ba.

“Em nghe Minako nói, giữa hai người vẫn chưa... có gì đó nhỉ. Minako quả là nhất. Nhưng em thì không như vậy đâu ~^o~”

Ặc! Lần này thì anh thật sự là hết chịu nổi. Minako ơi là Minako, cô đâu cần phải khai tuốt cho người khác như vậy. Bây giờ bị người ta dùng nó để chế giễu chúng ta rồi.

Thực ra lý do khiến ba năm qua anh ăn chay, không đụng vào cô, căn bản là vì cô còn ngây thơ quá. Chỉ cần hôn một chút đã tê rưng cả người, cắn vào gáy cổ là cô bắt đầu muốn xỉu. Vậy thử hỏi anh còn làm ăn được gì.

Vả lại, anh không muốn ép cô, cho rằng chuyện gì đến sẽ tự đến.

Bây giờ tên Nephrite ấy, quen Makoto sau cặp đôi bọn anh, nhưng lại tiền trăm hậu tấu, đám cưới gấp rút, nghe đâu cũng đã thân mật từ lâu. Tự trọng đàn ông trong người anh cũng cảm thấy ầm ỨC lắm chứ.

Chịu hết nổi. Anh quyết định gọi điện cho cô gái dạn dĩ này, yêu cầu cô đừng tìm cách quấy rối. Anh cũng không phải dạng người cởi mở, thích đùa đâu.

“A hihi, anh gọi lại cho em thật rồi này” – Hani Amu ở đầu dây bên kia, giọng nói the thé, đang cười rất tươi. Hết như cô ta đã chuẩn bị tâm lý sẵn.

“Thôi đi! Tôi cảnh cáo cô, đừng có mà quấy rối. Tôi không có hứng thú với việc làm quen. Hiểu chưa?”

“Ày da, người ta chỉ là muốn kết bạn, tiện thể nếu được thì vui vẻ một chút.” Cô ta cười gian xảo.

Tút tut tut..... Nghe xong câu nói đó, Kunzite cũng tự động cúp máy. Xem như bị người khác quấy rối vậy! Đêm nay về, Minako sẽ biết tay anh.

“Sao! Cô ta dám làm thế!” Minako tức rống lên, đập bàn ầm ĩ, dù rằng bọn họ đang ở ngoài quán nước. Thật là không có thể thống, không giống thiếu nữ độ tuổi hai mươi chín chần chút nào.

“Tất cả là nhờ em đấy. Anh đã bảo đừng thân thiết quá với cô ta rồi. Mà sao cô ta lại biết số của anh?”
Đừng nói là do cô tự tay cho đấy nhé.

Minako thụt lùi dần, việc này đúng là có chút lỗi do cô. Nhưng chỉ tại cô ta nói trường đại học cô ta theo học có dạy môn Hóa, và cô ta đang yếu môn này, nên mới muốn hỏi anh, nhờ chỉ giúp một vài bài khó. Minako lúc đấy không nghĩ gì cả, liền cho. Đâu ngờ sự việc lại lố lằng như vậy.

Cô nín nín vạt áo của anh, mong anh bớt giận. Liền nũng nịu dựa vào ngực anh. “Thôi! Em xin lỗi! Nhất định không có lần sau.”

“Còn dám có lần sau?” Anh nghiêng rằng. Đời anh không hiểu sao, cứ dính vào Minako là bị con gái quấy rối. Ở trong trường trung học, nào có ai dám làm thế cùng anh, trừ Naoko trước đây.

Cô thấy anh giận quá, nhất mực an ủi cho anh vui. “Thôi nào, người ta quấy rối là vì anh đẹp trai này, cao lớn này, lại bánh và đàn ông nữa chứ. Chẳng phải nếu là đàn ông khác, liền sẽ sà vào cô ta sao?” Dù sao Amu cũng là người nổi tiếng.

Kunzite thở dài. Lần nào nghe cô gái này an ủi rồi xoa dịu, anh cũng nguôi ngoai bớt. Thiếu nữ trong lòng anh ngày càng khôn ngoan, giảo hoạt, biết cách nuông chiều anh hơn rồi. Dù đa số vẫn là anh phải chăm sóc cô. Nhưng coi như cũng có an ủi phần nào.

Anh cần rằng quyết tâm, sẽ có ngày ăn thịt bằng được cô nhóc này. Để cô biết anh đã nhẫn nhịn ba năm là thế nào.

23. Chương 23: Ngoại Truyện 3

Hôm nay trời trở lạnh đột ngột, Kunzite dùng xe đưa Minako đến công ty. Đáng lý nhiệm vụ này dành cho Jadeite – vì anh làm chung một nơi với cô, nhưng hôm nay anh ta lại xin nghỉ phép để đi du lịch cùng Rei. Thế là trở thành như bây giờ.

“Hay là anh dừng ở đây thôi? Đến gần công ty em thì dễ kẹt xe lắm. Fan hay đứng chờ sẵn ở đó để đợi thần tượng của họ ra ngoài mà!” Chưa kể, cô lo lỡ như Amu đến tìm, thì đúng là kinh khủng.

Biết nhỏ đó tính bạo dạn lại sỗ sàng, nhưng cũng không nhờ đến mức nói ba cái chuyện tầm bậy kia. Uống công cô tâm sự đằng hoàng chuyện bí mật của hai người.

Nhưng sau lần nói với Amu, bản thân Minako cũng có nhiều suy nghĩ. Tự hỏi họ quen nhau đã lâu, ở Nhật Bản này chỉ cần ba bốn tháng là đã có thể tiến xa hơn một bước. Còn họ là ba năm, vậy mà mọi thứ vẫn dậm chân tại chỗ. Tuy có đôi khi anh cũng hôn cô, cũng sờ vào vài chỗ nhạy cảm, nhưng thực sự nhạy cảm nhất cũng chỉ dừng ở... bắp đùi. Nhiều khi cô cũng tức điên lên được.

Là con gái, làm sao cô có thể không e thẹn, từ chối và tỏ ra mắc cỡ. Nhưng anh lại định ninh như thế chứng tỏ cô không thích. Vậy thì càng làm anh không dám tiến xa. Rốt cuộc nhiều lần như vậy, anh thành ra không gần gũi nhiều với cô nữa.

Tên đầu gối, không lẽ anh không sáng dạ hơn được chút nào sao??

Kunzite sau khi dừng ở góc đường, đưa cô xuống, liền mau chóng lui xe về để tránh vướng vào tình cảnh kẹt xe ầm ĩ ở phía trước. Anh cũng tự hỏi tại sao người ta cứ thích thần tượng ai đó, để rồi sớm hôm đều vất vả đứng chờ thế này. Thật là khó hiểu.

Ngay khi anh vừa quay đầu xe, liền có một cô gái lão đảo ở phía đằng trước, suýt ngã nhào vào xe anh. Kéttt.....!!!! May mà anh thắng gấp, không thì tiêu cô gái ấy rồi.

Anh mở cửa xe, vội chạy ra xem sao. Cô gái liền lão đảo ngã vào người anh như đã chuẩn bị trước. Kunzite cúi đầu nhìn cô gái, hóa ra đây chính là con bé quấy rối tình dục anh qua điện thoại.

“Này! Ai quấy rối tình dục với anh! Tôi chỉ là đưa ra gợi ý~...” Cô ta nũng nịu. Khi nãy lúc nhìn thấy anh chở Minako đến, cô đã dự định kế này rồi. Quả nhiên anh đã xuống xe và đỡ cô thật.

Hani Amu từ nhỏ đến lớn luôn được cưng chiều, chưa có cái gì muốn mà không làm được. Đàn ông mê đắm cô vô số. Tuy yêu đương thật lòng có thể chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng bất quá lên giường cùng cô, không tên nào dại dột từ chối. Vậy mà tên này ngang nhiên cúp máy, không trả lời lấy một câu.

Nếu không phải tại hán đẹp trai, cơ bắp cũng chắc nịch, nhìn rất phong tình quyến rũ, cô cũng chẳng thèm coi trọng mắt. Thế mà hán còn tự cao tự đại, cho rằng đã từ chối được cô sao?

Được! Hôm nay cô sẽ chiếm trọn anh. Để anh phải quỳ dưới chân cô cầu xin làm thêm nhiều lần nữa, cầu xin đến khi cô vừa lòng mới thôi. Hahaha!

“Tôi... tôi đau đầu quá...” Amu giả vờ mệt mỏi, sắc mặt cũng cố làm cho tái xanh bằng cách lau hết son đỏ trên môi.

“Hừ...” Kunzite không biết cô ta có phải cố tình không. Nhưng nếu như là thật, giờ phút này anh bỏ mặc cô e là không phải đạo. “Được, để tôi đưa cô lên công ty.”

“Không! Em muốn về nhà cơ, bây giờ đi vào công ty, để fan em thấy, anh và em đều sẽ có chuyện”.

Về nhà cô còn có chuyện hơn! Anh nghĩ vậy đó. Nhưng bây giờ làm sao đây? Được thôi, anh sẽ đưa cô về, nhưng chỉ đưa đến cửa, mọi chuyện còn lại tự mặc cô định đoạt.

Đắc ý vì dường như con mồi đã trúng bẫy, cô lảo đảo bước chân đi vào trong xe anh, còn giả vờ đưa tay ôm mặt, tỏ vẻ khó chịu lắm.

Từ xa xa, Minako đang chạy đến chiếc xe, ban nãy cô sợ nhớ để quên túi đồ trên xe anh, liền quay lại thì nhìn thấy bóng Amu bước vào xe. Gì chứ?! Không phải anh đã nói sẽ tránh xa cô ả sao? Bây giờ còn để cô ả vào, ngồi cạnh anh. Đó là chỗ ngồi của cô cơ mà!!

Minako quyết bắt taxi đuổi theo, để xem anh có gì muốn nói với cô. Đàn ông nào không lẽ cũng háo sắc vậy sao. Cô nhớ trong công ty có vài người cũng từng nói, nhìn thấy cơ thể Amu liền bị mê hoặc, không kiềm chế được sẽ ngã ngay vào vòng tay. Cầu mong Kunzite không như thế!

————— Nhà Amu là một căn hộ trong chung cư cao cấp, nơi đây đa số chỉ dành cho những diễn viên, ca sĩ và người mẫu thuê. Bởi lẽ nó được bảo vệ canh phòng rất nghiêm ngặt, phòng trừ mọi trường hợp có fan đến quấy nhiễu. Mà phòng Amu thì ở tầng 7, cô không thể tự bước đi với tư thế lảo đảo như vậy được.

Lúc Kunzite tỏ ý bỏ về, cô năn nỉ, dùng mọi khổ nhục kế để kéo anh dẫn cô lên tận phòng.

“Anh nỡ bỏ tôi ở đây...hức... Biết là hôm bữa tôi hơi quá, nhưng bây giờ... tôi đang yếu mà. Hức...” cô bắt đầu dùng nước mắt cá sấu gạ gẫm anh. Xung quanh bảo vệ bắt đầu dòm ngó, để xem tên đưa cô gái nổi tiếng này về nhà có ý đồ gì.

Bảo vệ cũng đã bắt gặp vô số lần Amu dẫn trai về căn hộ nên không còn thấy lạ, nhưng nhìn cảnh Amu bị tên này lơ đi một nước thì quả là lần đầu.

Bất quá anh không muốn lớn chuyện, để cô ta ăn vạ ở đây một hồi sẽ rất phiền cho anh. đành dắt lên đến tận nơi.

“Bây giờ tôi về được chứ?” Cô đã đòi hỏi quá nhiều rồi.

Amu im lặng không nói gì, giả bộ mệt mỏi mở cánh cửa, vừa bước vào trong nhà liền ngã lăn ra xỉu. Kunzite hoảng hốt đỡ cô lên, cho cô nằm lên ghế sofa. Gì chứ, lúc này vẫn còn bước đi được, sao liền trùng hợp vào đây là ngã. Có bẫy!

Lúc anh cúi người vừa đặt Amu xuống, cô liền rút trong tay một lọ có hương thơm khác thường. Đây là loại thuốc dùng trong phòng the, để nam nữ đều hòa hợp ân ái. Cô lúc nào cũng mang theo bên người vì có nhu cầu rất cao. Khi cần có thể dễ dàng có được.

“Cô...” Anh nhanh trí lấy tay bịt mũi, nín thở ngay. Nhưng hành động của cô ả quá đột ngột, anh vẫn vướng một chút vào người.

“Hi hi... Vậy là bây giờ chúng ta có thể vui vẻ rồi!” Cô ả cười đắc ý, bắt đầu lấy tay sờ soạng ngực anh, toan cởi cúc áo.

Rầm! “Khoan đã!”

Một giọng nói quen thuộc vang lên, Minako đã kịp thời đuổi theo anh. Cô chạy vào liền nhìn thấy khung cảnh quỷ dị trước mắt. Nhìn từ phía cô, rõ ràng anh và Amu đang ân ái cùng nhau.

“Anh làm cái gì thế Kunzite?” Cô hét lớn, kịp thời lấy lại lý trí của Kunzite.

“Cô ta... bỏ độc...” Anh chỉ có thể nói vài lời, vì nãy giờ nhịn thở làm anh đã sắp hết hơi mất rồi.

Nghe mùi hương kì quái trong phòng, Minako không có kinh nghiệm, không rõ đây là gì. Chỉ vội vàng chạy đến kéo anh ta, nhìn thấy sắc mặt anh rất khó coi. “Chuyện này là sao?” Cô nắm chặt anh.

“Thì như cô nhìn thấy, bọn tôi đang ân ái. Hơ hơ, còn có cả thuốc ở đây mà.” Amu đưa cái lọ ra, khoe mẽ cùng cô. Đây là loại có được tính mạnh, người ta không thể kiềm chế quá lâu đâu. Tốt nhất Minako nên ra ngoài, để cô và anh tận hưởng không khí ngọt ngào.

Bốp! Tức thì Minako tát vào mặt Amu một cái rõ đau. Hiểu ra mưu đồ của cô ả, Minako nhanh chóng kéo tay anh, chạy ra khỏi căn phòng. Vẫn không quên nhắc lại một lời. “Hôm sau tôi sẽ giải quyết cùng cô! Nhỏ thần kinh! Đừng nghĩ ai cũng thích ngủ cùng cô như thế!! Kunzite là của mình tôi.”

Đoạn, Minako đập sập cửa phòng lại. Hai người cùng nhau ra khỏi nơi đó.

CẢNH BÁO: CHAP TIẾP THEO CÓ H. XIN VUI LÒNG CHUẨN BỊ TÂM LÝ NẾU ĐỌC TIẾP.

24. Chương 24: Ngoại Truyện 4

Anh nhanh chóng lên xe, đưa cô về nhà. Ban nãy dù cố nhịn nhưng anh đã hít phải khá nhiều từ lúc Minako đến. Bây giờ trong người cảm giác đang dần nóng rực. Bắt đầu có dấu hiệu thổ dốc.

Minako ban nãy khi xông vào cũng ngửi mùi hương đó, tuy không trực tiếp bị xịt lên, nhưng do là loại thuốc mạnh, cô cũng bắt đầu cảm thấy nóng ran.

Cả hai người cố gắng bình tĩnh, lấy lại lý trí để đi hết đoạn đường.

“Sao anh lại đến đó?” Để bị cô ta gài bẫy mình.

“Ngốc! Đã là gài bẫy thì dĩ nhiên... anh bị cô ta kéo đến. Nhưng cũng là do anh sơ xuất” Anh thở hồng hộc, cảm thấy trong người rất mệt mỏi.

“Cái lọ ban nãy cô ta đưa ra, có phải chính là...” Minako vặn hết công suất máy lạnh, người cô cũng đã có dấu hiệu rồi. Làm sao đây, cả đời cô chưa từng trải qua độc dược như vậy.

“Ừm. Thuốc kích dục.”

Hai người mau chóng đỏ cả mặt. Trong tình huống một mình anh hoặc cô bị, thì có thể tìm cách kiềm chế, giải thoát cho cả hai, nhưng trong tình huống cả hai cùng bị, thì chỉ có một cách duy nhất.

“May mà... ban nãy em đến kịp. Cảm ơn nhé.” – Anh quay sang nhìn cô, lúc này mặt cô đang ửng đỏ, càng làm anh phát tiết.

Cô lắc đầu, tỏ ý không sao. Nhưng cô nghĩ, nếu không đến kịp, phải chăng anh và cô ta đã... Cảm giác ghen tị nhỏ nhen của con gái làm cô thắc mắc, muốn hỏi thử lòng anh. “Này, nếu ban nãy... em không đến, có phải anh sẽ cùng cô ta...?”

“Có cắn lưỡi anh cũng không làm” – Anh bắt đầu thở hồng hộc, con đường về nhà đã ở trước mặt. Do quá mệt mỏi lại khó chịu, anh quên mất phải đưa xe về nhà cô, mà lại đi thẳng đến nhà mình. “Anh không có hứng thú với loại con gái đó.”

“VẬY... còn với em? Bao nhiêu lâu ở bên nhau anh cũng không làm gì, có phải... cũng là không có hứng thú. Em không có sức hấp dẫn, phải không. Hức” loại thuốc này làm người cô bồn chồn, tự dưng nói ra tất cả những điều lòng mình đang phân vân, lo nghĩ.

“Ngốc! Em nói cái quái gì thế! Chưa có lần nào bên em mà anh không muốn...” Anh vội dừng, chết thật, anh đã nói hớ cho cô biết cảm giác của mình rồi.

Đành chịu! Trong giờ phút này đây, không thể không thật lòng, anh muốn cô. Phần vì loại thuốc chết tiệt này, phần vì anh luôn khao khát mong chờ cô, mà khao khát này đã cháy bỏng nhiều năm rồi. Minako nghe câu trả lời của anh, đỏ mặt ấp úng, không nói thêm lời nào nữa.

Giờ phút này, cả hai đã lắng nghe được điều do dự của chính mình.

Vừa bước xuống xe, cặp đôi ấy đã bắt đầu hôn nhau cuồng loạn. Đôi môi anh cuốn lấy chiếc lưỡi nhỏ bé của cô, xoay đảo nhiều vòng, một tay giữ chặt đầu, một tay mở khóa cửa. Cả hai bước vào nhà, rồi đóng chặt lấy cánh cửa phòng riêng của anh.

“Hơ... em... em thấy khó chịu lắm” Minako lên tiếng, cô thở dốc. Tim cô đang đập rất mạnh, rất nhanh. Khắp thân thể cứ như có con vật nào đang bò quanh, thật là ngứa.

Biết cô đã bắt đầu chịu không nổi, anh bật máy lạnh đang có trong phòng để làm dịu đi cơn nóng của cô, và cả của anh. Thứ bên dưới của anh đã sẵn sàng tưởng đau và khó chịu khủng khiếp.

“Minako, ngoan, em nghe đây. Nếu bây giờ anh tiếp tục, anh không chắc có thể dừng...” Anh xoa gương mặt của cô, nhìn thẳng vào cô, dùng chút lý trí còn lại mà cho cô lựa chọn.

“Em... đã luôn đồng ý, từ lâu rồi, ngốc!” Cô thở hổn hển, nói cho anh an tâm. Giờ phút khó chịu như vậy anh còn lo cho cô, cô biết tìm đâu ra một người như thế.

“Được! Vậy anh sẽ không dừng lại đâu! Em nhớ đấy!” Lời nói Kunzite kiên quyết, mạnh mẽ. Lúc này đây, mọi giác quan trong cơ thể của anh bị đẩy lên mức cao nhất, đã không còn đủ dịu dàng để tận hưởng hương vị khúc dạo đầu.

Nhanh chóng cởi sạch đồ của anh, và của cô. Trên thân thể hai người bây giờ không còn một mảnh quần áo nào. Minako cảm thấy rất ngượng ngùng, liền dùng hai tay, một tay che phần trên, một tay che nơi tư mật bên dưới của chính mình. Vừa chạm vào nơi đó, cô liền có cảm giác ứa át đang chảy ra dần theo bàn tay.

“A.... đừng nhìn... em ngại lắm!” cô rên rỉ, giờ phút này cô vẫn còn xấu hổ.

Anh không còn nghe lời cô nói, chỉ liền dùng cánh tay mạnh mẽ của mình mà đẩy ra hai bàn tay che lấp chỗ nhột của cô. Đôi môi kề sát vào cô, dán chặt lên nơi đó, quần quýt mạnh mẽ làm cô thấy đau đớn. Anh mút lấy nó, nếm từng hương vị trong hơi thở ngọt ngào, nóng bỏng đó, cuồng dã quần chặt mang theo từng tia nước còn óng ánh, chảy ra khỏi khe miệng hai người. Kunzite không dừng lại mà ngày càng mạnh hơn, cắn lấy môi hồng mềm mại, làm nó chảy chút tơ máu.

Mùi hương tanh tanh của máu quyến vào vị ngọt nhạt trong miệng cả hai người, càng tăng thêm kích thích lúc này.

Hai tay Minako bắt đầu mềm nhũn, không còn kháng cự anh nữa. Lúc này anh mới buông cô ra. Dùng một bên tay bắt ngờ nắm lấy bầu sữa non mềm, đã sớm căng lên từ ban nãy. Không hề nhẹ nhàng, anh ra sức bóp chặt, nắn nó thành đủ thứ hình dạng trong lòng bàn tay. Cảm giác đau đau, tê tê ngay ngực làm cô hơi khó chịu, nhưng cũng thấy thật thoải mái.

“A.... đau.... A....” dù đang hôn anh, cô vẫn không ngừng rên rỉ bởi động tác đau đớn kia mang lại. Nó làm cô dịu bớt cái tê ngứa ban nãy, nhưng cũng làm người cô nóng ran nhiều hơn. Minako cảm nhận được, nơi ấy đang chảy ra một luồng nước không thể dừng lại.

Bàn tay còn lại của anh ngay tức thời đưa xuống, sờ vào nơi tư mật ấy. Anh đang sờ lên lông mao của cô, nơi đang thấm bết lại một mảng vì ướt. Chất dịch trong người cô đã sớm tiết ra ngày càng nhiều, biểu hiện cho khao khát đang căng đầy.

Rồi từng động tác vẫn tiếp tục nhịp nhàng, miệng dời xuống hôn lấy gáy cổ, cắn vào nó từng dấu hôn ngân tím xanh, tuy nhỏ nhưng chi chít khắp cổ cô, dời xuống cả xương quai xanh. Tay bên bầu ngực không ngừng nhào nặn, dùng hai ngón vân vê đầu nhụy, làm nó căng thẳng lên. Đầu nhụy hoa nhỏ bé chưa từng có ai chạm vào đang rực đỏ một màu quyến rũ đầy khiêu khích, anh càng thêm xoa nhéo, kéo căng nó ra hơn. Làm cô từng trận vừa đau đớn, vừa khoan khoái.

“A.....” Tiếng rên la của Minako ngày một lớn, bởi bàn tay phía dưới của anh đang thâm nhập vào nơi chật hẹp kia.

Nơi đó trước nay cô cũng chưa bao giờ động vào, giờ đây lại có bàn tay thô to vân vê nó, ra vào nó, làm cô phát điên. Anh chỉ dùng một ngón tay, đủ làm từng trận tê ngứa của cô mất đi, rồi lại dâng cao, rồi mất đi... Cứ lần lượt như thế như muốn hành hạ cô.

Khuôn miệng bắt đầu dời xuống cắn lấy nụ hoa còn lại đang căng tràn sức sống, anh bắt đầu liếm nó, hôn vòng xung quanh nó, để lại nhiều tia trong suốt còn vương ẩm ướt bên trên. Từng đợt liếm mút của anh làm cho cả hai bầu vú cứ đứng đưa lên xuống, căng tràn đến cực điểm. Một cô khoan khoái bên trong dần thoát ra. Bàn tay bên dưới dong đưa từng nhịp, kéo theo một loạt tia ẩm ướt lại dâng trào.

Cô đã sắp hết cực hạn.

Kunzite đưa vào thêm một ngón tay nữa, nới rộng khe hẹp nhỏ nhắn. Bàn tay luật động ra vào không nghỉ, khi đưa vào thì hơi cong lên một chút, chạm vào yếu huyệt trọng điểm của cô.

“A..... dừng mà... em đau lắm...” cô vừa rên rỉ, nhưng cũng thấy sung sướng không ngừng được.

“Anh đã bảo... sẽ không dừng đâu!” Kunzite nghiêng chặt răng, dùng sức cắn đầu ngực bé nhỏ như hạt đậu ấy, tay xoa ngực bắt đầu kéo căng ra, dùng hai ngón tay đưa nụ hoa căng lên cao, đưa về nhiều hướng. Bàn tay kia dừng lại một chút, chuẩn bị hết công suất, rồi đâm một cái thật mạnh vào bên trong, chạm đến gần chiếc màng ngăn mỏng manh kia.

“A.....A.....”

Minako đã đến cực hạn của cao trào, nước trong cơ thể bắt đầu tuôn xối xả, ướt đầm bàn tay anh, thấm ra cả chăn gối, để lại một mảng hơi nhầy nhầy lại dính dính, thể hiện cho kích tình vừa qua.

Nam căn của Kunzite ở phía dưới cũng đã đầy tràn, nóng bỏng, căng to đến cực hạn, đang hướng thẳng về phía cô. Nhưng biết lúc này cô còn mệt, anh vẫn chưa thể thâm nhập vào nơi đó.

“Hơ... anh làm gì thế...” Kunzite hướng vật đó về phía đầu của cô, kéo cô ngồi dậy, còn anh thì quỳ trên giường. Trong tư thế này, phần cứng đó đưa thẳng vào trong mặt cô, làm cô bối rối không biết phải tính sao.

“Làm cho anh thỏa mãn. Như anh đã làm với em...” Anh thì thào, giọng khản đặc vì chất thuốc ban nãy. Cây gậy thịt chứa đầy dịch hỏa đang căng to, tưởng chừng sắp phình vỡ ra khỏi vỏ bọc.

25. Chương 25: Ngoại Truyện 5

Cô không biết phải làm sao cả, nhưng không thể nhờ anh chỉ dẫn. Bèn nương theo anh, tới đâu hay tới đó. Cô nắm chặt vật hình trụ trong tay, nó còn lớn hơn cô tưởng tượng. Đây chính là thứ bảo bối của đàn ông đó sao.

Nhìn nó ngây ngốc, một hồi cô bắt đầu sờ soạng, đưa tay chạm vào từng tác da thịt của nơi đó, luôn xuống đến nơi có nhiều lông mao. Bên trong vùng lông mao rậm rạp ấy là hai dị vật có hình tròn, đang đong đưa lên xuống.

Một tay cô vươn ra, cầm nắm nó, xoa nhẹ nó một cách đầy âu yếm, vuốt ve.

“A..... ư...” Nghe tiếng anh rên rỉ thì thào, dường như rất khoan khoái. Anh thích chỗ này? Cô liền sờ nhiều hơn nữa, dùng cả hai tay vuốt ve hai vật đong đưa lạ mắt ấy. Cảm thấy vật tròn từ lúc có kích thích càng bắt đầu to hơn ra, và ở đỉnh đầu cũng chảy chút tia dịch lạ.

Minako vươn lưỡi nếm thử dịch trắng ấy, phần vì cô đang khát khô cả họng sau cú rên la. Cô đưa miệng vào nơi đó, hấp thụ lấy nó, liếm mút nó thật nhẹ nhàng. Anh bắt đầu có cảm giác căng tràn phát điên lên. Hai bàn tay kéo mông tròn của cô, lúc đó đang ngồi bệt, đẩy cho hướng lên trên, tạo thành tư thế cô quỳ sắp hai chân một chút. Một bàn tay bóp chặt mông tròn, vỗ vỗ vào nó, tay kia đưa vào nơi u huyệt nước đang dâng ào ạt, tiếp tục luật động mạnh mẽ hơn ban nãy.

Phản ứng thấy có vật lạ lại tiếp tục đi vào, Minako vừa mút vừa rên rỉ. Cô cảm thấy khoan khoái lạ thường, cảm giác rất mê đắm. Cô muốn nhiều, nhiều hơn nữa.

“Nữa... Kunzite... nhanh nữa! Mạnh nữa!!” Cô rên rỉ, vẫn không ngừng xoa nắn hai viên cầu nhỏ xinh, khuôn miệng vẫn lấp đầy vật cứng rắn đó.

“Em thỏa mãn anh, anh sẽ chiều em”.

Nghे thấy lời nói đó, Minako bắt đầu dùng miệng rút ra đưa vào nhiều hơn, y hệt cách anh đang làm với bên dưới của mình. Lúc va chạm vô tình chạm răng cô vào phần thịt gần đầu mút, làm anh càng khoan khoái nhiều hơn. Cô hơi cắn nhẹ vào nó để tăng thích thú nơi anh.

Chiều lòng theo cô, anh đưa một lúc ba ngón tay ra vào. Diện tích nơi đó lại được hé rộng thêm một chút, kèm cả cảm giác đau đớn như muốn xé rách da thịt cô. Chỉ là những ngón tay đã làm cô đau thế, tự hỏi nếu là vật trong miệng, liệu cô có ngất xỉu không?

Hai người bắt đầu đong đưa, dây đưa cùng khoái hoạt và kích thích dâng trào. Anh và cô cùng nhau lên đến đỉnh. Minako gào lên rên rỉ như muốn nói cho anh đây là cực hạn cuối cùng của mình. Còn anh thì nhanh chóng phóng túng thứ bạch dịch trong suốt ấy vào sâu trong miệng cô, làm cô suýt sặc sụa.

Bên dưới nơi ấy, tiếp tục chảy tràn từng đợt sóng ngọt ngào, đậm đặc mùi tình dục.

Minako nằm ngửa ra trên giường, cảm thấy thực mệt mỏi. Cảm giác ngứa ngáy ban nãy đã dần xuống, cô cũng không còn thấy nóng nữa. Đường như tác dụng của thuốc đã hết, sau hai lần cao trào của cô.

Nhưng anh vẫn cảm thấy không đủ. Cũng bởi chính anh chỉ một lần lên đỉnh, vả lại anh bị thuốc đưa trực tiếp, có phần mạnh hơn cô.

Bằng chứng là nơi đó lại tiếp tục căng lên, sau một hồi xù xuống vì phóng thích bạch dịch.

Anh kéo người cô ra, xoay hai chân của cô giang rộng về hai phía. Minako không khỏi bất ngờ, sao anh còn nhiều sức đến như vậy.

“Thôi... dừng mà... Em còn mệt lắm!” Cô năn nỉ ỉ ỏi. Vả lại, cô sợ vật lớn ở đó.

“Ngoan, bây giờ cứ để đó cho anh.” Anh vỗ mông cô bốp bốp, nâng hai quả mông tròn lên, để nơi đó gần sát với thứ dục vọng của anh. Anh biết sau cao trào, dịch của cô đã phát tiết đầy đủ, nhất định sẽ dễ dàng hấp thụ được anh.

“Aaaa...” cô chưa kịp chuẩn bị, đã thấy thứ to lớn đó tiến quân thần tốc vào bên trong mình. Đau, đau kinh khủng. Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhìn thấy vật bành trướng ban nãy, cô vẫn không thể chịu nổi cơn đau này.

“Ừm..... a.... ha...” Minako bắt đầu dần quen với cơn đau, trong người cô bỗng truyền đến một khoái cảm tê dại. Tê ngứa từ nơi anh đâm xuyên vào, dẫn lên từng thớ thịt, từng dây thần kinh trong người cô. Có một cảm giác thật sung sướng đang bao phủ.

Anh bắt đầu rung lắc từng nhịp, lúc mạnh lúc nhẹ để cô dần quen với sự có mặt của anh. Từng đợt chuyển động của anh cuốn theo từng làn sóng nước cứ ào ạt tuôn ra, tuôn ra, kèm theo những tơ máu đang chảy giọt. Đó là minh chứng cô mất đi trinh tiết người con gái.

“Kunzite... nhanh... nhanh lên một chút”. Vì đã dần quen rồi, cô bắt đầu ham thích nhiều hơn, muốn có nhiều hơn nữa. Ngay lập tức mông đùi cô bắt đầu chuyển động, dẫn hướng đến chỗ anh để cảm nhận sâu hơn nữa cảm giác khoan khoái đó.

Hai tay Minako bắt đầu chống lên giường, ngửa thẳng người lên trên, dần tiến về phía anh. Đôi chân kẹp vòng sang bên hông anh làm điểm tựa, đỡ lấy sức nặng đang hướng lên của mình. Bàn tay trống trải của anh bắt đầu cầm lấy hai bầu sữa non đang đung đưa trước mắt, tiếp tục xoa nắn mạnh mẽ, tăng thêm kích thích cho cô.

Ở phía dưới, anh rút ra, rồi nhanh chóng tiến vào vội vã làm cô không kịp chuẩn bị, chỉ có thể đưa người đón lấy từng trận va chạm từ anh. Từ đau đớn chuyển thành thân quen, cô càng rung lắc mãnh liệt nhiều hơn nữa.

Hai người dán chặt vào nhau, ngực chạm ngực, hai bàn tay đan lấy, đôi môi hôn cuồng nhiệt quẩn quýt, tuôn theo từng đợt nước bọt trào dâng, ướt át ở đôi môi. Phía bên dưới, hai vật tượng trưng cho âm dương hòa hợp đang quẩn lấy vào nhau, bạch dịch của anh cùng từng đợt sóng nước trong suốt trong người cô hòa lẫn vào nhau, không phân biệt được. Lông mao của cả hai cũng đã thấm dầm ướt, ướt tràn lên phía đùi, phía bụng, và trên chân gối.

Cứ tiếp tục như thế, họ lên cao trào một lần, lại một lần. Cùng nhau dây dưa đến tận trời tối sầm, mới tỉnh dậy ăn chút điểm tâm.

“Em thấy thế nào rồi?” – Kunzite ân cần hỏi. Lúc này chắc anh làm cô đau lắm.

Minako lắc đầu nhẹ nhàng, cũng đã đỡ hơn rồi. Mặc dù lúc này vẫn còn rất đau. Nhưng bây giờ chỉ hơi tê tê chút thôi. Cô nghĩ mình chịu được.

“Chuyện Amu, em tính thế nào?”

“Ngày mai em sẽ lên công ty, xử đẹp cô ta! Hừ! Em vẫn chưa quên giận vụ chuốc thuốc đầu!” Báo hại cô và anh mất hết lý trí như vậy, còn nghĩ nếu cô không tới kịp, mọi thứ sẽ thế nào.

“Nghĩa là... em không muốn chúng ta làm vậy?” Anh nhếch mép cười, muốn thử lòng cô xem sao.

“Ai nói!” Minako phản ứng ngay lập tức. “Em... em chỉ là không muốn chúng ta bên nhau là vì thuốc.”

Anh cười tươi hơn, rốt cuộc cô cũng đã thành thật hơn rồi. Thật tốt, nói như thế nghĩa là cô muốn bên anh nhiều hơn, mà không cần phải dựa vào lý do chết tiệt đó.

“Nếu em vẫn muốn, đêm nay ta sẽ tiếp tục. Thời gian còn nhiều” Anh chỉ chỉ về hướng đồng hồ, ngụ ý nói với cô rằng họ sẽ làm suốt đêm.

“Á.... Biến thái!!” Minako đỏ mặt bừng bừng.

Đêm hôm đó, họ thực sự đã quây quần cùng nhau đến gần trời sáng. Cảm giác bên nhau khăng khít làm họ không muốn xa rời nhau thêm phút nào nữa. Minako bây giờ đã hiểu, vì sao Makoto quyết đòi lấy Nephrite cho bằng được, dù sắp tới anh phải có 5 năm đi nước ngoài, không thể ở bên bạn ấy. Thì ra cảm giác ở bên nhau là như vậy, thật khiến người ta quyến luyến khó rời.

Nhìn anh ngủ say, cô nắm chặt lấy bàn tay thô to đó, áp lên má, như lần đầu tiên lúc nhìn anh trong phòng y tế, cô đã làm như vậy. Nếu như anh muốn cô ở bên, cô nguyện ý sẽ bên anh cả đời.

Là cả đời, sẽ không xa rời...

~ Hoàn Ngoại Truyện ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nham-nguoi-go-da>